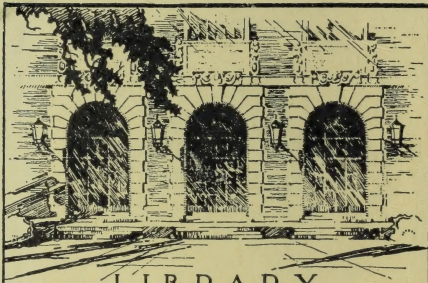

242

Im4i

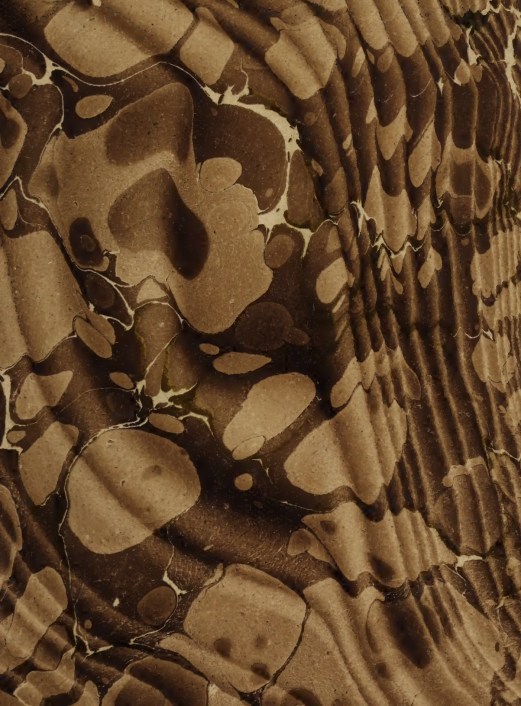
1885

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY
OF ILLINOIS

T. W. BALDWIN
ELIZABETHAN LIBRARY

BOOKSTACKS

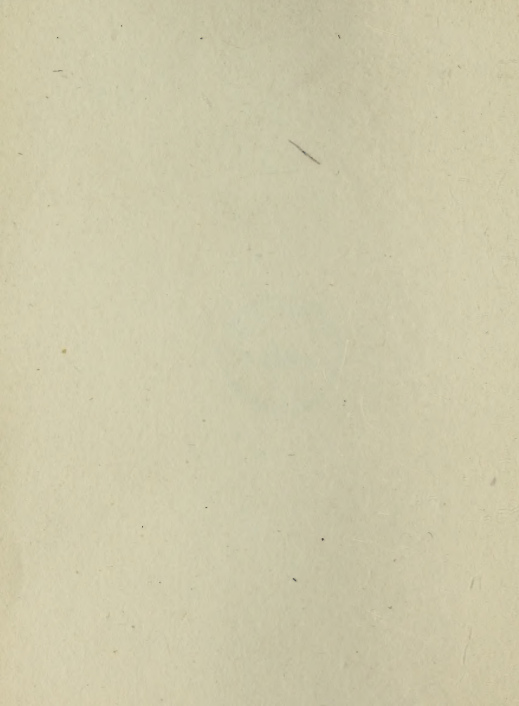

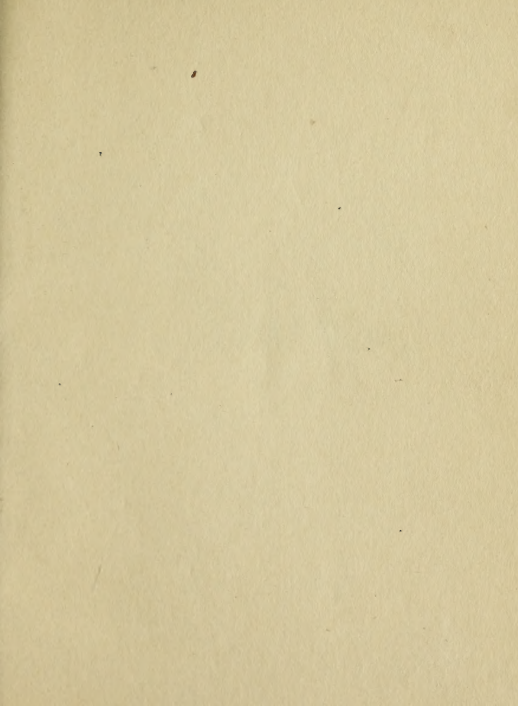

Digitized by the Internet Archive
in 2017 with funding from
University of Illinois Urbana-Champaign Alternates

<https://archive.org/details/imitationofchris00ruel>

PREFACE.

Shortly will be published,
The Imitation of Christ,
BY THOMAS À KEMPIS.
In English Rhythm.

This edition of the "Imitatione" is a rhythmic translation from the author's text; it will enable the English reader, for the first time, to realize the form in which this well-known book of devotion was originally written, but which has hitherto been lost through the arbitrary division into verses which has been adopted in all the editions of this work previously printed.

Now ready, price 6s., post free,
**Thomæ Kempensis De Imitatione
Christi Libri Quatuor.**

*Textum ex autographo Thomæ nunc primum
accuratissime reddidit, distinxit, novo modo
disposuit; capitulorum argumenta,
locos parallellos adiecit.*

CAROLUS HIRSCHÉ.

This work presents the Latin text transcribed from the original manuscript of the "Imitatione," giving the rhythmic form of the work. The notes and introduction explain the arbitrary signs, punctuation, and other characteristics of the text; and also give an account of Dr. Hirsche's discoveries concerning the "Imitation." To students desiring to trace the text in its original form, this edition will be most interesting.

E. STOCK, 62, PATERNOSTER ROW, LONDON.

THE
IMITATION OF CHRIST:

BEING

THE AUTOGRAPH MANUSCRIPT OF

THOMAS A KEMPIS,

De Imitatione Christi,

REPRODUCED IN FACSIMILE FROM THE
ORIGINAL PRESERVED IN THE ROYAL
LIBRARY AT BRUSSELS.

WITH AN INTRODUCTION

BY

CHARLES RUELENS,

*Keeper of the Department of Manuscripts,
Royal Library, Brussels.*

LONDON:

ELLIOT STOCK, 62, PATERNOSTER ROW, E.C.

1885.

242
Im 4i
1885

P R E F A C E .

NO book, save the Holy Bible, has been so often reproduced as the "Imitation of Jesus Christ." Before the close of the fifteenth century, numberless transcripts had been made by monks and scribes, and at least eighty editions had been issued from the press between the date of that printed by Gunther Zainer at Augsburg, about 1470, and the year 1500. Since then thousands of editions have appeared in many lands and in divers tongues. Versions in Flemish were numerous from the author's own days, and already in 1447 Philip the Good, Duke of Burgundy, had caused a French translation to be made by his secretary, David Aubert. This was soon followed by another French version, due to the patronage of Margaret of York, wife of Charles the Bold, Duke of Burgundy, and sister of Edward the Fourth, King of England, whose copy, bearing the arms of her husband quartered with those of England, is still preserved in the Royal Library at Brussels. The earliest translation into English was made in 1502 by Dr. William Atkinson, Canon of Windsor, by command of Margaret, Countess of Richmond and Derby, and printed at London by Richard Pynson in 1503.

This edition contained only the three first books, but to it was afterwards added the fourth book, translated by the Countess herself in 1504.

The most ancient manuscript of the "Imitation" extant which bears a date and an author's name is that formerly at Kirchheim, but now in the Royal Library at Brussels, No. 15,137. It has at the foot of the first page these remarkable words:—"Notandum quod iste tractatus editus est a probo et egregio viro, magistro Thoma, de Monte Ste-Agnetis et Canonico regulari in Trajecto, Thomas de Kempis dictus, descriptus ex manu auctoris in Trajecto, anno 1425, in sociatu provincialatus."

But of all the manuscripts of this celebrated book the most precious is the autograph manuscript of Thomas à Kempis, the humble monk whose claim to the authorship of the work remained for two centuries undisputed, and has at last, after a prolonged and heated controversy, been triumphantly vindicated.

The venerable codex is now preserved among the manuscript treasures of the Royal Library at Brussels, where it is numbered 5855—5861. It is a small volume, composed of 192 leaves of paper, intermixed at irregular intervals with leaves of vellum, and written entirely by the hand of Thomas à Kempis, as is attested by the following inscription which ends the manuscript:—

Finitus et completus anno domini MCCCC
XLI. per manus fratris thome Kempis
in monte sancte Agnetis prope Zwollis.

The writer has placed at the beginning of the volume a table of the treatises therein contained

all of which are of his own composition. It is as follows :—

In hoc volumine hi libelli continentur :

Qui sequitur me non ambulat in tenebris (1).

Regnum Dei intra vos est dicit Dominus (2).

De Sacramento. Venite ad me omnes qui laboratis (3).

Audiam quid loquatur in me Dominus Deus (4).

De disciplina claustralium. Apprehendite disciplinam.

Epistola devota ad quemdam regularem.

Renovamini autem spiritum mentis vestre.

Cognovi Domine quia equitas judicia tua.

Recommendatio humilitatis. Discite a me.

De mortificata vita. Gloriosus apostolus Paulus.

De bona pacifica vita. Si vis Deo dignus.

De elevatione mentis. Vacate et videte cum ceteris.

Brevis ammonicio. Ab exterioribus.

Although the different treatises are written on separate sheets of paper, and divided by one or two blank leaves, the manuscript is quite homogeneous. The whole is transcribed by the same hand, and no doubts have ever existed as to its authenticity and integrity. The date affixed to the last page is therefore applicable to the entire volume; it was finished and completed in the year 1441.

The manuscript is clad in its original binding of calf, blackened by the effect of time, covering worm-eaten oak boards. The back has been recently repaired, but the traces of an impressed ornament and the brass attachments of a clasp are still

(1) First Book of the Imitation. (2) Second Book. (3) Fourth Book. (4) Third Book.

visible on the sides. The whole volume, and especially the books of the "Imitation," has been much used, but it is, nevertheless, on the whole, in good condition. Two leaves, numbered 99 and 100, and containing chapter 44 and part of chapter 45 of Book III., down to the words, "sonare videntur," are missing, and have been replaced in the sixteenth century. Some pages, owing to the wear and tear of ages or to their being written upon vellum, are much more illegible than others, thus causing certain portions of the facsimile to be very indistinct.

The story of its wanderings may be gleaned from the following notes which occur on the first fly-leaf:—

Soc. Iesu Antv. D.P.

Liber monasterii canoī
corū regulariū in mōte
Sœe Agnetis Virgīs ac mar
tirīs ppe Swollis.

Quem F. Joan. Latomus professus
Ord. Regularium in Throno B.
Mariæ prope Herentals, eiusdem
ordinis generalis minister, facta
visitatione monasterii S. Agnetis
prope Swollam eiusdem Monas-
terii ruinis ereptum ne penitus
interiret Antverpiam illatum
Joanni Bellerio amico veteri et fi-
deli D.D. anno salutis 1577.

Porro Joann. Bellerus P.P.
Societatis Jesu in gratiam
suorum filiorum quos eadem
Societas religiosos fovet, lubens
donavit Kalen. Junii 1590.

Thus it appears that the manuscript belonged originally to the monastery of the Canons Regular of Mount St. Agnes, situated on the Nemelenberg, near Zwolle, between the rivers Yssel and Vechte. This monastery appertained to the Congregation of Windesheim, and its monks followed the rule of St. Augustine. Thomas Haemmerlein, a native of Kempen, in the diocese of Cologne, was received there as a novice in the year 1400, and died there in 1471, at the age of ninety-two. He became the historian of the monastery, and during his long career he there composed numerous works, and transcribed a few volumes for the use of the community, notably a Bible and a Missal, both now either mislaid or lost.

The only volumes in his handwriting, which are known to be in existence, are—1st. A volume containing a collection of treatises written in 1441, of which the "Imitation" is here published. 2nd. A volume containing another collection of treatises composed by Thomas himself, written in 1456, and removed from Mount St. Agnes to the House of the Jesuits at Courtrai, and afterwards to that of the same society at Antwerp. It is now in the Royal Library at Brussels. 3rd. A volume containing the "*Sermones ad Novitios*" and "*Vita sancte Ledewegis*," now preserved in the University Library at Louvain.

During the rising of the Netherlands against the dominion of Spain, the monastery of St. Agnes was frequently attacked, and at last destroyed. In 1559, its possessions and revenues were bestowed on the Bishopric of Deventer; and towards 1570, many of the Brethren took refuge in St. Martin's Priory at Louvain, which belonged to their order. In 1577, Johannes Latomus, Prior of the Monastery of the Throne, near Heren-

thals, and Visitor-General of the Congregation of Windesheim, visited the monastery of St. Agnes, then in ruins and almost deserted; and in December of that year he unsuccessfully petitioned the States of Over-Yssel to restore the property of the monastery, and to rebuild the fabric.

Johannes Latomus was a man of worth, and well knew that in rescuing from the ruins of the old monastery Thomas à Kempis's autograph manuscript of the "Imitation" he was preserving a priceless treasure. He took the volume to Antwerp, whither he had retired to the Priory of the Canonesses Regular of St. Augustine of the valley of St. Mary in Falckenborch, commonly called of the Falcons, a convent of which the Priors of Corsendonck were Rectors. There he died in 1578, having a short time before his death given the manuscript to Jean Bellère.

Many may feel surprised that this treasure was given to a private individual and not to St. Martin's Priory at Louvain, which already possessed the principal relics of the library of Mount St. Agnes. But it must be remembered that the state of the country was then most insecure: war was raging more furiously than ever, and Latomus probably foresaw that the monasteries in the southern provinces would soon share the fate of those which had already been destroyed in the north. Besides, when Latomus entrusted the manuscript to the custody of Jean Bellère he placed it in good hands, for Bellère was a very learned man, and one of the chief printers of the city of Antwerp. He was, moreover, an accomplished linguist, and to him is attributed a French translation of the work published in 1565, under the title: "*L'art et manière de parfaitement connoître Jesus Christ et mespriser toutes*

les vanités de ce monde autrement dite l'internelle consolation."

Bellère died at Antwerp in 1595, leaving two sons who were Jesuits, and it was doubtless owing to their influence that five years before his death he gave the precious volume to the House of the Society of Jesus in Antwerp, whence on the suppression of the order it passed into the Burgundian Library at Brussels.

What, then, is the high authority vested in the manuscript of 1441? It is twofold: the manuscript affords the most decisive proof of Thomas à Kempis's claim to the authorship, and furnishes the best text of the work.

There arose in 1604 a controversy, the object of which was to erase the name of the friar of Mount St. Agnes from the title-page of the little book, and to replace it either by the name of Jean Charlier de Gerson, the celebrated Chancellor of the University of Paris, or by that of an Italian named Gessen or Gersen, whose very existence is matter of doubt. All the resources which learning could command were brought to bear on this question by the respective champions: the contest was long and desperate, and fills a noted page in the history of literature.

The manuscript of 1441 necessarily played a leading part during this prolonged discussion. None could deny that it was written by the hand of Thomas; but his antagonists argued that he was but the copyist and not the author, and that he himself claimed no other title, for the words, *Finitus et completus per manus Fratris Thomæ Kempis*, contained no assertion of authorship. His partisans replied, that although the inscription taken by itself might indicate the name of the

transcriber only, yet when interpreted by the aid of collateral evidence, it afforded a proof of authorship, which the late Monseigneur Malou, Bishop of Bruges, one of Thomas's most able advocates, has thus well stated:—"It is quite impossible that so modest and so pious a writer as Thomas à Kempis could have desired to transcribe at the head of his works four very remarkable treatises which were not his own. There are extant several copies of the works of this author written by his own hand, but there is not one in which his treatises are mixed in the same volume with the works of other divines. By copying the four books of the Imitation at the head of his works, Thomas à Kempis has declared himself to be their author. In this matter his testimony becomes a proof to which no one can reasonably take exception."

Hitherto the excellence of the text, and the neatness of the handwriting of the modest little volume, have alone challenged admiration: now it reveals unexpected proofs, and may even be said to compel us to hear its voice.

A critic of great learning and of rare penetration, Dr. Carl Hirsche, of Hamburg, happened some time ago to be engaged in studying the text, for the purpose of publishing a new and critical edition. While minutely collating the manuscript, he was struck by certain palæographical peculiarities. He discovered signs of the division of chapters, and a perfectly original system of punctuation, the existence of which he afterwards recognised in all the undoubted works of Thomas, whether transcribed by himself or by others, although in none was its application so complete as in those written by his own hand. These marks of punctuation are as follow:—The

full stop followed by a small capital, the full stop followed by a large capital, the colon followed by a small letter, the usual sign of interrogation, and lastly, an unusual sign, the *clivis* or *flexa* used in the musical notation of the period, ♯. All these are used in a systematic manner, and Dr. Hirsche soon discovered the rules according to which they are employed.

He also observed other peculiarities of which some few authors appear to have had a faint perception; the rhythmical periods, the cadenced sentences, and the numerous rhymes which run through the treatise, and which cannot be ascribed to chance. He also discovered that Thomas made use of the signs of punctuation not only to mark the limits of the sense of his propositions, but also to imitate their rhythm. They serve in his writings the same purpose as do in music the signs which indicate the modulations of the voice; they mark the pauses which the reader must observe in order that he may recite the sentence in accordance with the intention of the author, and give it that effect, that cadence, that charm which speech requires to make it penetrate into the hearer's soul.

The mystical authors belonging to the school of Johannes Ruysbroek and Gerard Groote often adopted the same means to charm the ears of those to whom they addressed their lessons. But none among them made use of those signs in so characteristic a manner as did Thomas à Kempis. With him it was a complete and studied system, which he applied most carefully to the transcription of all his religious writings. His style of punctuation is quite unique; it indicates the external structure of the sentence, marks its outline, and establishes the most complete harmony between the

sentence and the internal structure of the ideas.*

If we listen to a Netherlander reading a passage from the "Imitation," pronouncing the Latin according to the usage of his country, and following the rhythm marked by the accentuation, we recognise at once the existence of a decided melody, sought after by the author, and full of charm.

This system of rhythmical accentuation might well ere this have been discovered from evidence as old as the work itself, but hitherto unexplained. The Brussels Library possesses a manuscript of the "Imitation," dating from the fifteenth century (No. 15,138), of which the title is as follows:—*Hic est libellus qui vocatur musica ecclesiastica*. It contains the three first Books of the "Imitation," and ends thus:—*Explicit liber interne consolationis id est tertius libri Musice ecclesiastice*. These expressions seemed so strange that they have been thought to be an error or a freak of fancy on the part of the scribe. But even more remarkable are the words of Adriaan de But, an old chronicler who lived in the days of Thomas, and who, writing under the year 1480, says: "Hoc anno frater Thomas de Kempis de monte Sanctae Agnetis, professor ordinis regularium canonicorum, multos, scriptis suis divulgatis, ædificat; hic vitam sanctae Lidwigis descripsit et quoddam volumen metricè super illud:

* This rhythmical arrangement is more clearly exhibited in Dr. Hirsche's edition of the Latin text, which is to be had of the publisher of the present volume. An English rhythmical translation, following as nearly as possible the lines of the original text, is also in preparation, and will be issued shortly.

Qui sequitur me." The qualifying term of *metrice* was until lately an enigma; but now we see that it applies with perfect truth to the books of the "Imitation."

Dr. Hirsche's discoveries afford a conclusive means of distinguishing the writings of Thomas from those of all other pretenders to the authorship of the "Imitation." The peculiar system of punctuation, the rhyme and the rhythm, which pervade alike the "Imitation" and all the undoubted works of Thomas, are well-defined characteristics which mark an identity of style which is most remarkable, and which cannot be mistaken.

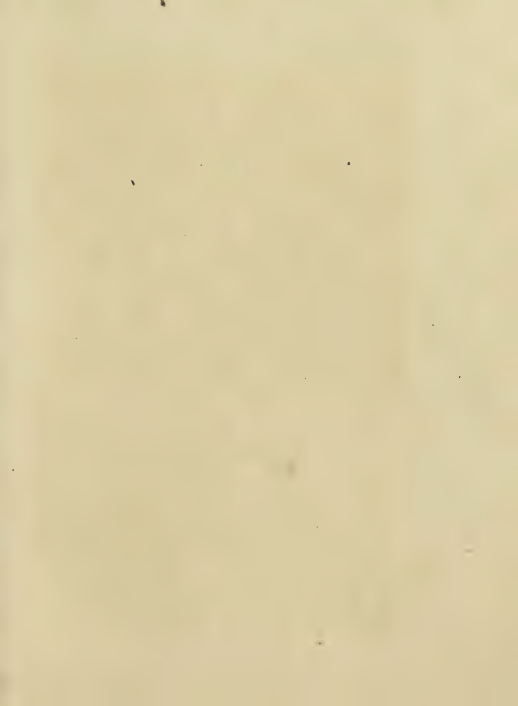
If to this new evidence we add that derived from historical and palæographical sources, that deduced from the author's nationality, so easily detected by the frequent Germanisms which occur, that gathered from his condition as a priest and friar, and that drawn from the parallelism of doctrine and ideas which occur in all Thomas's works, we have a chain the links of which are not easily to be broken.

The last embers of the controversy are dying out, yet some still try to rekindle the fire. But their attempts are powerless. Truth is a sunbeam and not a firebrand, and never did a block of marble or a bronze colossus constitute an argument. Holland erected two statues to the memory of Laurens Koster, the supposed inventor of the art of printing; but recent researches have proved that this fictitious personage had no right to such an honour. Such must also be the fate of the pretenders who have been set up in opposition to the friar of Mount St. Agnes.

The facsimile has been executed with all the accuracy which photography can ensure, and

has been printed upon paper made in Holland to imitate as closely as possible that upon which the original manuscript is written. The pattern of the binding has been taken from that of a contemporary Dutch Horæ. The gratitude of all who are interested in the controversy respecting the authorship of the "Imitation" is due to M. Louis Alvin, the chief librarian of the Royal Library at Brussels, for his kind permission to reproduce the celebrated manuscript, the proofs contained in which they will now be able to examine for themselves; while those who find in the work nourishment for the soul will possess the author's thoughts clad in their outward form by the author's own hand, and will be imbued with a yet deeper veneration for the humble little book.

C. RUELENS.

Inapud Capitula.

De imitatione ppe et ppean cum pautatione	xi.
De quali fenore superfluo	xi.
De doctrina veritatis	xi.
De prudentia agenda	xi.
De castione scilicet ppean	xi.
De ppean affectibus	xi.
De vana spe et elaco fugienda	xi.
De caueda nimia facilitate	xi.
De obedientia et subiectione	xi.
De caueda supfluitate vboru	xi.
De pace auerenda et zelo ppeandi	xi.
De ppean conuersatione	xi.
De reprobationibus resistendis	xi.
De tunc etiam iudicio viciis	xi.
De ppean ex auitate factis	xi.
De ppean defectu alioru	xi.
De ppean ita viciis	xi.
De ppean sanctoru ppean	xi.
De ppean boni religiosi	xi.
De ppean solitudine et ppean	xi.
De ppean cordis	xi.
De ppean huius mense	xi.
De ppean morno	xi.
De ppean et ppean ppean	xi.
De ppean et ppean ppean	xi.
Inapud Annunciacoe de spualibz viciis	xi.

et de honore p[ro]p[ter] g[ra]t[ia]m o[mn]i[u]m b[e]n[e]ficia[m]u[m] m[u]ndi.
¶ ¶ sequitur me no[n] adulas in tenebo. ca. 9.

Dicit d[omi]n[u]s. hec s[un]t v[er]ba p[ro]p[ter] q[uo]d
amonem. q[ui]nq[ue] v[er]ba ei[us] et more.

imitem[ur]: si velis veracit[er] illudari.

Et ab o[mn]i acutice corp[or]is liberi. Et n[on] i[n] i[n]g[ra]t[ia]m

d[omi]n[u]m n[ost]r[u]m sic. in v[er]ba ih[esu] x[p]i medua[n]t.

¶ ¶ p[ro]p[ter] o[mn]es doct[ri]nas s[an]c[t]o p[ro]cellat. et q[ui] s[an]c[t]o

habet. abscondit ibi m[an]na m[en]t[is] ei[us]. Et q[ui] g[ra]t[ia]m

p[ro]m[iss]i ex frequen[t]a iudicia euangelij p[ro]p[ter] de[si]de

riu[m] s[an]c[t]i. q[uo]d s[an]c[t]i. p[ro]p[ter] n[on] habet. ¶ ¶ q[ui] aut[em]

u[bi] p[ro]p[ter] et s[an]c[t]e p[ro]p[ter] v[er]ba intellige. q[uo]d et

ut tota v[er]ba sua illi studeat q[uo]d formae. Quid

¶ ¶ est tibi alia de i[n]imice dispu[n]ctio. si cures

h[um]ilitate unde displiceas imitan[ti] s[ic] ut alia v[er]ba

bi n[on] facit s[an]c[t]i et iustit[ia] s[ic] v[er]ba v[er]ba effe

deo cau[er]e. ¶ ¶ pro magis s[an]c[t]e p[ro]p[ter] p[ro]p[ter] q[uo]d

s[an]c[t]e et diffinione. Et s[an]c[t]e tota biblia

q[uo]d et o[mn]i p[ro]p[ter] dicta. q[uo]d tota p[ro]p[ter] s[an]c[t]e

s[an]c[t]e caritate dei et g[ra]t[ia]. ¶ ¶ Dicit ad p[ro]p[ter] et o[mn]ia

v[er]ba. p[ro]p[ter] amare de[um] et illi soli s[an]c[t]e.

¶ ¶ s[an]c[t]e s[an]c[t]e s[an]c[t]e: p[ro]p[ter] g[ra]t[ia]m m[un]di t[em]p[or]e ad

regna celestia. Dicit q[uo]d et honores ab ip[s]o.

¶ ¶ et laude et tolle v[er]ba. carnis desidia

seq[ui]t[ur]: et illud de h[um]i[n]e unde postmodu[m] g[ra]t[ia]

¶ ¶ p[ro]p[ter] p[ro]p[ter] s[an]c[t]e et h[um]i[n]e q[uo]d v[er]ba op[er]is:

et de bona v[er]ba p[ro]p[ter] s[an]c[t]e. Dicit et p[ro]p[ter]

¶ ¶ s[an]c[t]e s[an]c[t]e s[an]c[t]e: et m[un]di p[ro]p[ter].

[illegible]

Noli s'apellari de vltia autem nel scia. sed por-
tando de data tibi notitia. Et tibi videretur
vltia scire et scire huiusmodi intelligis: sciam quod
multo pluri quam nescis. Noli aliter sapere: si igitur
rancia tua magis facere. Quod et vis aliam
propter: cum plures doctores dicunt. et magis
in lege perit. Et vis vult aliquid scire et dis-
cere: quia nesciri: pro nichilo reputat. Hec
alastia et vultu sua: si quis vult cognoscere
et despectio. De seipso nichil tenet. et de aliis
se bene et aliter sentire: magis sapientia et pro-
bitate. Et videtur alium apere peccare. iniquitatem pro-
trahere: non debet tamen in meliorem estare: quia nescit
quid in possit in bona stare. Quod fragile
sumus: si tu verum fragilem tempore tenebris.

Hic de doctrina veritatis. Caput.
que veritas ipse docet. non per figuras et
voces nascentes: sed sicut se habet. Rursus pro-
et in seipso sepe nos fallit: et modum vult
Quod prodest magis cum illa de amicitia et offi-
sauris feb. 2. de quibus nec argueretur. et vult
et a ignorantia. Et ad id in seipso quod nescit
lectis vult et non huiusmodi. vult in seipso
flos et de seipso. Quod huiusmodi vult et
et quod tunc nobis de vult et huiusmodi.

et in vobis loquitur: et multis operibus expedit
Ex vno vbo oia: et vnu loquitur oia: et
hoc e principiu. qd et loquitur nobis. Nemo s
illo intelligit. aut vte iudicat. Cui oia vni
et oia ad vnu trahit. et oia in vno videt: po
test stabilis corde esse: et in di pacifici pmanere.
Opeitas deus: fac me sicut te in caritate ppe
tia. Teder me sepe multa lege et audire: in te
est totu qd volo ac desidero. Taceat oes docto
res sileat vniuersa creatura in conspectu tuo: tu nu
loque solus. Et quanto alius magis sibi vnus
et iterum simpliciter fuit: tato plura et al
ciora sine labore intelligit: qia desuper lumen in
telligencie accipit. Vnus simplex et stabilis
spus in multis operibus no dissipatur: q oia ad
dei honore operatur: et ipse ois ab ad ppetua
expansioe esse nititur. Quis te magis impedit et
molestat: q tua immortificata affectio cordis.
Bonus et deuotus homo opa sua p se in di
ponit: que sibi agere debet. Nec illa tunc est
ad desideriu viciose inclinatio: si ipse inflex
it la ad arbitriu sue conie. Quis habet for
ta certamen: q qui inuit vnice seipm. Et
hoc debet esse negotiu nostru. Vnde videlicet
seipm: et corde seipso fortior fieri. atq in

[illegible]

q̄ in se prius ē. et p̄ nichilo om̄e culm̄e hono-
suat. Vnde prudēs est: qm̄ oīa trena arbitrat̄
ut sterora. ut p̄p̄m lucrifaciat. Et vnde bñ dicit̄
est: q̄ dei volūtatē facit. et sua volūtatē iñm̄gt.

Non est De puidēcia i agendis. Ca. iij.
credendū oī verbo nec iñm̄ctū: s; caute
et longitūter res ē scādū deū p̄durada. Propt̄
q̄ bona dolor sepe. malū facili⁹ de alio credit̄ et dicit̄:
ita iñm̄ sum⁹. Et p̄fecti vñ nō facile cre-
dit̄ oī enarratū: quia scūt iñm̄itū hūā-
nā ad malū p̄clūā: et i vbiis sūt labilery.
Magna sapiā. nō esse p̄cipit̄ i agendis: nec
p̄tinac̄ i p̄p̄is stare sensibz. Ad hāc eadē
p̄tinet nō q̄buslibz hōm̄ vbiis credē: nec
audita uel credita mox ad aliorū aures effu-
dē. Cū sapiētē et p̄fēciosū viro galū habē:
et q̄re p̄ci⁹ a meliorē q̄m̄. q̄ tuas adūta
om̄es sequi. Bona vīa sūt q̄m̄ sapiētē
secūdū deū: et exp̄tū iñ m̄tis. Et nō q̄s iñ
se hūm̄lior̄ fer deo subiectior: tato i oībz ex-
sapiētior et p̄caci⁹. De laudē str̄p̄ sēpt̄p̄
Virtus ē iñ sēpturis scē q̄rendū. Ca. v.
nō eloquēcia. Dīs sapiēta scām eo sp̄m̄
debet legi quā facta ē. Quere p̄ci⁹ debem⁹
p̄lūatē iñ sēpturis: q̄ subnūciat fer m̄tis.

Ita libent' deuotos & simplices libros lege de
beny; siq; alios & p'fidos. Nō te offēdat aur
uitas scribē. v'z p'ue uel magne l'it'ie fu
it: s; amor p'ue ueritatē te trahat ad legēdū.
Nō q'as quis hoc dixerit: s; qd dicit' arde
h'ies cōsuet': s; ueritas dñi manet i'et' m' b' r
ne p'sonaz acceptōe. varijs modis loqu' nob'
deus. Curiositas n'ra sepe nos īpedit i' locē
sēptūar: cū uolū intelligē & discere ubi sim
phar' ess' cōsuetū. Et uis p'fectū haurire.
lege hūil'. simpli' & fidei'. nec uq; uelis ha
be' nōmē s'ne. Interoga libent' & audi tacē
v'ba sanctorū: nec displiceat tibi patet' senioz.
s'ne causa em' nō p'ferunt. De iordaniis affec
tandocūq; hō aliq' iordmate acōbz. & vj.
O appetur: statim se inq'etū fit. Sup'bius
et auar' m'q; quiescūt: paup' & hūilis sp'itū
m'ltatūdie p'as gūfanti. Homo q' necdū p'
fecte i' se mortu' est. acō cōp'at': i' uia' m'
p'uis et uilib' reb'. Infir'm' m' sp'it' & gūfā
tō. Adhuc carnalis & ad sensibilia inclinat'.
Difficile se p' a t'remē desidū h'e ex toto ab
trahē. Et ideo sepe habz tristitiā cū se sub
t'it: leuē acia indignat' si q' ei r'sistat. Et
ut p'secur' fuit qd gaudiat'. statim ex'ea
tu g'ne g'nuat'. quia secūre passionē suā: q'
m'is uimā p'at' quā q'sim' i' b'f'p'ēdo l'g'

passionibus iuvenit per vultu cordis: non autem eis
serviendo. Non est ergo pax in corde hominis carnalis:
non in huius exterioribus deducit: sed in profundo spirituali.

U De vana spe et elatione fugienda. Ca. vii.
Unus est: qui spiritum suum ponit in hominibus
aut in creaturis. Non te pudeat aliis servire
amorem ipsius patris: et pauperem in hoc seculo videre.
Non stes super tempus: sed in deo spiritum tuum gestare.
Fiat quod in te est: et deus ab eis bene voluntati tue.
Non gaudas in tua scientia. vel astutia cuiuslibet viri
vivens: sed magis in dei gratia: qui adiuvat humiles
et de se presumptuos humiliat. Ne gloriaris in divitiis
tuis si assuas: nec in iustis quia poteres superbi? sed in
deo qui omnia prestat. et semper super omnia dare desi-
derat. Non te extollas de magnitudine vel pul-
chritudine corporis: qui modica infirmitate corru-
pitur: et defecit. Non placeas tibi
si de abilitate vel ingenio tuo: ne displiceas
deo: cuius est totum quicquid boni naturaliter habuisti. Non
te in precibus aliis melioris: ne forte cor ad deo de-
terior habeas: qui facit quod est in homine. Non superbi-
as de viribus bonis: quia alii sunt iudicia dei quam
hominum: cui sepe displicet quod hominibus placet. Et ali-
quod bonum habuisti: crede de aliis meliorum: ut humi-
litate conserves. Non nocet si omnibus te supponas: no-
cet autem plurimum. si vel vni te proponas. Inquis
propter autem humilis in corde ac simplicis et indignatus

frequēs. De caue da muna ſaliante. Ca. lxxv.

Non oī homī reuelēs cor tuū: ſi cū ſapere
et timēre deū age cauſa tua. Cū iudicāz
et extirpare iuris eſto. Cū diuulz noli bla
dūre: et oīa magnanis nō libeter appareas cū
hūilibus 2 ſimplicibz. cū deuotis 2 morigerat
ſocare: et que edificacōis ſe p̄tracte. Non ſis
ſaliaris aliorū mīteri: ſi in cōi oēs bonas mu
lieres deo q̄meda. Soli deo et āgelis ei⁹ opta
ſaliaris eſſe: et homī noticiā deuota. Cantas
habēdū ē ad omēs: ſi ſaliarius nō expedit.
Quāq; accidit. ut p̄ſona ignota ex bona fama
luceſcat: cū in p̄ſona oculos inuēat offuſum
putam⁹ aliqui alijs placē ex quicquid m̄q; 2
inopm⁹ magis diſplice ex mox p̄bitur i na
bis cōſiderata. De obediā 2 ſubiectō. Cap. lxx.

Ultē magnū eſt in obia ſtāre: ſub p̄ſa
to p̄mē: 2 ſui iuris nō eſſe. exulto tuū
eſt ſtare i ſubiectō: q̄ in planū. equū ſuū
ſub obia magis ex ueritate q̄ ex ciuitate: et
illi pena habet: 2 leui⁹ r̄mūmā. Nec libe
ri mēp̄ accipit: n̄q; ex toto corde. p̄r deū ſe
ſubinat. Cūre hic neſci: nō mēda. p̄ce
m̄ſi i hūili ſubiectō. ſub iugum p̄ſa p̄mē
quāda loca et uirtutē. nō ſeſeſe. p̄ce
q̄ v̄tutē p̄ſa p̄mē. q̄ ſeſeſe. p̄ce

ad eos magis q̄ facit sentiant. Et si deus ē inter
nos: necesse est ut i' īmāq̄ eadē q̄nq̄ m̄m̄ sentē
p̄p̄ bonū patis. Quis ē uir sapiēs: q̄ oīa ple
ne scire potest. Ergo noli nimis i' sensu tuo
cōfide: s; velis eadē libere aliorū sensu audire.
Si bonū est tui sentire: et hoc ip̄m p̄p̄ deū di
mitte: alia sequis: magis exinde p̄ficies. Au
dimus em̄ sepe: seaur̄ esse audire. 2. utpe gra
tū q̄ dūre. Pareat ear. ntingē. ut bonū sit
p̄mixtum q̄ sentire. s; nolle alijs accipere. cū ad
ratiōē d' causa postulat. signū ē sup̄bie. 2. p̄u
naciō. De ciuēda sup̄fluitate vborū. cap. x.
Queas t̄m̄tū hōm̄ q̄iā potes: nō
cū em̄ impedit tractatū secularū gesto
ru: eadē si simplici m̄taciōē p̄ferat. Alio em̄
iniquam v̄ritate et captiuam. Velle me plu
res tacuisse: et m̄ hōies nō fuisse. Et q̄is tā
liberū loq̄m̄ 2. iūce fabulam: cū t̄m̄ raro sine
lesioē q̄sae ad silētiū redm̄. Deo tā liberū
loq̄m̄: q̄a p̄ mutuas locutiōes ab iūte q̄solui
q̄im̄: et cor diuisis cogitaciōib; fatigatū op̄atū
relucet. Et m̄lū libere de hīs q̄ m̄tū diligit
vel cap̄. uel q̄ nobis gēria sentit: liber loq̄
et cogitat. Et p̄h̄dolor. sepe tamē ē frustrū
Nā hec op̄or̄ q̄solacio: m̄ioris 2. d̄me cōso
laciōis nō modicā detractū ē. Deo v̄gula
dū ē et orandū: ne se p̄ oīose t̄m̄sear. Si

loqui licet et expedit: q̄ edificabilia sūt loquē
exaltus vsus et negligētia p̄fecti m̄i: n̄tū
facit ad iustodiā oris m̄i. Inuar t̄m nō p̄p̄
ad p̄fectū spūale. deuota s̄m̄alū: v̄p̄ colla
tio: moriē vbi p̄ares aīo et spū m̄i dō sibi sociat̄.

Multū p̄p̄ De pace acq̄reda et zelo p̄finedi. c. xj.
seim̄ p̄uac̄ habē: si nō velle nos cū ali
oꝝ dūctis et factis et q̄ ad m̄m̄ curā nō spec
tāt occupat̄. Quomōdō p̄r illē dū i pace manē:
q̄ alienis curis se m̄m̄scet, q̄ occasiōes for
secus q̄rit. q̄ p̄p̄ uel raro se m̄m̄scet colliḡt
Bū simplices: q̄m̄ m̄lū pacē habebūt. q̄rē
quidā s̄cōꝝ tā p̄fecti et ḡrēplaniū fuerūt: q̄a
oīno sēp̄os mortificat̄ ab oībz iēm̄is deside
rijs studuerūt: et ideo totis medullis cordē
deo m̄herē. atq̄ libeꝝ sibi p̄p̄ vacuē ponēb̄
Nos m̄m̄ occupam̄ ap̄p̄s passiōibz: et de
t̄r̄scoꝝis m̄m̄is sollicitam̄. Ratio etiā v̄nū
v̄nū p̄fecte v̄m̄m̄: et ad cōdiciam̄ p̄fec
tū nō accendim̄: ideo s̄rigidi et tepidi i ma
ne. Si esset nobis s̄p̄is p̄fecte mortuū et i
terū m̄m̄ne q̄lucet. tūc possē eadē d̄m̄g
s̄p̄is et de celesti ḡrēplacōe aliq̄ exim̄. Ad
cū et max̄im̄ p̄edim̄ est. q̄ nō sum̄ a
passiōibz et ḡcupisctijs libeꝝ: nec p̄fectā
s̄cōꝝ v̄iā cōnam̄ iḡredi. Dū eadē m̄diciā
adus̄rat̄ occurrūt m̄m̄is cūo d̄eicim̄: et ad

humanae et solaciorum autem. Et interem sicut de
fortes stare in p[ro]p[ri]o et p[er]fecto auxilio d[omi]ni sup[er] nos
videm[us] de celo. Ipse em[er]get certatim et de sua gratia
spantes pacis et adiuvare: q[uod] nobis claudi occa
siones procurat ut vincam[us]. Et t[ame]n in ista ex[er]ci
tatio[n]e observatio[n]is p[er]fectu[m] et digno[n]e poni: ac fine[m]
habebit deuotio[n]is n[ost]rae. Et ad radicem securim po
nam[us]: ut p[er]gati a passio[n]ib[us] pacificu[m] m[en]te pos
sidadeam[us]. Et si o[mn]ino vnu[m] viciu[m] extirparem[us]:
tunc vnu[m] p[er]fectu[m] efficiem[us]. Et mo[n]do co[n]tra sepe sen
tim[us]: ut meliores et puriores in illo g[ra]t[i]a nos
fuisse iudicam[us]: q[uam] post multos annos p[er]fessionis.
feruor et p[er]fectus cordis debet crescere: s[ed] n[on] pro
magno videt[ur]: si q[uod] p[ri]mi feruoris p[ar]te possit i[n]tine.
Et modica violentia faciem[us] in p[ri]ncipio: tunc
postea cuncta posse[m]us facere cu[m] leuitate et gaudio.
Graue et assuetu[m] d[omi]nante: s[ed] g[ra]t[i]a et co[n]tra p[ro]pria
voluntate n[ost]ra. Et si no[n] vincas p[ro]ua et leuia: q[uod]
superabis difficiliora. Resiste in p[ri]ncipio in
clina[n]do tue: et multa dedisce q[uod] silentio me: ne
forte paulatim ad maiore[m] te ducat difficultate[m]
et iudicet q[ua]ntu[m] tibi p[ar]ce et alijs letitia sit
corde regim[us] v[est]ro habedo: p[ro]p[ri]o q[uod] sollicitior es
pe ad sp[irit]uale p[er]fectu[m]. De utilitate ad iustitias
Bonum nobis est q[uod] aliqui habeo. Cap. p[ri]m[us]
aliqui grauitate et co[n]siderantes: quia
sepe h[ab]ent ad cor i[n]uocant: q[uod] t[ame]n se in exilio

esse agnoscat: nec spem suā in aliq̄ re mūdi
ponat. Bonū est q̄ pariam q̄q̄z granditudo
et p̄ male de nobis et nūq̄ scētiā: etiā si
bñ agim̄: incedim̄. Ista sepe iuuat ad hūili
tate: et a vana gl̄i nos defendit. Tūc om̄ me
lius itiore testē deū q̄im̄: q̄n̄ fōie vilipēdim̄
ab hoīb: et nō bene nobis credit. Idd̄ debet se
hō in deo talit̄ firmat: ut nō ess̄ ei nec mltas
hūanas solūcōes querē. Qñ hō bone volūtatē
ēbulat uel cōptat. aut malis cogitacōibz affli
git: tūc deū sibi magis nōtū intelligit: sine q̄
nichil bonū se posse deprehendit. Tūc etiā i statū
gemit et orat p̄ n̄feris q̄s patit. Tūc redit
cū vīuē dūat: et morte optat vīre: ut pos
sit dissolui et cū xp̄o esse. Tūc etiā bñ adiūt:
p̄fecto securitate i plenā pace i mūdo nō posse
constat. De tēptaculibz resistendis. Cap. p̄m.

Om̄dm i mūdo vīuim̄: sine t̄bulacōe et
tēptaculōe esse nō possum̄. Sñ in iob s̄p̄m
est. Tēptaculō ē vici hūana sup̄ t̄n. Ideo vn̄
quisq̄ sollicitus esse debet cura tēptaculōes suas
et vigilat in oracōibz: ne diabol⁹ locū inuēiat
decipiendū: qm̄ nūq̄ dormitat. s̄z curat q̄rē
quē deuoret. Nemo tñ p̄fectus ē et scūs q̄ nō
habeat aliq̄n tēptaculōem: et plene eis curē
nō possum̄. Cū tñ tēptaculōes hōi s̄p̄ valēt
viles: licet molesti sint et graues: q̄a nullis

homo humiliter. pugnare et erudit. Desca per
miles tribulationes et temptationes miserunt et pfe
cerunt. Et q temptationes sustine meuerunt: rep
bi fa sue et defecerunt. No est aliqd ordo ta sca
nec locy ta seuer: vbi no sint temptationes vel
adulterates. No e homo seuer a temptationibz tota
le q diu vixit: qa n nobis e vn temptam?
ex quo i concupia nati sum. Vna temptaco
seu tribulaco iudete alia supedit: et sp ali
q ad pacem habebz: na bonu felicitat me
pddim. Multi qvnt temptationes fuge: et g
ui iadud i eas p sola fuga no possut vni
ce: sz p paciam et vera humilitate oibz hostibz
effiam foraces. Qui tadm exptis declinat.
nec iudice euellit: pax pfiaet. pmo ad
eu temptationes iudiet: et pelus sentiet. Paula
tim, et p paciam ad longuitate diuinate me
lius superabis: q cu duricia e ignorante ppa.
Ope i accipe galu in temptatione: et cu temptaco no
li duru age: sz q solacione igere: sicut tibi
optares fieri. Immo om malap temptationu
modestia ai. et pua ad deu qfideat: q suu
namis sñ gubernaculo hñ inde a fluctibz ipel
lit: na ho i missi et suu qposu deseruo va
re te pnt. Igno pbat ferru: et temptaco

hōiem iustū nescim⁹ sepe qđ possū? s; tēptat
tū aptū quid sim⁹. Vigilandū ē tñ pāpue cū
cū tñā tēptatōis: qā tūc facili⁹ hosti⁹ vīnū
si ostiū mēis nullat⁹ intrē sim⁹: s; exi li
me statū ut pulsant illi obuiat⁹. vñ qđad dīo.
Prāpīs obsta: sero medicā parit. Nā pmo
occurrit mēi simplex cogitacō: dēinde facis
ymagiā: postea delictio 2 mortis pur⁹ affectio.
Eicq; paulatī ingredit⁹ hosti⁹ malign⁹ p totū
dū illi nō rēstāt ī pīncipio. Et qnto diuicias
ad rēstendū qđ torquētur: tato d se corūred
bilior fit: et hosti⁹ cōtr eū potior. Quidā ī
pīncipio quisiōis sue fūiores tēptacōes patiū
tur: quidā aut ī fine. Quidā vō qī p totū vi
tā suā male habēt: nō nulli sāt leuī tēp
tam⁹: s; dīe ordiatis sapiam 2 eqritatē.
q statū et mēta hōm pēsūt: et cūcta ad elec
tōis suō saluacōe pōrdinat. Ideo nō debet des
parō cū tēptam⁹: s; eo feruēci⁹ dēū exoracō:
quā nos ī oī tribulacōe dignet⁹ adiūuacō: q
vñq; sēdm dictū pauli. tale frīet cū tēptacōe
puentū: ut possū sustinē. Huīus fīdūmas
mās sub mād dēi ī oī tēptacōe 2 tribulacōe:
q; hūilis spū saluabit 2 exaltabit. In tēp
tacōib; 2 tribulacōib; plāb hō qmā pfectū ē.

ibi maius mercedem consistit: et unus melius patet
Rec magni: si hoc deus sit: fundi ei gratia
te non sentit: sed si ipse condiscipulus paciter se
sustinet: spes magni profectus est. Quod a mag
nis reprobis custoditur: et in pueris conditum se
pe vincit: in humilis magis de seipso et mag
is confidat: quam in tam modica infirmat. De

Hoc tempus oculi veneris videri. vita d. c. xiii.
his reflecte: et aliorum factum caveas videri
tare. In iudicando alios hoc frustra laborat: sepi
errat: et leuius peccat: sepius vobis iudicando et dis
cussando se fructuose laborat. Sicur nolis res
cordi est: sic de ea frequenter iudicari: nam de xpo
dicuntur propter plenum amore facilius per dnm. Et de
fo esse pura deinde nri desiderium: non tunc facile
urbarem pro ista sensu nri. Et sepe a
dignaretur ab imis: vel eam ab ipso edicere: pro nos
etiam quod trahit. Equitatem oculis sepius querit
rebus quas agunt: et nesciunt. Vident eam in bo
pate sua: quando res pro corpore velle fundi sentit.
Sicut alio sit pro cupit: acio mouet: et tristis
fuit. propter diuinitatem sensum et opinionem satis
frepter omnia dissensiones inter autos et cunctos.
in istis quosque de uocis. Dicitur quod iudicando diffi
cultas relinquunt: et vltimum videri non libenter.
Dicitur. Et in vobis tunc magis inter eos vel digne.
pro vobis subiectum istis propter: vult et tunc de eis

ho illuatus: qā dē vltā nos sibi p fce subia. 2.
cūm vñe p i flāmati amore trāscende De

Pro nulla opib' ex caritate fudis. i. p'd.
re mudi. et p nullis hōis dilao aliqd
malū est faciēdu: s; pro valitate m. indige
tis. opus bonū libe aliqn mīniscendū 2: ad
eā p melior mīcādū. hoc em facto op' bo
nū nō destruit. s; m meli' qmrat. Bñ cū
tare op' ex pñū mō il pdest: qd aut ex car
itate agū qmratūz eā pū sit 2 despon:
totū fructuosū effiat. ex agie siquidē dē pē
sar ex qñto qd agū: q' op' qd facit. yulū fa
at: q' mltū diligit: yulū facit: qm vē bñ
facit Bñ facit: q' cōtati mag' q' sue volū
tati seruit. Sepe videt' eē caritas. et ē ma
gis carnalis: qz italis dīlī mō. p'pō volū
tas. spēs dītribucōis. affectus cōmōitacōis. nō
abesse volūt. Qm vērō pfectū caritatē hūz
i mltā re seppm qm: s; dē solūm dīlī
i oibz fieri desiderat. Nulli enā vādet. qū
mltū pūcū gaudū amat: nec dīscip' vlt
gandē: s; m dō sūp cū bona opat bñficiū.
Nem' aliq' dōd cōtribuit: s; totali' ad dē
i fct. a quo fōratū oīa pcedūt: i q' fīat
dō sū fruib' regēscūt. Q' sūcilla habet
vē caritatē: pfectū cū itē sēmer p' fce bñ
mīcāt.

O de Sufferētia defectū aliorū. Cij. vij.
Si hō in se uel in alijs emēdā nō uilet:
debz patiēti sustinē. donec de' ali' ordinet. Co
gita qā sic forte meli' ē p tua pbatōe ē pati:
sine qua nō fuit mltū pōderāda mīta mō de
beo tñ q' talib' ipēdnnēt supplicat: ut de'
tibi dignet' subuenire. & possis beigne portare.
Si q's semel d' his tūmōtis nō accēsat: noli
ad eo g'rende. s; totū deo q'mitte: ut fiat do
litas ei' & honor i' oībz seruīs suis: qm' fat
bñ mltū i' bonū gūte. Et tūc patēs ēē in to
lerādo aliorū defectū & q'scūq' i'firmītares: qā
et in mīta habes q' ab alijs optet tolerā. Si
nō potes te talē facē quale vis. q' mō poteris
aliū ad aū habē bñplacitū. libent' habē
alios pfectos: & tñ p'os nō emēdā defectū
Dolu' q' ali' strute corrigat: et ipi corrigi
nolu'. Dissplicet lārga aliorū licētia: & tñ
nobis nola' negat qd' perm'. Alios i'stūgi
p' statuta uolu': et ipi mllatē parit' apli'
tōh' beī. Sic g' patet: q' raro p'p'm sicut
nos p'p'e q' fam'. Si q'scūq' oīs pfecti: quid
tūc habē m' ab alijs p' deo pati. Nūc aut' d's
sic ordīatur. ut discas alē ali' onēā porta
re: qā nemo sine defectū. nemo s; onēā nemo

sibi sufficiens. neō sibi facti sapias: si oportet
nos tunc portat. Quia ydolatriam per aduocatum
istud: et amone. Adhuc autem plus quod fuit:
melius patet occasio ad usum. Occasiones namque
bonum fragile non faciunt: sed quibus sit ostenditur.

Oportet quod dicitur de monasterio vitare. Porro
tempus in multis frangit: si vis pacis et caritatis
diu alia tene. Non est prius in monasterio vel in
gregatōe habitare: ubi sine quāda quādam: et
usque ad mortem fidelis perseveret. Et tunc quod ibi
bonum videtur: et felicitas summa. Si vis debite fructus
et proficiat: teneas te tunc opus. Pergrinū superbia
Dixit te multum fieri propter prophetam: si vis religiosum
duce vult. habet et copiam modum quod per. Et
mutatio moris. Et tunc mortificatione passionum
vult facit religiosum. Per multum quod per de patre dei.
et ad sue salutem: non uideat nisi in uoluntate de
dolore. Non per eam dum stat pacifice: quod non mori
et inima. et omni subiecti. Ad seruicium dei per
non ad regendum. Ad pacem non labor. Per se
ad te vocant: non ad occidendum vel subulandum. Et
quod bene. Et tunc facit autem in fortitudo. Et
nemo potest stare: nisi ex toto corde se subleuet
per deum habitare. Et tunc in deo.
De exemplis sanctorum patrum. Et tunc.

Per tunc scilicet ^{prim} multa exempla, in quibus deus per
refulsit et religio: et videbis quod modum sit.
et pene nihil quod non agimus. Hec quid est
vita nostra? si illis fuit comparata? Quia et amara
populi domino seruiuerunt in fame et siti. in frigore
et nuditate: in labore et sanguine. in vigiliis
et ieiuniis. in orationibus et medicamentis suis: in
persecutionibus et obprobriis multis. Quod quod multas et gra-
ues tribulationes passi sunt apostoli. viros. confessores.
vigiles: et itaque omnes. qui christi refugia voluerunt
sequi. Nam animas suas hoc mundo obserunt: ut
animam vitam eas possideret. Quod quod stricte et abdi-
cenda vita. sancti patres in hunc duxerunt: quod san-
guis et fures reptatores puluerunt: quod frequenter
ab inimicis vexati sunt. quod crebras et feruas orationes
operantur: quod rigidas abstinentias pegerunt.
et magnum zelum et feruorem ad spirituale profectum
habuerunt: quod forte bellum aduersus edomationem
vniuersorum gesserunt: quod puram et rectam intentionem ad
deum respuerunt. Per diem laborabant et noctibus con-
tione diuine vacabant: quod quod laborando ab omni
mortalium nomine cessabant. Omne tempus vultu expe-
debant: omne hora ad viuendum dei grauius vide-
bant: et per magnam dulcedinem contemplationis. etiam
obliuioni tradebant membra corporalia et passionis
omnibus diuicijs. dignitatibus. honoribus animas et

cognatū i mūciabāt: mī de mūdo habē cupie-
bāt: vno nēcia vice sumebāt: corpi sume-
cāt in unitate dolebāt. Pampes igitur et an-
reby rēme: s; diuites valde i grā z pūctib;
foris agebāt: s; minus grā z gsolacōe diu-
na i faciebāt. Qūdo autē alie m: s; dē pū-
ac familiāres amia. Sibupis videbantur
tamq; nichilū z huc mūdo despecti: s; autē
i oculis dei pāosi z dēlecti. In vca similitate
stabāt: i simplici obia vnebat; in caritate z
pāa abulabāt: et ideo corde i spū pfiac-
bāt: et magnā apud deū grām obmebant.
Dān suū in exēplū oib; iūligiofis: et plus
puocāt nos debet ad bñ pfiandū: q̄ repū-
rū nūc ad iūpandū dē qūus feruor om̄
iūligiofoz. i pūctio sue scē instructio fuit.
Q̄ qūta deuocō orōis. qūta emulacō viciis:
q̄ mag; disciplina vigne: q̄ra fūctia et
aliā sub rēgula mōi i oib; efflōruit. Testā-
dēque vestigia dēlectū. q̄ vā viciis z pfiat
fuerūt: q̄m tū struere mūdū iūpūctū
si magnū pūctū. si q̄m iūgressor nō fuit: si
q̄m q̄ acceptū cū pūctā colere potuit. q̄
tempore z iūligio fūctus nūc. q̄m tū de

animam a pristina feruore: et iam tederunt pre
lassitudine et tempore. Similiter in te pater noster non
nunciat perfecti virtutem: quod multa septem exempla videmus
in deuotioribus. De exercitio boni religiosi. Ca.

Uita boni religiosi omnibus virtutibus christi.
golle debet: ut sit talis meritis. qualis
videtur hominibus eximus: Et merito multo plus
debet esse reus quod deditur foris: quod ipse for
matur est deus: que summo inueneri debet virtuti
quod fuerit in: et tamen angelus in ipsa eius inuenerit
adde. Quod dicitur in noua debet propositum nostrum. et
ad feruorem nos excitare: quod hodie sumus ad con
fessionem venisse. utque dicat. Adhuc me de
deum in bono proposito et sancto seruicio tuo: et da
mi tunc hodie perfecte incipe: quod nichil est quod
habetur in se. Secundum propositum nostrum autem
perfectus noster: et multa diligentia quod est in pro
fectu volenti. Quod si foris proponit deficit: quod
ille qui raro. aut minus sine alio propositum. Da
mus in modis contingit de se propositum noster: et
leuis ommissio exercitiorum sine alio dispo
sitis transiit. Iustitiam propositum in gratia dei potest
quod in ipsa sapientia pedit: in quo et se confidunt. Et
quod arripit. Nam hoc propositum: sed deus dispo
nit in hunc diuinitatem. Et meritis autem
sine virtutibus propositum quod est in se

operacioni facile postea poterit reparari. Si autem
tardio aut negligencia facili relinquitur: factus
culpabilis est. et non cum sentietur. Conem quicquid
possumus: adhuc leuius deficiemus in multis. Genus
tamen aliquod certum proponendum est: et quod illa pericula que
apud nos impediunt. Ex prima nostra et meliora pro
nobis servanda sunt et ordinanda: ad vix expe
diunt ad perfectum. Si non graviter te vales colligere:
saltem mercedem et admodum semel in die: mane vi
des et aut vesperis. Quam exone. Expe discere
mores tuos. qualis habitus fuisti in vobis. ope et
cogitatione: quod in his septem foris et offendisti deum
et proximum. Accipe te sicut vult contra diabolicas
negocias: frena gula: et omnem carnem inordinatam
non facili frenabis. Numquam sis ex toto oculos:
sed aut leges aut scribas. aut oras et meditaris
aut aliquod utiliter pro corde laboras. Corporalia tamen
examina discere et agenda: nec omnibus equaliter
assimilanda. Quia omnia non sunt. non sunt pariter ope
randa: nam in secreto magis exerceat privata. Ca
vedum tamen ne piger sis ad curam. et ad singula
ita preparator: sed explet integre et fideliter debi
tis et iudicis: si iam ultra vacat reddere tibi.
pro deo tuo desiderat. Non possunt omnes
habere unum episcopum: sed aliud ipsa aliud illi magis
deservit. Eadem pro tempore congrua disciplina placet

exercitia: & festi suffragia. q̄a alia in festi: alia
feriarū magis sapienti diebꝫ. Alijs indigeꝫ tpe
captiuitatis: & alijs tpe pacis & quies. Alia autē
tristitiam liber cognoscere: & alia ad leti i dno fue
rimꝫ. Cura principalia festu i nouada p̄ bona
exercitia: & scōꝝ suffragia feruēdꝫ iplorada.
De festo i festu pponē debetꝫ q̄i tūc de hꝫ seculo
migratur: & ad et̄n festu pueruri. Ideoꝝ
solicite nos p̄pare debetꝫ in deuotꝫ tpiꝫ. et de
uotꝫ q̄isam: atqꝫ oām obseruātia feruēdꝫ custo
dire: tāqꝫ in breui p̄mū laboꝝ n̄r̄i adeo p̄cepti.
Et si dilata fuit: credaꝫ nos minꝫ bñ p̄paros
oꝝ dignos tūc ad huc gl̄e que. Auelabitꝫ i
nobis tpe p̄finito: & studeaꝫ nos meliꝫ ad op̄i
tū p̄pare. Bñs seruus iur euangelistu lucas: q̄
cū venit dñs iuenit vigilante. Amē dico vo
bis: sup oīa b̄s sua ḡstinet eū. De anno sōl
Deve apud tēpꝫ tudis et silenti. C. xx.
Oracōdi nobis: et de bñficijs dei frequē
cogita. Reliquē curiosa: tales p̄lege mātā
q̄a i q̄ quātionē magis p̄stat. q̄ occupationē.
Et te subtrahis a sup̄fluis locutōibꝫ. & oīo
circutōibꝫ: nec nō a nouitatibꝫ et iūmo
uolū audēdꝫ. Inuētes tēpꝫ sufficiens et aptū
p̄ bonis meditacōibꝫ insisterēdꝫ. Maxī scōꝝ
hūmā cōforas p̄bā pōtēte mātā: et deo
iū seruet. seruā eligat. Dñs q̄d dñs

in hunc finem: nunc hunc redij. hoc super expm:
qñ dñs q saluberrim. facillū ē om̃o tacē: q̃ vlt
nō expatē facillū ē dom̃o latē: q̃ fons se pos
se sufficere cupit. Sed igit̃ m̃tē dñs
terrore 2 spūalia puerire: q̃ 3 et cū ih̃sa
tu tu declinat. Nemo se cure apparet: nisi q̃
libent̃ later. Nemo se cure loquit̃: ñ q̃ libet
tacet. Nemo se cure pest: nisi q̃ libet subest
Nemo se cure p̃cipit: nisi q̃ bñ obediē dicit̃
Nemo se cure gaudet: ñ bone gñe in se respiciē
habeat. Semp̃ ñ sc̃p securitas plena nō
dñs expatit: nec eo min⁹ solliciti 2 humiles in
se fuerūt: q̃ magnis vniuersis 2 gr̃a vniuersi
erūt. Deuot⁹ aut̃ securitas ex supbia et p̃
supbia orit̃: et in fine i deceptiōis suis vult
Nūq̃ p̃missus tibi securitate in hac vita?
Quis bon⁹ videat̃ cenobita. aut deuot⁹ qd
mita. Expe meliores i estiracōe sp̃m: q̃ ñ
pudat̃ sunt q̃i sua cōfidentia. bñ m̃tē
vult. ut nō p̃tius tēptacul⁹ curent
s̃ sepi⁹ p̃gnat̃: ne nimis securi sūt. ne
fate i supbia eleuet̃: ne ead̃ ad extirpā
gslacōnes liceat̃ declinēt. Q̃ nūq̃ m̃tē
tristitia leticia q̃ret̃ q̃ m̃tē cū mūdo se oca
parat̃: q̃ bona cōstānt̃ seruat̃. Q̃ uen
p̃ona sollicitudine apudaret. et dñs p̃at

salutaria ac divina cogitaret. et tota spem suam in
deo constitueret: quod magna pax et quiete possideret.
Nemo dignus est celestis consolacione: nisi diligenter se
exercuerit in sancta operatione. Si vis corderem con-
pungi: in cubile tuum et excludere tumultum mundi?
sicut serpente. In cubilibus vestris operamini. In
cella tueas: quod desolis sepius amittes. Cella con-
tinuata dulcescat: et male custodita redire gene-
rat. Si in principio quiescentie tue bene eam incolueris
et custodieris: ut tibi postea dilectum amicum et gratissi-
mum solacium. In silencio et quiete perficiat anima deuota
et dicat abscondita scripturarum. Inueni fluenta lucis
maris. quibus singulis noctibus se lauet et mundet.
ut quod sibi suo tanto familiarior fiat: quanto
longius ab omni seculari tumultu degit. Quia ergo
se abstrahit a nonis et auias: appropinquabit illi
deus cum angelis suis. angelus est latere. et sui curam agere:
quod se negligens signa facit. laudabile est hoc in huius-
modo. raro foras ire. fugere videre: nolle etiam
hominem videre. Quid vis videre? quod non licet habere?
Trahit mundum et concupiscit eum. Trahit desideria
sensualitatis ad spaciandum: sed cum hora transierit
quid nisi gravitate quiescentie et cordis dispersione
reporas. Acrius enim tristis sepe in diem patitur:
et leta vigilia serotina triste mane facit.

Et omne animale gaudium blande iterat: si si
morderet et pinceret. Quid potes alibi videre. qd
hic no vides. Ecce celum et terra et omnia elementa:
na ex istis oia sunt facta. Quid potes alibi vi
dere. qd diu pte sub sole pmanet. Credis te for
situm faciam: si no potes ptinge. Et cuncta
vides pnia: quid esset nisi visio vana. Le
ua oculos tuos ad deum in excelsis: et orap
petis tuus? negligetis. Dimittite vana vana
tu autem intende illis q tibi precepit deus. Gloride su
pre ostendit: et voca ad te ihu dilectum tuum
omne cum eo in cella: qz alibi no invenies tantam
pacem. Si no exisses nec qd de rumoribus audis
ses: melius in bona pace pmanisses. Ex q no
ua delat alibi audire: oportet te exinde turbu
atione cordis tolerare. De compunctione cordis. C. xi.

Prois aliquid perfice. qserva te in timore dei?
et noli esse nimis liber. si sub disciplina
cohibe omnes sensus tuos: nec tepte te trahas
leticie. Da te ad cordis quietudinem: et inveni
deuotionem. Copulatio multa bona operum: q dis
soluao cito pde qfuerit. qm id est. q homo
p vniu pfecte in hac vna letitia: qm sunt
exultatio. et tunc multa vincula anime sue qfuerit
et pefat. qd res laetitiae cordis et negligetia

defectum mōis nō sentim⁹ aut mte dolores? sed
sepe vane ridem⁹: qm̄ merito fle' debem⁹. Non
est vera libertas. nec bona lentia: nisi in nō
re dei at bona gscia. Felix qm̄ abiat p̄i omē
īpedimētū distractionis: et ad v̄mōnē se re
colligē sē p̄p̄ictōis. Felix qm̄ a se abdicat:
q̄q̄ gsciam suā maculae p̄i uel grauāe. Cer
ta v̄m̄l'⁹: ḡsuetudo ḡsuetudinē v̄m̄l'⁹. Si tu
scis hōies dīm̄tē: nō bñ te dīm̄tēs tua
fca face. Nō artuāhas tibi res aliorū: nec te
īplices causis maiorū. Habeas sp̄ oculū sup̄
te p̄m̄: ⁊ admoncas ceterū specialit̄ p̄ oib⁹
tibi dilectis. Si nō habes fauorē hōm̄ noli
ex hoc tristari: s; hoc sit tibi graue. q̄ nō ha
bes te satis bñ et circūspēcte: sicut decet dei
seruū ⁊ deuotū īrigrosū ḡscari. Vtilis ē sepe
et secur⁹ q̄ hō nō habeat mltus ḡsolacōnes
ī hac vita: sicut ū carne p̄cipue. Tame q̄ di
minas nō habet⁹ a' rari⁹ sentim⁹. nos ī culpa
sum⁹: q̄a ḡp̄ictionē cordis nō q̄rim⁹: nec da
nas et exōnas oīno abiam⁹. Cognosce te ī
dignū dīna ḡsolacōe: s; magis dignū mltā
tribulacōe. Qm̄ hō est p̄fecte ḡp̄ictus: tūc ḡ
uis ⁊ amari⁹ ē ei totus mūd⁹. Bon⁹ hō suffi
ciēte m̄l'⁹ matiam dolendi ⁊ flendi. Om̄e
enī se ḡsiderat sine de p̄mo p̄fat: scis q̄d

nemo sine tribulacione hic vivit. Et quanto strictius
se se considerat: tanto amplius dolet. Et ad hanc iustitiam
lois et mine quoniam sit parum et vicia nostra
quibus ita involuti iacemur: ut raro celestia con-
templari valeamus. Si frequenter de morte tua. Et
de longinquitate vice cogitares: non dubium quod fe-
liciter te emendares. Si eadem futura inferni sine p-
gatorum penas cordialiter penderes: credo quod liber-
laborem et dolorem sustineres: et nichil irgois formi-
dares. Sed quod ad cor istum non nascitur: et blasphe-
mia adhuc amantur: ideo frigidus et piger valde et
inertis. Sepe est copia spiritus: sed non tam leviter con-
gruit misericordiae corporis. Ora igitur humiliter ad dominum. ut
det tibi quoniam sit spiritus: et dicitur in prophetia. Cibus
me domine pane lacrimarum: et potus da mihi in lacri-
mis in mensura. De consideratione huiusmodi misericordiae. C.

Miser es ubique finis et quicquid te propter
veritatem: nisi ad deum te quidam. Quid est
homo? quod non succedit tibi sicut vis et desideras.
Quis est qui habet omnia secundum suam voluntatem? Nec
ego nec tu: nec aliquis hominum super terram. Nemo est in
mundo sine aliqua tribulacione vel angustia: quoniam vero
sit vel papa. Quis est qui melius habet: utique quod per deum
aliqui panem valent. Dicunt multi idealles et iher-
osolymis: ecce quod bona videri illi homini habet: et per deum

¶ magis q̄ potes. & potes. ¶ Sed attende ad ista
q̄a londaq̄ videris q̄ oia ista mala nulla sunt
q̄ valde misere. magis grauata. q̄ nūq̄ sunt
satisfacta. & tunc possident. ¶ Nō est hōis feli-
citas habere valia q̄d habet deus. si sufficiat
q̄ mediocritas. De miseria ¶ tunc sup̄ am-
mō hō voluit. cōspiciat. tunc p̄no vna fa-
ciat. tunc q̄d p̄no mōis. videret clarus
hōis corruptio. deus. ¶ Nā comēda hōis
videret deus. q̄d p̄no laborat. et ceteris ne-
cessitatibus nūq̄ sufficiat. v̄ magna miseria
et q̄d p̄no hōis deus. q̄d liber est. ab ipso
et liber ab oī p̄no. Valde em̄ grauata nūq̄
q̄d nūq̄d. coram ipso. ¶ Nā p̄no
deus rogat. q̄d liber ab ipso. valeat de-
us. de nūq̄d. miseria. et ceteris. ¶ Sed de
nō cognoscant. sua miseria. et ap̄ius de illis.
q̄d diligunt. hōis miseria. et corruptio. v̄ nūq̄
q̄d tantū quida hōis ap̄ius. licet eodē v̄no
nūq̄ laborat. a medicado habeat. ut si pos-
set q̄d p̄no de regno dei nichil cure-
re. ¶ Nā ip̄ius. et fideles. et ceteris. q̄d rā p̄no
deus. et ceteris. ut nichil nisi. carnalia
sapiat. de miseria. et ceteris. q̄d p̄no. se-
beur. q̄d v̄no. et nichil. et ceteris. q̄d amauerit
¶ Sed ceteris. deus. et ceteris. deus. et ceteris.

tenderetur quicquid placuerit: nec qm hoc tpe
horuerit: sed in specu et in reo ad eternali
na angelabz feruor totu desideriu cor suu
p ad maiora & insubilia: ne amoe visibilia
traheret ad ista. Noll siat amittit qd boni
est pphandi ad spualia: qd habes rep?
et hora. Quide me pcurante ppositu tuu.
Vingit et instanci tace: et dic. Quid rep?
est facendi? nunc rep? & magnadi: nunc ap
tu rep? est emendandi. Quid male habes et
tribulus: tunc rep? & pmeredi. Quid te
trahit p igne & aqua: anq veias in refri
geriu. Tristi tibi um feceris: viau ne supra
bis. Quid in istud fragile corp? gerim?
sine patre ee no possu: nec sine redio et
doloe viu. Solent habere ab oi miseria
quere: sed qd p pcur pcurim? inuocam?
amissim? oia vera beatitudme. Ideo oportet
nos tunc patiam? et dei expectare misd
cordia: donec transierit iustas licet. et mar
talis adsorbeat a butulo qm fragile
tas huana: que p pcur e aduicia. Hodie
officis pcur tua: et cras iter pcuras cofe
sa. Nunc pcuras tunc: & post hora agis. qd
nichil pposuisses. exierit ergo nos pcur hic
mittere possim? nec umq aliq magn

de nobis sentire: qm̄ tā fragiles: īstabiles su-
m̄. Cito p̄t' l'at' p̄di p̄ negligentia: qm̄ mltō
labōe vno tandē acquisitū est p̄ gr̄m̄. Quid fiet
de nobis adhuc in fine: qm̄ repesit tūmanē.
De nobis si sic volu' declinā ad quietē. qm̄
tā pax sit: securitas: cū needū appareat
vestigiu' v' sc̄itatis ī gūfacoē n̄rā. Bñ op̄
est q' adhuc itēp' instruem' tūq' bonū noui-
cij ad mores optios: si forte spes est de aliq'
fuit emēdacoē: r̄ maiori spūali p̄fectu. De

Ualde cito erit hic retū meditacoē mori.
factū: vide aliū qm̄o te habes c. xxiii
Hodie homo ē: et cras nō comparet. Cum
aut' sublatu' fuit ab oculis: extra cito trāsit
amētē. O ebrietas et duricia cordis hūanū:
q' solū pūcia meditat'. r̄ futū nō mag' p̄-
uidet. Sic te in oī fūdo: r̄ cogitatu' deberes
tenē: q' hodie esses mortuū. Si bonā
cōsc̄iam habēs: nō multū mortē tmes. Me-
lus est p̄cā caue: q' mortē fugē. Si hodie
nō es p̄catus: qm̄o cras eis. Cras ē dies ī-
certa: et q' sc̄as si crastinū habebis. Quid
p̄dest diu vīdē: qm̄ tam p̄cō emēdam'.
Adh' longa vita nō semp' emēdat: s; sepe
culpa mag' auget. Vtina p̄ vna diē bene

essent? quis aut in hac mundo? Multi alios quu-
tati quisiōis: s; sepe pū est fructus emēda-
ōnis. Si formidolosū est mori: forsitan pr-
caulosi erit dūcū dūcē. Brūo q; hora mor-
tis sue sp an oculos habz: 2 ad moriēdū
condie se dispoit. Si vidisti aliqū hor-
nē mori: cogita qā et tu p' dū eādē tūsis.
Cū mane fūit? puta te ad vesper nō pūe-
tū. Vespē aut factō: mane nō audēas
nbi polliceri. Semp g' patus esto: 2 talis
vive. ut mūp te paratū mors inueniat. Asta
subito et pūisse moriū: nā hora qua nō
putat. filiū hoīs retū est. Q; illa extina.
hora venit: nūcū alū sennē in pice de tota
vital pūta: 2 valde dolebis q; tā negligēs
et pūissū fuisti. Q; felix 2 prudēs. qui tal'
mū mūcū ē in vita: qualis optat tūcū in
morte. Dabit nāq; magnā fiduciā felici
moriēdi pfectū q; tepus mūdi: ferues desi-
deriū in virtutib; pfiēdi: amor discipline
labor pēitēcie: pūpūdo obediē. abnega-
tio sui: 2 supportatō au'ilib; adūsitatē pro
amorē ppi. multa bona potes pparādisan-
es: s; infirmatū nescio quid potēis. Pāuē

ex infirmitate meliorat: sic et q̄ mltū pegr-
 nant. raro ſanſcāt. Noli confidel ſup auctos
 et p̄prios. nec i futurū tuā diffidas ſalutē:
 q̄a cia? obliuſcenti nū hōice q̄ eſtias. Melius
 eſt nūc tēpeſtue p̄uide. et aliq̄ bonū p̄mille?
 q̄ ſup aliorū auxilio ſp̄are. Et nō es. p̄ tempo
 ſolliciti modo: quis erit ſolliciti p̄ te i futū?
 Nūc tempus e valde p̄oſū. (Itē p̄ch dolor q̄ hō
 vili? nō expēdis: in quo p̄miret vales vnde
 etnali? viuas. Venit. q̄m dñm dñe ſeu hora p̄
 emēd acce deſideabis: et neſas an p̄petuabis.
 Exa hñme. de q̄ntoq̄e potēis liberae. de q̄ mag-
 no timorē eripe. ſi mō ſemp tioratus fuēs et
 ſuſpecti de morte. Eſt de nūc tali? viue? ut
 i hora mortis valeas p̄oia? gaude q̄ timē dñs
 et nūc mori mūdo: ut tūc morias vnde ad
 xpo. Diſce nūc oīa gr̄epnē: ut tūc poſſis libē
 ad xpm p̄gē. Caſtiga nūc corp? aut p̄ pem-
 tenā: ut tūc certū valeas habē q̄fidenā.
 Ach ſtulte qd cogitas te dñm victurū? an mlt
 lū dñe habens ſecurū? Qm mlti decepti ſūt
 et inſperare de corp? expecta. Quocies au-
 diſti a dicētibz. qz ille gladio cecidit: ille ſub-
 meſ? et: ille ab alio r̄ues cernitū fregit: il-
 le māducado obriq̄at. ille liſtēdo finē fecit.

nūc ſi dñs ſalutē: nūc tēp̄ acceptabile.

ali⁹ igne. ali⁹ ferro. ali⁹ peste. ali⁹ latronis ince-
ripit: et sic omⁿis finis mors est: et vita homⁱni tū-
q^{ue} umbra subito p^{er}transit. Quis m^{en}te orabit^{ur} tu^{us}
post mortē? et quis orabit^{ur} p^{ro} te? Age age nūc
hinc q^{uod} agē potes: q^{uia} nescis q^{uando} morieris?
nescis etiā quid tibi post mortē sequet^{ur}. Dū tē-
pus habes: aggrega divicias imortales. p^{ro}ter
salutē nichil cogites: solū que dei s^{er}vares fac
nūc tibi aⁿimos venerando dei s^{er}vos. et corp^{us} artius
imitādo: ut cū defecis in hac vita: illi te itē
p^{ro}pter m^{er}ita tabernacula. Serva te tūq^{ue} p^{ro}g^{ressu}
nū et hospite sup^{er} terram: ad quē nichil spectat
de mūdi negotijs. Serva cor liberū et ad deū
sursū erectū: q^{uia} nō habes hic manere diuita-
re. Illuc p^{ro}des et gemitus cotidianos ad lauri-
nis dirige: ut spūs tu^{us} m^{en}te ad dñm p^{ro} mor-
te felicit^{er} m^{en}sire aⁿime. De iudicio et p^{ro}nis p^{ro}ce-
dit. **I**n oib^{us} reb^{us} respice finē et ceterū. v^{er}um.
quali^{ter} aⁿim^{us} distinetū stabis iudicē. tūq^{ue} nichil est
ocultū: q^{uia} m^{un}derib^{us} nō placit. nec excusa-
ciōes recipi^{unt}: s^{ed} q^{uod} iustū est q^{uod} iudicabit. O
miseriē et m^{is}erēs p^{ro}cor. quid r^{ati}onab^{is} deo
oīa mala tua fac^{is}. q^{uia} m^{un}du^m formidas vul-
tu hoīis nati. V^{er}o quid nō p^{ro}vidas tibi iⁿ die
iudicij q^{uia} nemo p^{ro}pter p^{ro} aliu^m excusabit^{ur} de f^{aci}to.

Et dicitur quod sufficiens omni est sibi ipse? Nunc hanc
tu? et fructuosus? Plerumque acceptabilis. geminus
exaudibilis: dolor satisfactorius et purgativus.
Quibus magnus: salubre purgatorum patiens homo:
qui suscipiens iniurias plus dolet de alii? ma-
licia. quam de sua iniuria: qui pro gratiis sibi libe-
ter orat: et ex corde culpas indulget: qui penam
ab alijs petere non erubescit: qui facilius misertus quam
irascitur: qui sibi ipse violentiam frequenter facit:
et carne omnino spiritum subiugare magis conatur
quam se magis non purgare peccata et iuria iis: quam
in suis peccata reservare. Deare nos spiritus de-
pimus? et per torridum amore quem ad carnem habemus.
Quid aliud ignis ille deuorabit? nisi peccata tua?
Quanto amplius noli ipse nunc parcis. et carne se-
vis: tanto durius postea lues. et maiorem mare-
riam gloriæ reservas. Ibi quibus homo peccauit:
in illis suis punietur. Ibi acridiosi ardentes
stimulis purgantur: et gulosi ingenti sui ac-
tione cruciabuntur. Ibi impuri et voluptuosi
amatores ardenti pice et fetido sulphure per-
duntur: et sicut furiosi canes per dolorem undique
ululabunt. Nulla maneat: quod sunt proprium
cruciatum non habebit. Ibi superbi omni confusione
replebuntur: et animam misericordie egestate ar-
deant. Ibi est una hora gravior in pena: quam
centum anni in iustitia penitentia. Ibi nulla res

es est. nulla consolatio dampnatis: hic tñ in dñi cel
sūt a laboribz. atq; aucto fructū solaciū. et o
modo soluti: 2 dolēs. pio pñe huius: ut i die
iudicij securus sis cū beatus. Tūc em mīsa sta
būt in magna q̄stutia: adūsus eos q̄ se agnus
cruentū 2 depresserūt. Tūc stabit ad iudiciū
dñi: qm̄ modo se subicit hūiliter iudicijs homī
Tūc magna fiducia habebit paup 2 hūilis:
et pauebit vndiq; superbus. Tūc videbit sapi
ens i hoc mūdo fuisse: qm̄ p pps d dicit stul
tus et despectus esse. Tūc placebit oīs i bulatō
pacti p̄fessa: et oīs mīq̄tis opulūbit os suū.
Tūc gaudebit oīs deuotus: 2 merebit oīs i re
ligiosus. Tūc plus exultabit curio afflicta: q̄
si in delicijs fuisse p̄ nūritā. Tūc splendet
habitus viliū: et obtenebrescet bestie subtilis.
Tūc plus laudabit paupculū domalū: q̄
deauratū palaciū. Tūc plus inuabit q̄stas
paciā: q̄ oīs mūdi potētia. Tūc apli exal
tātū simplex obia: q̄ oīs seclū lo astuta.
Tūc plus iustificabit piura: bona q̄stā: q̄ doc
ta philosophia. Tūc plus poterabit q̄reptus
diuicia: q̄ totus thesaurus i iugentibz. Tūc
magis consolabitur sup deuota oracōe: q̄ super
delicata q̄mestracōe. Tūc potius gaudebit de ser
uato silencio: q̄ de longa fabulacōe.

Tūc plus valebūt scā aya: q̄ mltā pñdya
verba. Tūc plus placebūt stricti sua z ardu
a peñtencia: q̄ ois delcūcio rēna. Discat te
nūc in medico pati: ut tūc a g̃moribz valens
liberai. Hic p̃mo pba: q̄ possis postea. Si nūc
tam parvū vales sustinē: q̄mo etna tormētā
poteris sufferre. Si mō modici passu tam
ipaciēte effici: q̄ gehēna tūc faciet. Ecce dē
nō potēs duo gūdia habē: delcūm q̄ in mōdo
et postea rignāe cū xp̃o. Si p̃z in hodiernū diē
sp̄ in honoibz z voluptatibz vñssēs: q̄ totū n
bi p̃fussēs. si iā mori in istāi p̃tingēt. Quā g̃
vānas: p̃i amāe dēū et illi soli servie. Qui
em̄ dēū ex toto corde amat: nec mortē nec
supplicū. nec iudiciū nec ifernū metuit: q̄
p̃fecty amor securū ad dēū accessū facit. Quēnt
adhuc peccatē delcūt: nō m̃ p̃ si mortē z iud
ciū timeat. Bonū n̄ est. ut si necdū amor a mō
lo re rhuocati: salte tior gehēnalis coerceat.
Qui dēū tiorē dei post p̃it: diu stāe in bono nō
valebit: s̄ diaboli lajos citi m̃vret. De sev
Euēti emēdatione tota vñt nūc. c. a. xpv.
Isto vigilas z diligēs in dei servitio: et co
gita fr̃q̃ p̃cer ad quā vñstā: z cur scilicet i n̄st
a. Rōna ut deo vñes: et sp̃ualis hō fieres.

Agit ad perfectum servas: qz nōcēdē laboris mox
in breui reopies: nec extrāplus tior a dolor tū
in finibz nro. exodiciū nūc laborabis: et magis
nā rāque pmo ppetua leticia iucies. Si tu
pma sōs fidelis et ferus in agendo: dē paul
dubio eris fidelis et loquax in retribuendo.
Expein bonā iūmē debes q ad palmā puer
es: s; securitate cape nō oportet: ne torpe
as aut elary fias aq n quidā ammi mē me
tū et spem frequē fluctuaret: et qdā vice
meiore gfecty in ecclia an qdā alit. se in
oracōe pstruisset: hec int se voluit dicens
O si scirem q adhuc pferaturū essem Et tūq
audire dīm incus respōsu. Qd si hoc scires?
quid facē velles? fac nūc qd tūc facē velles:
et beneficarij eris. qz oīqz q solatus et q forto
tus dīne se cōmisit voluntati: et cessavit an
xia fluctuare. nolūteqz curiose iūestigāe ut
sciret q sibi esset futurū: s; magis studiat in
quire. que esset volūtas dei bēplacō et pfectio.
ad oīe opus bonū mēdādū et pfigendū.
Ippera in dno et fac bonitātē aut pphā. et iha
bita iū: et pascis in divitijs ei. Dñū est q
mīlites a pfectu et feruētē emēdāre iūstruit.
horoz difficultatē seu laborē certis. Emū
illū magis p certis in iūribz pficiunt: qm ea

que sibi magis graua et contra sunt. Vnde dicitur: Vnde
et minor. Nam ibi non plus proficit. et gratia melior
apliore: ubi magis seipsum vincit et in spiritu morti-
fiat. Et non omnes habent eque mulat ad vincen-
dum et mouendum. Diliges tamen emulator valen-
tior est ad proficiendum etiam si plures habeat pas-
siones: quam alius boni morigeratus. minus tamen fer-
uens ad virtutes. Quo specialiter ad magnam em-
edationem iuuat: videlicet subiacere se viole-
ter ad quod natura viciose inclinat: et feruenter
instare pro bono quo apostolus quis indiget. Illa etiam
studeas magis amare et vincere: quam tibi frequenter
in alijs dissipatur. Vbiq; perfectum tuum capias:
ut si bona exempla videas vel audias. ad imi-
tandum accendas. Et quid autem impossibile co-
siderabis: caue ne idem facias. Aut si alij
fecisti: etiam emendare te studias. Sicut oculus
tuus alios considerat: sic iterum ab alijs notaris
Quoniam iocundum et dulce est videre feruentes et deu-
tos fratres bene morigeratos et disciplinatos.
Et triste et grauere videre tarditate abulantes:
qui ea ad que vocati sunt non exerceant. Quoniam non
cum negligenter vocationis sue propositum: et ad non
commissa sensum inclinare. Et exemor esto arrepti-
ti propositum: et per imaginem tibi appone casum boni
virentis et patet inspectum vultu ihesu christi: quia

Ne dū magis illis formae studuerit: licet dū
via dei fuerit. Religiosus qui se inerte et deuote
i passiva vita et passioe dñi exerceat: oia vñlia
et nēria sibi habūdant: ibi iniet: nec oppe
ut exi: illū aliq meli9 querit. Q si illū in fide
in cor mñm veniet: q̄ator suffiaet docti esse?
Religiosus feruēt: oia bñ portat et caput: que
illi iubent. Religiosus negligēs et tepidus. habet
tribulacōne sup tribulacōne: et ex oī pte patit
agustia: q̄a mīori q̄solacōe caret: et ex nōre
querē phibet. Religiosus exī disciplinā vñtē:
ignis patet ruine. Qui laxiora q̄rit et remissi
ora: semp i angustis est: q̄a dñs a reliquiis
sibi displicet. Quomō facit tā mlti alij re
ligiosi: qui sup opatū suū sub disciplinā clausi
li. Raro exiūt. absque diuino. pauprime
comedūt: grosse desunt. nīlū laborāt: parū
loquūt: diu vigilāt. mature surgūt: ordines
plongāt. si equēt regūt: et sē oī disciplinā
todiūt. Attende carthūsieses. cystēsiēs et
dñse religiosi mōches ac moiales: qualis om̄
nocte ad psallendū dñs assurgūt. Et dñs rursus
est ut in debis in tā scōpe p̄gruāt: ubi tantū
mīlītudo religiosorū caput deo tribulat. Q si nīl
alīud faciedū mīlīb: nisi dñm deū nōrū tā

to corde. et de laudat. Si nūq̄ indiges q̄modo
nec bibē. nec dormire. s; semp posses dū laui-
dā. et solūmō spūalibz studiis vacā. tūc
multo. felicior esses: q̄ modo cū carni ex q̄libet
necitate seruis. Vtina nō esset iste necitatus?
s; solū spūales aīe i'fectioēs: quas heu saep
raro degustas. Qñ homo ad hoc puenit. qd
de nulla creatā i' solacōem suā q̄rit: tūc ei
de pmo p'fō sape t'puit: tūc etiā bñ q̄rē
de dī eūctis rebus ēit. Tūc nec p' magno letā-
bit: nec p' modico q̄ristabit: sed ponit se i'
regie et fiducialē in deo qm i' e' oīa. In oībz
cū nihil vūqz perit. nec morit: s; oīa ei vi-
uūt. Ad munda i'cūtant' deficiunt. exēte-
to semp sūis: et qz p'itū nō vedit tēpus.
Sine sollicitudinē et diligēcia nūq̄ aq̄res vi-
tutes. Si capis repescē: inapiēs male habē.
Si autē de deo ad fecūre. uales magna pa-
ce: et senao seruitē labore: p' dei grācie
vīrū amorē. homo feruēt: diligēs: ad oīa
ē p'prie. maior labor ē i' sūte viciis et passiōibz:
q̄ oīa sūis i' sūdoē laboribz. Q' puos nō vīat:
defectus: p'ualat labit ad maiores. Baud:
his semp vespa: si die expēdas fructuasē.
Vigila sup tēp'm: ex qua tēp'm. Amone tēp
sū: q' q̄quid de alijs sit: nō negligas oīp'm.
Tantu p'fice: q̄lind nūqz vīis i'uleis aīe
Explicūc amonēōes ad spūalē vitā viles.

Inapuit capti

De interna conversatione
De humi submissione
De bono pacifico homine
De pura mente et supbia tenore
De propria consideratione.
De leticia bone conscientie
De amore ihesu sup oia
De familiaritatem amicitia ihu
De caritatem omnis solarii
De gratitudine p grā dei.
De paucitate amatorum crucis ihu
De regia via scē crucis.

Inapuit amicitia ad mona amicitia

De interna conversatione Cap pma.

Signum dei in vobis est dicit dñs.

Remitte te ex toto corde ad dñm: et
inquinque huc miserum mundum: et uenit
meo anima sua requiem. Disce ex priora cap
nō q ad miora te dñs: et videbis regnum
dei inter venire. Est enim regnum dei pax et
gaudium in spū scō: qd nō dāt spūs. De
et ad te pñs ostendens tibi consolatione sua:
si digna illi abbas pñis mansionē. Quē
glā eius et decore abmtra ē: et ibi pñs
ibi. frequē illi visitatō cū hōie mēno.

I
ii
iii
iiii
v
vi
vii
viii
ix
x
xi
xii

Dulcis sermo magis grata q̄ se laetitia mltā
pap. familiaritas superat immo. Gra
tia fidelis ppria huius sp̄so cor tuū q̄
nō te veniet in te habitare dignetur.
Ergo em̄ dicitur Et q̄s diligit me sermonem
meū seruabit. et ad eū veniem. et mā
sione apud eū faciem. Da ergo xp̄o lo
cū et ceteris sibi nega mioria. Cū pp̄m
haquīs: dūes eo et sufficit tibi. Ip̄e autē
quis for tuus et fidelis procurator in om̄ibz.
p̄t nō sit ap̄ in hōiduo nūc sperare.
Hōies em̄ cito mutant. et deficiūt velo
citer. xp̄s autē manet tēnū. et astat us
q̄m finē firmū. Nō est magna fida
cia ponēda in hōie fragili et mortali.
eā si vtilis sit et dilectus. neq̄ ista
mlta ex hoc capiēda: si mēdū adāse
et gradat. Quia hodie tecū sūt. cras
genarais possūt. et ecō ip̄o sepe ut aui
venit. Epone totā fducia tuā in deo.
si nō timor tūe amor. Ip̄e ip̄ote
in te hōies faciet. s̄ sicut melius fuit
Nō habes hic manere ciuitate. Obia
q̄ suis extraneis. pegrin. nectique

aliqui habebis: nisi propter amorem suum timentis
Quid hic circumspectio: cum ista non sit locutus
requiescit: In celestibus debet esse habitatio tua:
et in ista cuncta terrena sunt aspicenda. Tran-
seunt omnia: et tu cu eis peris. Vide ut non in eas:
ne capias et per eas. Apud altissimum sit
cogitatio tua: et deprecatio tua ad patrem suum i.
finitio digna. Si nescis speculam altam
celestem: in quiete passioe populi: et in sacris ul-
terius eius libere habita. Si enim ad omnia
et flosa stigmata istud deuote confugio: mag-
na in tribulatione et fortatione sentias nec in-
tu curabis hominum despectus: facilius uerba
detrahentia perferas. Si istud fuerit eadem in mundo
ab hominibus despectus: et in maxima nece
a nonis et amicis tuis obprobria delictis. Christus
pati voluit et despicitur et tu audes de aliquo
queri: Si istud habuit aduersarios et oculo-
autores: et tu his omnes habes amicos et bene-
factores: Vnde conabitur pati tua: si nil adu-
sarius occurrerit. Si nichil geris in die pa-
ti: quomodo eis amicus christi. Sustine te cum
christo et pro christo: si vis regnare cum christo. Si se-
mel profueris introisses in interiora istius et mo-
dicum de ardore amoris eius: tunc de christo co-
modo vel in modo nichil curas: sed magis

sicut

capitulo 100

de obprobrio illato gaudes: quia amor illi
facit hominem serpentem prehendere. Amator illi
et venturus. et verus eternus et liber ab af-
fectibus ordinatur. pro se ad deum libere quirit.
et eleuatur super serpentem in spiritu ac firmitate quod
esse. cum sapiunt omnia pura sunt. non ut dicitur
tunc aestimatur. hic vero sapiens est: et doctus
magis a deo quam ab hominibus. Cum ab omni sa-
bulaculo. et modum ab eo res potestauerit
non requirit loca nec expectatur gratia ha-
berenda deuota exercitia. homo minus ci-
to se colligit: quia nunquam se totum ad exteriora
effundit. non illi obest labor exterior. aut
occupatio ad res nostras: si sicut res eue-
niunt: sic se illis accommodat. cum intus
bene res dispositus est et ordinatus. non cu-
rat mirabiles et pulchros hominum gestus. Ta-
men homo inuenit et distrahunt quantum sibi
res attrahunt. Et res tibi esset et in pur-
gatus es: omnia tibi in bonum cederet et
perfecta. Ideo multa tibi displicent et se-
pe turbant: quia adhuc non es perfecte
scripti mortui: nec segregatus ab omnibus
vitiis. Nil sic maculas et implicat res

homo: sicut ipse amor i creatura. Si
venimus q solam eximus: ponis specula ce
lestia et frequenter iudicabimur inter? De

Non magis humili submissio. C. 11.
Impedias quis pro te uel contrare sit:
sed hoc age et cura: ut deus tecum sit i o re
qua facis. Habeas qnam bonam: et deus
bene te defensabit. Quis em de? adinuac
voluit i nullis pnsitas noce potest. Si tu
sas mee et pati videris pcul dubio auri
tum dm. Ipe nouit tempus et modum libera
di te: et ideo te debes illi resignare. Desce
adinuac: et ab o q fusioe liberae. Bepe
valde pdest ad maiorem humilitate suanda:
q deficiis meos alij scio et idarguit. Qui
ho p deficiis suis se humiliat tunc facit alios
placare: et leuare sanctorum filii nascere.
Humile deus protegit et libeat: humile diligit
et q solat. Humili ho se inclinat: humili lau
gu gratiam magnam: et post sua decessione se
uat ad glam humili sua secreta reuelat: et ad
se dulcat trahit et iuliat. Humilis accepta
q fusioe satis bn est in pace: q stat i de
et no in inuido no r pures te aliq pfe
asse msi omibz ifioru te esse sentias.

De bono pacifico hōte. c. iij. . .
Quene te pmo in pace; et nō pōdes
alios pacificare. Homo pacificus
magis pdesti q̄ bñ doctus. Bñ passio
natus eā bonū in malū trahit; et fac
lit malū credat. Bon⁹ pacific⁹ hō: oīa
ad bonū committit. Quā bñ in pace ē: de
nullo suspicatur. Quā ac male gredit⁹
et gmorus nāt⁹ ijs suspiciōibz agitat⁹.
Nec ip̄e quiescat: nec alios quiescē p̄mit
tit. Dicit sepe qd̄ dū nō debet: et omittit
qd̄ sibi mag⁹ facē expedit. Consi
derat qd̄ alij facit tenet⁹: et negligit qd̄
ip̄e tenet⁹. Habet ergo pmo zelū sup̄ se
ip̄m: et nō iuste zelū pōns eā p̄p̄
tū. Ita bene scis facta tua excusare et
colorare: et aliorū excusationes nō disce
rere. Iusti⁹ esse: ut te accusares: et fū
tū eū excusares. Si potuisti vitiō: per
ta et aliud. Vide q̄ longa es adhuc a q̄a
caritate et hūilitate: que nullā nouit i
vasū uel dignū nisi tālū sibi. Non est
magis cū bonis et māsuef⁹ gūfari: hēc
q̄ oīb⁹ nāt⁹ placet: et dñ⁹ quib⁹ p̄ ali
res pacē habz: et scōs fēdēs mag⁹ diligit

Et dicitur quod et pueris aut idis aplinatis
aut nobis gemitibus pacifice possit ducere
magno gratia est et laudabile munus. unde
et facit. Eius qui serpo in pace tenet et
ai. et in pace habet. Et sunt qui nec
pace habet. nec alios in pace dimittit. Cui
iam dicitur si sibi ipse grauior. Et sunt qui
serpo in pace inuenit et ad pacem alios.
Sua scilicet. Et in tota pars mea in hac
misa a tua potest in huius sufferencia ponere
dicitur in senectute heraria. Qui melius
sacris maiore tenebit pace. Hic est vis
sui et dicitur mundi. alius pater et filius celi.
De pura morte et simplicia inuocare. c. m.

Dubius alio homo subleuatur a reo. salutis
simpliciter et pueris et pueris
dicitur et in mente pulchra et affert. Cui
dicitur in reo. don. puritas apphenderet
gustat. Nulla bona alio et pueris. si
ta. Hic ab iocundis affert. Hic in moli
aliud et da. Hic in moli. Hic in moli
tandis et quis. in moli. Hic in moli
Et videtur et cum esset. Hic in moli
spiculis vire et aliter. Hic in moli
et videretur et puer in moli. Hic in moli

propter. Sed pro sententia? et uideamus
quid ab alijs sustineamus? si quid alijs de
nobis sustineri non audimus. Etiam enim et
res sua potest uenire in alij quod de alio qui
est iudicatur. Insuper. Quanta sunt ipsi? et
in alijs curis impeditur. Et qui sub ipso de
ligentur incedunt. Ita de alijs facit. Et ipse
eis inquit? deus? inquit de alia suspensio.
et ad eipsum spiritum respondet. Si tibi
et deo totaliter intendis. in modum te moue
bis quod foris patris. Sibi eo quod ubique
fens non eo. Et quod oia pariter. quod te
neglecto. proficiat. Si debet habere pacem
et unionem. uelut oportet. et totum adhuc per
ponas. et te solum per oculos habere. et
tu proinde proficias. si te fecerit ab eo qua
li cura conserues. Valde deficiat. si alij
tempore putat. Nihil magnum in alia.
nihil gratum nihil acceptum tibi sit. nisi pure
deus aut de deo sit. Tunc uariis uisibus
quod consolationis uenit. de alijs consolationibus.
Amans deum. etiam sub deo deservit. Omne
aliquid. Solum deus. et inquit inquit. et inquit
et inquit. Solum deus. et inquit inquit. et inquit.

Gloria bone hominis. *cap. vi.*
Habe bona consilia et habebis
pericula. Bona consilia valde multa prouident
et valde leuia sunt aduersa. Regula est multa
timida et inquieti. Euaui reges et ceteri cor
tante non apprehendunt. Multi letantur nisi adde
ne ferat. Multi magis habet bona leuia dicit
intra senectutem quam quod non est pax in medi
um dicit. Et si dixerit in pace finis non
veteri mala super nos et quis nobis noceat
debuit ne credas eis: quoniam in penne exurgunt
in dei et in nichilum redigunt actus eorum
et cogitationes eorum puluere. Gloriam in diuina
coe non est graue amari: sic enim laus est
gloriam in cruce domini. Preuenit gloria que ad
bonum dat et accipit. Quod gloria semper
comitatur iusticia. Bonorum gloria in consue
tudo eorum non more hominum. In hoc secula
de deo qui in deo et gaudium de vestra. *cap. vii.*
vera et eterna gloriam desiderat: qualem non
curat. Et qui qualem requirit gloriam aut
non ex alia quam in se: nisi inquam gaudium ce
lestem. Et anima habet cordis inquietudinem
qui nec iudicio curat nec vniuersa facit
la eis quibus pacem. Inquit in diuina est.

Nō es sator si laudais: nec villos si virupe-
rais: Quid es hoc es: nec maior dū va-
les q̄ deo tepe sis. Si audis qd apd
ro sis mirus: nō curabis quid de te loqr̄t
hoies. Homo videt in facie: de⁹ dē t̄ corde.
Hō q̄siderat actus: de⁹ uō p̄sar t̄tētor.
Bene sp̄ agē 2 modicu de se tenē: hūilis
aīe indicū est. Nolle q̄solai ab aliq̄ crea-
tura: magne p̄mitatis et mine fiducie
signū ē. Qui nullū exm̄fec⁹ p̄ se restem
querit: liquet q̄ totali se dō q̄m̄sit. Nō
enī qm̄ semp̄ q̄medat ille p̄bitus ē aīe
būis pauly: s̄ quē q̄medat deus. Ambu-
lat cū deo intus: nec aliq̄ affode tenei fo-
ris: status ē m̄m̄ hoīe. De amore ih̄e

Beatus qm̄ su sup̄ om̄ia. Cap. vii.
Intelligit quid sit amāe ih̄esum
et gr̄pne semp̄ q̄p̄ ih̄m. Optet dilem̄
p̄ dilec̄ i h̄m̄quē: q̄ ih̄us vlt̄ solus sup̄
om̄ amā. Dilcō creat̄ fallax 2 labi-
lis: dilcō ih̄i fidelis 2 p̄enerabilis. Qd
adher̄ creat̄ alder cū labili: q̄ ap̄lectū
ih̄m f̄m̄abit in eū. Illū dilige ex a-
m̄icū tibi i t̄mē: q̄ oibz i t̄cedēbz te nō i
f̄m̄quet: nec p̄aet̄ in fine p̄re. Ab oī-
bus optet aliq̄n̄ separi: siue velis siue nolis.

Teneas te ap^d ihesu dūto ac morietē illi⁹ f.
delicta te q^m miltē: qm⁹ oibz deficiētibz soli⁹
te potest uiuare. Dilato tū talis ē nati⁹
ut alienū nō velit admittē: s³ solus vlti⁹
cor tuū habē: 2 tūq⁹ rex in xpo throno sedē.
Si scies te bñ ab oī creatū euacuā: ihs
debēt libent⁹ teū habuīd. Pene totū pdi⁹
tū inemico: q⁹ extra ihs in hoībz posuīd.
Nō q⁹ fidas nec imitatio sūp calāniū vē⁹
tosū: quia oīs caro semidiet oīs glā v⁹ ut
flos sem⁹ addet. Lūo d⁹ apud: si ad exte⁹
nā hom⁹ appareā tancū aspexeris. Si cū
tuū in alijs q⁹ is solaciū et lūcū: sepeas
sepi⁹ detrimēd. Si q⁹ is i omibz ihs: iue⁹
niet dūqz ihs. Si aut⁹ q⁹ is temp⁹: iue⁹
eā temp⁹: s³ ad tuā p⁹mitē. Plus enī hō
nocuior sibi si ihs nō q⁹ is: q⁹ totus nū⁹
dus et oīs sū adūsarij. D⁹ si familiari

Quando ihs adest iū acū ihs. c. viij.
totū bonū est: nec q⁹ qm⁹ difficile vī
detur. Qñ ued ihs nō adest: totū dūmē.
Qñ ihs inq⁹ nō loquū⁹: q⁹ solaciū vult ē.
Si aut⁹ ihs dūm tancū ihs loquū⁹: mag⁹
nā q⁹ solacio semit. Nōne maria magda⁹
lena statū surrexit de loco d⁹ quo fleuit:
qñ mōrta illi dixit mag⁹ adest 2 vocat

te: Felix hora: qñ illis vocati de lacrimis ad
gaudium spūs. Cum arduus et durus esset
ihesu. Cum infirmitas et languor: si cupio aliquid
extra ihesum. nōne hoc est magis deprimere q̃
totum p̃dco mundum. Quid p̃r tibi mundus ad
ferre sine ihu. Esse sine ihu g̃ius est infir-
mus: et eē cum ihesu dulcis paradysus. Et si
erit tibi ihesus. nullus poterit nocere inimicus.
Cum inierit ihesum inemittit thesaurum boni. Vnde
bonum super bonum. Et qui p̃dit ihesum p̃dit
mundo multum: et plus q̃ totum mundum. pauper
est q̃ vivit sine ihu: et durissimus qñ bone
est cum ihu. Magna ars ē. scire cum ihu gloriari:
et scire ihesum tenere magna prudentia. Esto
humilis et pacificus: et erit tibi ihesus. Eris
devotus et quietus: et manebit tibi ihesus
Potes aīto p̃dco fugare ihesum et gratiam eius p̃dco:
si volueris ad exteriora declinare. Et si illud
effugaveris et p̃dideris: ad quē fugies et
quē tu querēs amicum. Eūne dico nō po-
tes bene vivere: et si ihesus nō fuerit tibi pre-
sens amicus: eris nimis tristis et desolatus.
Fratue igitur agas: si in aliquo alio q̃fido a-
letaris. Eligendum ē magis totum mundum
habere contrarium: q̃ ihesum offensum. Exor-
tus ergo caris: sit ihesus solus dilectus specialis.

Diligant omnes pro ihu: ihu autem pro
sempiternum. Solus ihu pro nobis singulariter
amatus: quoniam solus bonus et fidelis pro omnibus
invenitur amicus. Propter ipsum et in ipso tota
amicitia quam in omnia sunt tibi cari: et pro omnibus
hujus exorandus est: ut omnes ipsum cognos-
cant et diligant. Nullus cupias singulariter
laudari vel amari: quia hoc solus deus est.
Ipsi filii sibi non habent. Nec debet quilibet
quod tenet in corde suo occupare: neque tu cum
alio occupabis amorem: sed sic ihu in te
et in omni bono habet. Esto pius et liber ab
omni sine alio: et create inlicitamento.
Oportet te esse nudum et purum cor ad invigilandum:
si vis vacare et vivere: quod si dominus suavis et
vivens ad hoc non pervenies nisi gradum fa-
cis pervenies et miraris: ut omnes evan-
gelis et hactenus: solus ad solam vitam.
Quoniam enim gradus dei venit ad honorem: hoc potius
fit ad omnia. Et quoniam iustus: tunc pauper et infir-
mus erit: et quoniam tantum ad flagella relictus.
In his non debet deus nec despicere: sed
ad voluntatem dei equanimiter stare: et cuncta
supererogantia sibi ad laudem ihu propter ipsum.
quia post hypomene sequitur et tota postea noc-
te redit dicitur propter repetitum magis semitas.

Dis Cavena ois solati. Cap. ix.
Non est grave huiusmodi gressu sola
aut in adest dominum. magnus est et in se
magnus in huiusmodi quod domino posse curare so
lano: et per honore dei liberum cor
dis velle sustine. cum in nullo sciam quod
re: nec ad quod merita vestrae et
magnus est si huiusmodi pro et deus ad
videtur gratia: Optabilis autem huiusmodi
Eius suavitatis equitatis: que gratia dei vult
atque. Et quid inquit si omni in se ferre et
potest ad quod tunc et dicitur a summa
dignitate et liberum habent? aliquid per so
lano et diffusi? homo bonum a seipso
dico satis in huiusmodi seculi et suo
sacramento: et omni quod in mundo delectari
le videbatur deservit et summa delecta
tione quod in huiusmodi delecta et in omni
est et a se tota delecta? sed in huiusmodi
igitur delecta et omni huiusmodi seculi et
huiusmodi solano huiusmodi delecta et magis
elligunt. Ita et in aliquid necessarium et
delecta et in huiusmodi delecta et in huiusmodi
que nec in huiusmodi delecta et in huiusmodi delecta

faciē qm̄ opternos omēs tandē ab iudicē
separi. Enulcū et dū opter hōiem m̄ se
ipso certat. anq̄ dicit serp̄m plene su
petrē: et tū affectū suū in deū cūge.
Qñ homo stat sup̄ serp̄m: facile labitur
ad q̄solacōnes hūanas. Et verū angu
m̄ xpi et studiosus sectator dicitur.
nō cadit sup̄ q̄solacōnes: nec q̄m̄ ta
les sensibiles dulcedines: s̄ magis for
tes excitatiōes et pro p̄po duro sus
tinet labores. Cū igit̄ sp̄dalis a deo
q̄solacō dāt̄. cū gr̄a actor accipit eā.
s̄ de m̄m̄ intellige et nō tū m̄m̄
cū. Noli extolli. noli nimis gaudē nec
tam̄ p̄sumē. s̄ esto magis hūilior q̄
dono. alior quē et cōmōrator m̄ alior
actibz tuis: qm̄ t̄sibit hora illa et seq̄
tur reprobacō. Cū ablatū fuit cōsolacō
nō stat desperes: s̄ cū hūilitate et pa
ciecia expecta celestē visitacōne: qm̄
quōdē ē deus ap̄liorē tibi r̄donat cō
solacōne. Illud nō est nouū nec abe
nū vīa dei exp̄is: q̄a in magis s̄ad
et in aq̄uis p̄feris. fuit sepe talis al
t̄natis modus. Vñ quidā p̄ntē iā ḡ
cia dicebat. Ego dixi in habūdancia
mea nō mouebor ier̄m. absq̄e vō ḡm

quid in se fuit exprobrat adiungit dicens. Quia
tu facie tua a me non facis suum gratiam. Inter
hec non nequaquam desperat: sed instantius dominum
rogat et dicit. Ad te domine clamabo addi
sineu deprecabor. Denique oratione sue fructu
importat: et se exaudiat testatur dicens. Au
diuit dominus et misericordia eius: dominus factus est
adiuutor meus. Et in quo. Conuicti inquit
placuit meum in gaudium michi: et cum de
disti me leticia. Et sic actum est cum magis
me factus: non est de spandium nobis infirmitas
et pauperibus. si meum non feruore: et meum non
frigidity sum. Quoniam spiritus uerit et ita dicit
sed in sue simplicitate voluntatis. Unde beatus
iohannes ait. Disitas eum diluculo: et subito pro
bas illi. Super quid igitur sperare possis: aut
in quo confide debeas: nisi in sola magna
misericordia dei. et in sola spe gratie celestis.
Sunt enim afflicti homines boni siue deuoti siue
tires uel amici fideles: siue liberi siue uel
tractari pulchri. siue dulcis carus et pius.
Ora hec modicum iuuat. modicum sapientia. quoniam
desertus sunt a gratia et in pia paupertate re
lictus. Tunc non est melius in modum quam paci
entia et abnegatio mei in voluntate dei.

Quoniam uenit aliqui tam religiosi & deuoti.
qui non habuerunt inter se gratie subtractionem:
aut non senserunt feruoris diminutionem.
Nullus sanctus fuit cum alter raptus et il-
luminatus: qui prius uel postea non fuit tep-
eratus. Non enim dignus est altus dei gratiam
solaciorum: qui pro deo non est exercitatus ali-
qua tribulatione. Boleo enim sequens consolatio:
tribulatio praecedens esse signum. Sic rep-
tandis peribatis: celestis promittitur consolatio.
Qui puerit inquit: dabo ei eam de ligno
vive. Datur autem consolatio diuina: homo
feracior sit ad sustinendum aduersa. Beati-
tudo temptationis se eleuet de bono. non dormi-
t diabolus nec caro adhuc mortua est. ideo
non cesses te parare ad certamen: quia a dex-
tris & a sinistris hostes sunt qui nunquam desunt.

Quoniam uero quia deus est. p.
ut queris quiescat. cum natus sis ad la-
borum. Donec te ad patientiam magis
per ad consolationes: et ad crucem portanda
magis quam ad letitiam. Quis enim seculum
non habent consolationem & letitiam spirituales
accipiet: si semper opprimere posset. Excedunt
enim spirituales consolationes: deo mundi delicia

et ei maxime voluptates. Nam, omnis deli-
cie mundane: aut bone sunt aut ipse Spi-
ritus sanctus non delicias solum iocunde et honeste
et paucis pergemere. et a deo puris mea-
bus iuste. Et istis dominis consolationibus non
semper quod suo affectui valere: quia reuera con-
taminatio non desinit cessare. amulauit autem gratia
viam supernae visitationis: falsa libertas ani-
mi et magna confiducia sui. Deus ubi facit
consolationem gratiam dando: sed homo male agit
non totum deo cum gratia actione retribuendo et
ideo non possunt in nobis dona gratie placere:
quia ingrati sumus auctori: nec totum in fructum
fontalis originis. Semper enim debet gratia
digne gratias referri: et auferretur ab elato
quod dari solet humili. Nolo consolationem: quia non
auferit gratificationem. Nec affectu gratia placi-
one: que duat in elationem. Non enim
omne alium sanctum: nec omne dulcius bonum
nec omne desiderium purum: nec omne carum
deus gratia. libenter accepto gratiam unde sit
quidam magis et timoracionis inuentionis
ad iniquitatem in me pacior fieri. Et ostendit
non gratia et eruditus subtrahit obui-
um sibi audebit quod bonum a deo datur: sed

gratias se pauperem et nudum conficietur. Da
deo quod dei est. et tibi ascribe quod tuus es. Hoc
est deo gratias pro gratia tribue. tibi autem soli
culpa. et digna pena pro culpa debet sen-
tias. Pone te semper ad infimum. et dabitur
tibi summum. nam summum non stat sine infimo.
Cum in se apud deum. minimum sunt apud se. Et
quanto gloriosiores. tanto in se humiliores. Quia
in veritate et gloria celesti. non sunt vane
glorie cupidi. In deo fundati et confirmati.
millensies possunt esse elati. Et quod totum deus as-
scribitur quod bonum acceperunt. gloria ab omni
est non queritur. sed gloria quod a solo deo est vo-
lunt. et deum in se et in omnibus sanctis laudari se
pro omnia cupiunt. et semper in domino consistunt.
Esto igitur gratus pro minimo. et eius dignus
maiora accipe. Sic tibi minimum eam pro
maioris. et magis gratiabile pro spem domini.
Si dignitas datoris respiciatur. nullum da-
tum parum aut minus velle videbitur. non enim
parum est quod a summo deo donatur. Eam si
penas et vbera dedit. gratum esse debet.
quia semper pro salute nostra facit quod nobis ad-
eius est iudicio. Qui gratiam dei in fine deside-
rat. sit gratus pro gratia maius pacis pro subleato.
Ore ut respicit. carum sit. et humilis ne amittatur.

De paucitate amatoꝝ crucis ihu c. vi.

Haber ihu nūc mltos amatores reg.
in sui celestis: s; paucos lauulatores
sue crucis. equales haber desideratores id
solacis: s; paucos tribulatores. plures uen
it socios mese: s; paucos abstinete dē
cupit cū eo gaude: pauci uolūt p eo aliq
sustine: agula ihu sequūt usq; ad fructu
one panis: sed pauci usq; ad bibendū cal
id passiois. agula mimula ei? uenerūt
pauci ignominia sequūt. agula ihu dili
gūt: qdū aduſa nō gtingūt. agula illū
laudat et bndict: qm dū q solacis aliq
ab iūo pūpūt. Si aut ihū se abscondit
et in dicitū eoo rliquet: aut in qm in omā
vel in dicatione nimia cadūt. Qui autē
ihū apī ihū et nō apī sua qd aliq
solacis diligūt: nūm in oī tribulacōe et a
gustia cordis sicut i fūma q solacis bndict
Et si
mūq; eis q solacis dare uellet: nūm tū
semp laudat: et semp grās. i qd uellent.
Qm p amor ihu pū uo: nullo qd cō
modo uel amō pūpātus. Nōne omē mei
cēnari sūt dīcēdi qm q solacis s; qm?

Tunc amatores sui magis q̄ p̄p̄i. p̄bunt̄
 q̄m sua cōmoda et lucra semp̄ meditant̄.
 Vbi inueniet̄ talis. q̄m vellet deo seruire
 gratis. Karot̄ tam̄ spiritalis aliq̄s. q̄m
 om̄ibz sit nudatus. Nā verū paup̄e
 spū. et ab oī creatura nudū q̄s inueniet̄.
 Vult et de vltimis finibz. p̄cū eū. Si de
 derit homo oīm substantiā suā. adhuc
 nichil est. et si fecit penitēciā magnā
 adhuc exigū est. et si apprehenderit oīm
 scām adhuc longē ē. et si habuit vīru
 tem magnā. et deuotionē nimis arden
 tem. adhuc multū sibi deest. salū dñi
 qd̄ sūme sibi nō ē. Quid illud. Vt
 om̄ibz relictis se iñinquat et a se totali
 exeat. nichilq̄ de puato amorē retineat.
 Cūq̄ oīa fecit que faciendā nōuit. nil se
 fecisse sentiat. nō grande ponderet qd̄
 grande estimā possit. s̄ in ueritate ser
 uū mīalem se p̄mīat. sicut vītas aut.
 Cū fecitis om̄ia que p̄cepta sūt uobis.
 dicite. serui inuiles sum̄. Tūc v̄ paup̄
 et nudus spū eē potit̄. et cū p̄ph̄a dic̄.
 Quia v̄ mīus 2 paup̄ sū ego. Nemo tñ
 isto dīcor nemo potēcor nemo libēcor.

qui se et omnia relinquit scilicet ad infernum se
pone. De regia via scilicet crucis. Cap. xij.

Dignus multis videtur hic sermo abne
gere istum. Sed multo durius est audire
lud exiremum librum. discedite a me male
dicti in ignem eternum. Qui enim non libenter
audiunt et sequuntur librum crucis: tunc non
timebunt ab audicione eterne damnationis.
Hoc signum crucis erit in celo. tunc dominus ad
iudicandum veniet. Tunc omnes serui crucis qui
se crucifixo conformauerunt in vitam: acce
dent ad christum iudicem cum magna fiducia.
Quid igitur timeo tollere crucem? per quam iuv
ad regnum. In cruce salus. in cruce vi
ta. in cruce protectio ab hostibus: in cruce
fugio superne suauitatis. in cruce robur
mentis. in cruce gaudium spiritus: in cruce
summa virtutis. in cruce perfectio sanctitatis.
Non est salus anime nec spes eterne vite:
nisi in cruce. Tolle ergo crucem tuam et
sequere istum: et iudicem in vitam eternam. Passus
ille baculus sibi crucem. et mortuus est pro
te in cruce: ut et tu tuam portes crucem.
Mortui affectus in cruce. Quia si ignoras
fuisse etiam de illo pro vices. et si socius

fuus penetratio et glorie. Ecce in cruce ta-
m constat eo in moriendo totum iaceret: et
id est alia via ad vitam eternam menam
pacem: nisi via scilicet crucis: cotidiane mor-
tificacionis. Ambula ubi vis: quero quod
clique voluit: et non timeas aliorum viam
superam nec securitatem via infra: nisi via
scilicet crucis. Dispone et ordina omnia secundum
tuum velle et vide: et non timeas nisi spem
quodque paci debeas: aut sponte aut iure: et
ita crucem semper timeas. Aut enim in cor-
pore dolore senties: aut a spiritu sancto
lacione sustinebis. Incerdum a deo perim-
queis: medum a populo exerceatibus: et quod
apertius et sepe tribuimus: quis eris: ne
in aliquo remedio vel solatio liberari
seu alleviari poteris: sed donec deus voluerit
opretum sustineas. Vult enim deus ut
tribulacione sine consolacione patiamur:
ut illi totum se subiaciamus humiliorum
consolatione fiat. Nemo ut cordialiter
sentit passionem populi: facit cum conge-
lata pati. Cum ergo se patitur et ubi
sibi expectat: non potest effugere vult
et auertere: quia ubi est homo tempus

tecu portas: et semp tempm iueles. Con
nre te sup. gnte de infra. gnte te extra.
gnte te intra: et in hys oibz iueles cru
ce: et nunc est te ubiqz tene pacem. si i
tua vjs habe pace. et ppetua pmdm coro
nabit. En libent cruce portas portabit te. et
ducat ad desideratu fine. vbi salicz sis pace.
Si eris: qm hic no erit. En iuce portat
on) abi facis et tempm magis gruias:
et m oportet ut sustineas. En abias o
na cruce. alia paul dubio iueles: et for
sitm gruiore teneas. Eredis tu euade:
q' mlti mortaliu potuit p're: Quis
scdp in mudo sine cruce i tribulacoe fu
it. Nec em ihus xpus dno m. vna ha
ra sine dolore passionis fuit q' dui vixit.
Oprebatur xpm pati. et i' s'ing' d mor
tus: et ita mirae in gloria sua. Et qm
tu alia via queris: q' hac regia viam q
est via sc'e crucis. Tota vna xpi crux
fuerit m'm: et tu tibi quis requies e' gaudi
um. Erras erras si aliud quis q' pati
tribulacoe: quia tota ista vna mortalis
plena est miserie et designata tibi.
Et qmto aler) quis in spm p'fecit tuu gnt

oro sepe crucis tuentis: qz exilis sup pena
magis ex amor crescit: qz rj. nre sic
multiplicat afflictus. nō est sine leuare
q solacis: qz fructu maxm sibi sentio
acresce ex sufferēcia sue crucis. nō dō spū
se illa subiat: omē onē tribulacōis in fidu
tia dñe q solacis gūcio. Et qnto caro
magis p afflictione alicui: tūto spūs
āplius p mirā grāy i colorat. Et non
nūq in tantū q fortat ex affcū tribulacō
omē et ad iūctas ob amore conformi
tatis crucis xpi: ut se sine dolore 2 tribula
tione cē nō vellet. qm tūto se acceptac
re deo credit: qnto plura et grauiora p
eo pferre potuerit. nō est istud hōis vir
tū s grā xpi: que tāta potest 2 aqua in
carne fragili. ut qd nābū semp alio
ret et fugio: hoc feruor spūs aggredit
et dilatat. Non est sōlm hōiem crucē
portare: crucē amare: corp i casibus et
seruitutē subire: hōis fugē. germe
lās alac sustine: serpm despiciat 2 des
pici optat: adūsa queqz cū dāpnis pe
ti. et nichil pspiciat in hoc mūdo desi
derat. Si ad respici respiciat nichil hui

modi: ex te potius. Et si in dno qd fides da
bit tibi fortitudo de celo: et subiacet di
tioni tue modus et cura. Sed nec immo
diu diabolu timebis: si fuis fide armatus
et cruce xpi signatus. Pone te ergo
sicut bonus et fidelis seruu xpi ad porta
da dnu ista cruce dny tui: p te ex amore
crucifigi. p dnu te ad toleranda mltia ad
usa et vera comodam huc misca vi
ta: quia sic tendit erit vtriusq fuis: et
sic reueru iucies vtriusq saluabis. Op
tet ita esse: et no est remedium euadendi a
tribulacoe malore et dolore: q uo te pacatis
salute dny affectant: bibe: si alicuius eius
esse et ptem ad eo habi desideras. Conso
laciones deo gmitte: faciat qd cu talibus
fuit sub magis placuit. Tu uero pone te
ad sustinendu tribulaciones et reputa eas
magis consolaciones: quia no sunt codig
ne passionis huius tempus ad futuram glo
ria commendatam: si solum posses deo sus
tinere qd ad hoc venis q tribulatio ali
dulas est et sapio pro xpo: tunc bñ tecu
esse estima: qz in eis paradisu in terra.

Quandū parū grane tibi est et fuge quer-
no. tandū male habebis. et sequet' te
vbiq' fuga et bulacōis. Si pōis te ad
q' est: sedis. melius ad pacendū imo-
riendū fiet cito melius et pace' tuemēs
Ea si impio fuis usq' ad tū celū cu
paulo. nō es aptus securatus de nullo
grano pacendo. Ego inquit ihu' os-
tendū illi qūta oporteat eū pro nomē
meo pati. Pan ergo tibi immanet si ihe-
su diligē et ppetue illi seruire placeat.
Grā dignus esses aliq' q' nomē ihu' pa-
ti. q' magna glā imanet tibi. qūta ex-
ultatio oibz scā. dei. qūta quoq' edifi-
catio esset p'p'm. Pā pacētia omē
recomendat. qūo pāna tū pati velt.
operis deberis libent' modū pāp
dpo. cū mlti gravisā patiū' q' mūdo.
Quas p' certo. quia moriunt' et op'et' bñā.
Sūcel et qūto quisq' plus sibi moriunt' tū ma-
gis dō vñe inap'it. Nemo aptus ē ad op'is
fendendū celatū nisi se submiserit ad por-
tandū p'p' ad i'fā. Nichil deo accepto
nichil tibi salubius i' mūdo isto. q' libent'

par pro ppo. Et si eligendū nūc est: ma-
gis optare deberes p ppo ad usq vaci q̄
mūltis q̄solacionibz vivere: quia ppo si
mūlti es: et omibz sās magis q̄form
or. Non em stat meriti nūm et pfecti
status nūi in mūltis suavitatibz et conf-
lacionibz: s; potius in magnis gravitatibz
et tribulacionibz pferendis. Si quidē
alij melius et vtilius saluti hōmī fuisse p par
ppos vniq vbo et exēplo opūdi pter.
Nam et sequētes s; discipulos. omnesq
eū sequi cupientes: manifeste ad crucē
portandā hortat et dicit. Si quis vult
venire post me: abneget semetipm et tol-
lat crucē suā et sequat me. Quibz er-
go plectis et scrutatis: sit hec cōclusio fi-
nalis. Qm p mūltas tribulacōes. oportet nos in-
trare in regnū dei. *nr*

Explicat Annuntiacōes ad mūltos cōfessos

tuus ad me omnes q̄ laborant & exultant in sp̄s.
et ego b̄ficia vob̄is. O dulcis et amabilis rex
tu in aure patris tui & tu dñe digne ego
tu et pauperem tuum ad caritatem facis
corpi. Et q̄ ego sū dñe. ac ad te p̄p̄
ma accede. Ecce cū te videro te nō capiet te
tu dñs venter ad me omnes. Quid sibi vult
ista p̄missio dignatio. Et cū amabilem
ultatio. Quomodo ausus ero venire. q̄ michi
et domi in q̄dā sū videri possim p̄sumere.
Quomodo te introducat in domum meā. o
sepius offendi b̄ ingratissima facie tuā.
Reuerent̄ angeli et archangeli. meritis
sū et iusti. et tu dñs venter ad me omnes.
Nisi tu dñe hoc diceris. q̄s uerū ē credere.
Et nisi tu iubeas. quis accede et accipiat.
Ecce nos dñi iustus i archē subacta cū
dñs laborant ut tū paucos saluaret.
et ego quomodo me pono vna hora p̄pare.
ut iūdi saluaret cū uicinia sumi.
et iūdi fūlus tuus magnus et sp̄alis dñi
archē dñi signis impuribilibus fecit. quā
indulgentia peccatorum auxit ut tabulas le
gis i cor̄poneret. et ego putrida creatura
uidebo te q̄dator legi ac vice daturum
tū facile suscipe. Salomon sapiens 19

regū israhel rēplū magnificū septē annis i lau-
dem nōis tui edificauit. et octo diebz festū de-
dicatōis ejus celebrauit. mille hostias pacificas
opulit. et archā federis in clangore būm et
iubilo in locū sibi ppatū solapmē collocauit.
et ego infelix et pauper hominū quomodo te in do-
mū meā intrāui. q̄ pmo mediā expende deuo-
te nomī hora et dē uel semel digne sē mediā.
¶ Quidē q̄ntū illi ad placēdū tibi agē stidue-
rūt. hēu q̄ pusillū est qd' ago. q̄ breue expleo
tēpus. cū me ad cōtāndū dispono. Raro totū
collectus. rarissimē ab oī distractiōe purgatus.
Et certe in tua salutari deuotio p̄ncipa. nulla
debet occurrē inderis cogitatio. nulla etiā
occupare creatura: qz nō angelū s̄ āgelozū
dñm suscepit sū hospitio. Est tñ valde
magna distīcia int̄ archā fedis cū suis reli-
qis. et mīdissimū corpus tuū cū suis ineffa-
bilibz uirtutibz. int̄ legalia illa sacrificia fūdoz
p̄figurā: et uerū corpus tuū hostiā om̄z anq̄
sacrificioz gplatiua. Quare igit nō magis
ad tuā reuēbile inuēdeste p̄ncipa. cur non
maiori me p̄pato sollicitudine ad tuā scā su-
meda. qm̄ illi annq̄ scā p̄nciparche et p̄phē. re-
ges quoz et p̄ncipes cū vniūso p̄plo. tantū de-
uotio demonstrarūt affrī erga culas dñi.

mayd

dey

Abalitur deuissis reo dand corā anthytons di-
ribz. f. colles bnficia oī nōculā pēbz. f. car di-
nifi gmo ceguna? psalmos edidit. et cūm in-
finauo nī lencia: cecimiet qū frequer in cyba
ua spūs sū applatus grā. De cūo pplm deu if-
rahel cōto corde laudat: et ore cōfōno diebus
singulis bndicē et pduare. En tanta agēda
tū deuotio ac dīne laudis exultē rēcordacio.
corā antha testamēti: qūca nūc mō 2 oī pplō
xpiano habenda ē rēuēcia et deuocō in pūda
sacramēti. in supūone excellētissimī corpōis xpi.
Currit mlti ad diūsa loca p vīuandis vīdīs
fōp: et mirant auditis gestis corpō apla e
diūsa tēploz: inspicūt 2 osculant seras
auro inoluta sacra ossa ipsorū: et ecce nū
pūo ē hīc apud me ē altari deus me? sūto
fōp creatur hōm 2 dñs ageloz. Expe in tali
bō vīdēdis curiositas ē hōm 2 nouitas in-
fōp. et modicū i portu emēdacois fructus:
mēpē vbi ē tam leuis sū vīa glīfice dīfūm?
hūc aut in sacmēto altaris totus pūo ē dēy
mō hō xpianū ihūs: vbi et capm papi et
nē saluū fructū: qūcūqz fūd digne ac de
uote susceptū. Ad qūd vō nō trahit leuitas
elīqz anōfens offensualitas: s; forma fides

duorum spes et finis carnis. **A**d inuisibile
 quodam modo deus. quod mirabili agit nobis.
 quod facit et gratiose cum electis suis diffundit. quod
 in membris et sacramentis sumit et apponit. quod
 semper inuicem substat. hoc spiritus deuorum cor
 da trahit et attendit affectu. Ipse enim vult
 deus in. quod tota vita sua ad emendationem dis
 ponit. ex hoc dimissis sacramentis magnam
 vocat gratiam et virtutis amorem frequenter reci
 pit. **A**d amirabile et abscondita gratia facit
 mentem. quam nemo non perfidetur. infidelis aut
 ex parte seruilem opprimere non possit. In hoc
 sacramento offert spiritualis gratia et inuenitur in
 eis uisio. **A**d hoc per se deservit et pulchrum
 est. **T**ercia est aliquid hoc gratia. ut ex plenaria
 digne collata deuotio non in modo sed et debi
 le caput vires sibi praeferat serena aphiore.
Dolendum in valde et miseranda super cupiditate
 et negligentia nostra. quod non magis affectu
 tunc. **S**ed in ad ipsum sumendum. in quo est spes
 saluatio. **C**onsistit et melius. Ipse enim est ser
 ficatio in hac et depreco. in consolatione viam
 et semper eterna fruicio. **D**olendum uero valde quod
 minus tunc propter hoc salutis nostrum aduocatum
 cultu seruicium et amorem seruamus vniuersum. **H**eu
 caritas et deuotio cordis humani. in ineffabile
 donum non magis attendit. et ex condignis vult.

etiam ad inaduentum defluere. Et hoc scissim fac
m^o in vno tantu celebraet loco. 2 ab vno tantu co
secrare sacerdote in mudo. nro puras deside
rio ad illu locu et ad tale dei sacerdotu hoies
afficiunt: ut diuina mystia celebrari videret.
Nunc aut mlti frs sunt sacerdotes. et in mltis
locis offertur xpus: ut tanto maior apparet
gra 2 dilao dei ad hoies: qnto latius e sacra
coio diffusa p orbem. Grās tibi ihu hoc pas
tor etne: qm nos paupes 2 epules dignus
es pioso corpe 2 sanguine tuo i fice: et ad hoc
mystia paranda etia pprijs ouis tuis alloq
uitare dicendo. Venite ad me omnes q laborat
et onerati estis: et ego reficiam vos. Et mag
boitas 2 caritas dei i sacmēte exhibet. Non distat. c^o.

Sup bonitatem tua et magnā mīa tua dīa
confessus. acuto eger ad saluatōrē. esur
iens 2 sitis ad fontē vite. egenus ad regē celū
seruus ad dīm. creatura ad creatōrē: desolatus
ad meū pū solatōrē. Et vnde hoc m^o ut
venias ad me. Quis ego sū. ut ptes n te
ipsū. Quomō audet pcor corā te apparē: et
tū quomō dignaris ad pedrē venire. Tu nos
et seruū tuū: et scis qz nō bonū in se habz. vnde
hoc illi ptes. Confiteor vilitatē meā: agnosco
tūa bonitatē. laudo pietatē: et grās ago ppter m

in tua caritate. Propter te metipsum enim hoc facio. non quia
mea merita. ut bonitas tua in magis motescat.
cuius aprior ingerit: et humilitas perfectius com-
det. Quia ergo tibi hoc placeo. et tu sic fieri in-
fisti: placeat et in dignatio tua: et vincat iniqui-
tas mea non obsistat. O dulcissime et benignissime
Iesu quanta tibi inuentia et gratia actio cum perpetua
laude pro susceptore sacri corporis tui debet: cum
dignitate nulli explicare hominibus potes inuenire. Et
quid cogitabo in hac oratione inaccessu ad dominum meum
que debite veniam negotiorum et in deuote suscipe desi-
dero. Quid cogitabo melius et salubrius: nisi me
ipsum solvere humiliando coram te. et tua bonitate
infirmam exaltando super me. Laudando te deo meo et
exaltando in eternum: despicio me et subicio tibi in perfectio-
nem voluntatis mee. Ecce tu sanctus sanctus: et ego for-
des peccator. Ecce tu inclinas te ad me: qui non sum
dignus ad te respicere. Ecce tu venis ad me: tu vis
esse mecum. tu inuenias ad qui uiuam cum. Tu mihi dare
vis celestem cibum: panem angelorum ad manducandum.
Non alius sime quam tempus panem uinum quod de celo des-
cendit: et das deum mundo. Ecce unde dicitur per
cedit: qualis dignatus illucescat: quam magne gratia
in actiones et laudes tibi per hunc debet. O quam
saluare et utile salutem tui christi instituisse
quod suauiter iocundum qui uiuam: cum tempus in cibum donasti.

O q̄ am̄abilis op̄atō tua dñe: q̄ potēs auctō
tua: q̄ infallibilis ultio tua. Dignū ē fā tam
oīa: et hoc fām ē qd nō uisisti. om̄es et fī
de digna. ac hūanū v̄mēs intellē q tu dñe
deas me. per uo de la hō sub modica specie p̄m̄
et dñm intēger gr̄m̄is et sine cōsūp̄tione a su
m̄te maducaris. Tu dñe v̄m̄is q̄ nullū ha
bes indigenā voluisti p̄ sac̄m̄ tuū habitā in
nobis: cōserua cor meū et corp̄ imaculatū: ut lē
ta et pura ḡsa sēp̄ tua ualeā celebrāe m̄sā
et ad mea p̄tē adp̄e salute: que ad tuū p̄q̄
que honorem et medūale p̄hēne s̄m̄p̄ et m̄
st̄uisti. Et tūc dñe mea et gr̄as age deo p̄ tam
nobilē m̄m̄ et solatō singulārī in hac lacinarū
uallē tibi relicto. Nā quocūq̄ hoc m̄steriū i cōlis
et p̄p̄e corp̄s accipis: totūc tūc i dēp̄tō op̄
agis: et p̄p̄e p̄tēp̄s om̄ m̄p̄ p̄p̄i efficitis.
Caritas erim̄ xpi m̄p̄ m̄m̄: et magnitudo
gr̄atōis eius m̄q̄ exhaurit. Ideo nouū sēp̄
m̄m̄s i uonacō ad hoc dispōnē te debes: et m̄s
q̄m̄ salute m̄steriū ardentē ḡs̄lācōne pensare
Ita magnū nouū: iocūdū tibi uidē dēz. et
celebris aur̄ missa audis: ac si eodē die p̄p̄u p̄
m̄m̄ in v̄tēp̄ iēḡis descendēs hō fāis esset: aut in
cruce pendēs p̄ salute hōm̄ patē et morētur.
Et v̄nle sit sēp̄ cōmunicare. dōp̄ disapl̄. C. m.

Ecce ego ad te veni. dñe: ut bene in
siderem inuicem. et cōfitear tōi cōuincere
p̄ me qd̄ p̄asti in dulcedine tua p̄cipi tōi
Ecce in te est totū qd̄ desiderare possū a d̄
deo: ut salus mea et dēp̄atio: sp̄s et for
tūdo. decus et glōria. beatificatio ego hodie
dñm serui tui: qm̄ ad te dñe ih̄u am̄ia
mea pendam. Desidero te mūc deuote ac re
uerēti suscipe: cupio te in domū mea indu
te: q̄ tēq̄ a zacharia meāua te b̄ndictū ac tē
filios abrahe cōputari. Aīa mea corp̄ nūc
occupat: cor meū regū vñm desiderat. Ita
de te in eo sufficit inā p̄ter te vñsa cōsolā
do valeat. Sine te esse nequeo: et sine visita
tōe tua vñc nō valeo. Ideoq̄ optat me fre
quē ad te accēde: et in i mediu saluatio mee
recipe: ne forte deficiā in vñsa si fuerit ce
lepti fraudatus alimētū. Sic est tu mi
sericordiā ih̄u p̄dicatō populis et b̄atō
cūntis lāguorē saluū dixisti. Nōdēo te
lūmos dñm tē in domū tuā t̄ne deficiam
in vñsa. Age igit̄ hoc mē ad modū q̄ tu p̄
fidelit̄ cōsolatōe in sacramētō reliquisti.
Quia est iniquis i fectio quā dē q̄ te digno
inducamur: p̄ncipē est et dēuote glō

Necessarium quidem in est quod tam sepe labor et per
co. in his ego torpesco et deficio: ut per frequētes
orones et confessiones ac lacrimarum corporis purga
tione me in nouo mūdum et accendā: ne for
te diuini abstīnēdo a seō proprio defluat. quoniam
enī sūt sensus hoīs ad malū ab adolescentia
sua: et nisi succurrat diuina medicina: labitur in
mox ad peiora. Retrahite ergo sancta corio a ma
lo: et confortat in bono. Si enī modo tam sepe
negligēs sū et cupidus quā corio aut celebratio:
quid fieret si in delicta nō sumerē et tam grā
de sumamē nō quereirē? Et licet si die non
sint apertae: nec ad celebrandū bene dispositus:
dabo in opam grauius quibus diuina pape misce
ria: ac tante grē pūapē me pberē. Et in
hec est una principalis fidelis aīe consolatio
quod diuini pegrināt a te in mortali corpore: ut
sepulchris meorū dei sui. dilectū suū deuota
suscipiat mēte. Quod mira curā nos tuē pie
tatis dignatō: quod tu dñe deus creator et
vniūficatōr omīū spirituum. ad paupercula
dignatio remire aīam: et cū totā diuinita
te tua ac humanitate ei? impinguae esurire.
O felix mēs et beata aīma: quod te dñm deū
suū mēte deuote suscipe: et in tua suscep
tione spiritali gaudio replem. O quod magis

[illegible]

Domine deus meus pueri seruit tui in be-
dictioz. Suffragis meculad tui magnifi-
cu sacramtu digne ac deage mecu auctore
Epata cor mecu in te. Vera gratia et uera
me visita me in salutari tuo ad gustanda
in spu suauitate tua. que in sacramento inani
in fone plenarie facit. Illumina qd oculos
meos ad inuendū tantū mysteriū. et ad co-
dendū illud in dīspensata fide me uolozā. qd
em epatoru dō hānā potētia facit sacra
infectio. No hōis aduenire rō dū ad heo
emenda et intelligēda aliqō pōtētia
rebus. que agelica ead fa saluante dīte
St. p. qd qd em pōtētia indignū mēz em
non alio pōtētia pōtētia inuēgla et
em. tōpē in simplicitate cordis mei et dō

firmam fidem et in hac iustitiam ad te cum spe de me
heredem accedo. et vix credo: quia neque es
hic in sacramento deus et homo. Dis ergo pro me sus-
cipiam: et in eipsum tibi in eum accedo. Unde
etiam pro clementia et specialis ad hoc. prolo-
quor. michi donare gratiam. ut tale in te liquefiat
et amor passiva: atque de nulli aliena solati-
one amplius me perturbet. Est enim hoc altissimum
et dignissimum sacramentum. salus anime et corporis
medicina. ois spiritualis liquoris in quo vita
mea curatur. passiones frangit. concupiscentias
vitiatur. calumnia. gratia maior. ipsius. et
suo iocundo augeat. fidei. spes. roboret.
et curas ignescat ac dilatat. et iultra namque ho-
mili sanguis est et adhuc servus sanguis in sa-
cramento dilato tuus deuote concantibus deo me
susceptor anime mee: v. pater. infirmitatis huius
ne ceteri totum datur. consolationis mittere. nam in illa
ipso consolatione aduersus vitam et balatione in
fuit. unde ymo delectatio. pro ad spem tue
perfectio erigis. atque noua quidam gratia eos v-
bi uocatus et illustratus. ut qui amon puer
ipse affectione se ante coram se sentit. postea
fuit. alio potius celesti. in melius se mutatus
exultat. Sed deus cum eis tuis dispesceat.
vigis. ut ueniat agnoscat et pater. exultat.

quā infirmitatis ex seipso habeāt. et quid boni
tatis ac grē ex te consequantur. qz ex se metipsis
frigidū diu et in deuoti: ex te autē feruētes a-
lares et deuoti et merenti. Quis em ad fontē
suauitatis huius accedēs: nō modicū suauitatis
inde reportat. Aut quis iuxta copiosū ignem
stās. nō parū caloris inde percipit. Et tu fons es
semp plen⁹ et sup habūdans: ignis iugis au-
des. et nunq deficiēs. Unde si in nō licet hauri-
re de plenitudine fontis nec usq ad sacietate po-
tare: apponā tñ os meū ad foramen celestis fis-
tule: ut salte modicū inde gustulā capia ad re-
foallandā sum mē et nō penitus exaresca.
Et si necdū totus celestis et tā igneus ut che-
rubim et seraphim esse possū: conabor tñ deuo-
tionē insistē et cor meū pparāre: ut uel modi-
cū diuī incendij flāmā ex huius supāone vlu-
fiā sacramenti cōquā. Quidq autē mī deest
ihesu bone saluator scisse: tu p me supple be-
nigne ac grato se. qm omēs ad te dignatus es
vocare dicēs. Venite ad me omēs q laboratis et
onerati estis: et ego iſiciā uos. Ego quidem
laboro in sudore vultus mei. dolore cordis tor-
queor: pōtō oneror. reprobōibz inqecor: mlti-
tis malis passionibz implicor et pmoz: et nō ē

quis adiuuet: nō est: quis liber et saluū faciat.
nisi tu dñe deus saluator meus: cui commito me
et omnia mecum me custodias et reducas in vitan-
etnā. Custode me in laude et glām noīd tuī: q̄
corpus mū et sanguis in cibū et potū in paraf-
ti op̄ando dō saluabis me: ut ad requietudē m̄strū

De dignitate sacri et statū sacerdotali. v. v. d. i. l. a.

P habes angelicā puritatē et s̄ ioh̄is bap̄. v.
iste sc̄itatem: nō es es dignus hoc sac̄men-
tū necq̄ tractare. Nō enī hoc mēbris debē
hōm̄. q̄ homo cōsecrēt et tractet xpi sacramētū.
et sumat cibū panis angelorū. Grande m̄ste-
riū. et magna dignitas sacerdotū: quibz datus
q̄ angelis nō est accessū. Soli nāq̄ sacerdotes
vite in ecclā ordinati: p̄tēte habet celebrādi
et corpus xpi cōsecrādi. Sacerdos quidē m̄st̄
est dei: vtes v̄lo dei p̄ iussione et instructionē
dei. Deus aut̄ ibi p̄ncipalis ē aītor et iuss̄
tūlis op̄ator: cui subest om̄e q̄ voluit: et pa-
ret om̄e q̄ iusserit. Plus ergo credē debes
deo cōporenti in hoc excellentiss̄o sac̄mento:
q̄ quōlibet sensū aut̄ alio signis visibili. Propt̄
tūmore et v̄ueritatem hoc op̄us ē accedēdū.
Defende tibi: et vide cui m̄steriū tibi cōdū ē
p̄ ip̄ositionē manū ep̄i. Ecce sacerdos fact̄
es: et ad celebrādi cōsecranda. Vide nūc ut

fideli et deuote in sua spe deo satisfaciū offe-
re: et tempus irreprensibile exhibere sibi
alligasti on? cui? sed arrior? ita alligatus
es vinculo discipline: et ad maiore cunctis
pfectione facinus. Sacerdos omnibz beatibz
debz esse ornatus: et alijs bone vite exem-
pla pbe. Cuius gūfatio nō cū pplāribus
colus hominū vus, s; cū angelis in celo.
aut cū pfectis viris in tēra. Sacerdos sac-
rosanctis indutus xpi vices gerit: ut deū p
se et p omī pplō supplicet et humiliter roget.
Habet ante se et retro dñice crucis signū:
ad meditando ingu? xpi passionē. Ante se
crucē in casula portat: ut xpi uestigia di-
ligent? inspiciat et sequi feruent? studeat.
Post se cruce signatus ē: ut adūsa quēlibz
ab alijs illata clementer deo coleret. Ante
se crucē gerit: ut qđ potā lugeat. post se.
ut aliorū eadē commissā qđ p passionē depiciat:
et se mediū int? deū a pccatorē gstruū et
faciat: nec ab oratione et oblatione scā torpes-
cat. donec grām et mīam impetrat mēat.
Quī sacerdos celebrat deū honorat: angelos
sanctificat. eccliam edificat: viuos adiuvat. de-
fūctis requiē pstat: et sese omī bonorū pnapē
efficit.

Inrogatio de exercitio an cōione. Depdila

Omnis tua dignitate dñe et mea vilitate
penso: valde contremisco et meipso con-
fundo. Et em̄ nō accedo. vult fugio: et si i-
digne me i-gessero: offensā mēo. Quid q̄
faciā de me auxiliator me? et conciliator i-
necitatibz. Tu doce me viā rectā: propone
breue aliquod exercitiū: facere cōiom cōgruū.
Vtile ē em̄ scire. qualis scilicet deuote ac re-
uerēt tibi ppriatē debeā cor meū. ad rēpi-
endū salubrit̄ tuū sacramētū: seu etiā cele-
brandū tā magnū et dīnū sacrificiū. De dis-

Sussioe ppie cōsue et emēdaciōe pposito. Depdila. c.
Sup omnia cū sūma hūilitate cordis et b̄.
supplici iuerētia. cū plena fide et pia intē-
tione honoris dei: ad hoc sacramētū celebrā-
dū tractandū et sumēdū optet dei accedē
sacerdotē. Diligent̄ examina q̄sciam tuā:
et p posse tuo vera gūratione et hūili q̄fessioe
eā mūda et clarifica: ita ut nīl graue ha-
beas aut scias qd te i-mordeat: et liberū
accessū i-pediāt. Habeas displicētiā om̄i
pccōis tuos in gñali: et p cordiamis excessi-
bus magis in speciali doleas et gemas. Et
si tēpus parit: deo in secreto cordis cūctas cō-
fise passionū tuarū miseras. Ingemiste et
dole q̄ adhuc ita carnalis sis et mūdatus.

tam inordinatus a passionibus plenè concu-
piscens moribus itam intractatus in sensi-
bus exhoribus: tam sepe in his pascitur fatuus ipse
inest non inest inest ad extiora. tam negli-
gens ad maiora. tam lenis ad visum dissoluti-
one tam durus fletum et compunctionem
tam propius ad explorata. tam incommoda
segnis ad vigorem et ferorem: tam curiosus ad
nova audienda: et pulchra iudicia tam inuisi-
sua ad humilia: et abiecta. aplescentia tam cupidus
ad multa habenda: tam parvus ad damna. tam
tenuis ad vitia. tam inconsideratus in loque-
do: tam inordinatus in cunctis: tam inordinatus
in moribus tam inordinatus in actibus: tam effusus
superbia. tam furvus ad dei iudicium: tam velox
ad quietem tam tardus ad laborem: tam vigilans ad
fabulas. tam somnolentus ad vigilas sacras: tam
festinus ad fructum. tam vagus ad attendendum: tam negli-
gens in horis persolvendis. tam tepidus in cele-
brandis. tam aridus in concitando: tam in-
distractus. tam inordinatus plene tibi collectus: tam
subito commotus ad iram. tam facili ad alius di-
placencia: tam pronus ad iudicandum. tam vigi-
lans ad arguendum. tam securus ad prospera. tam deseri-
tus in adversis: tam sepe multa bona pones: et
modum ad effectum producos. hys et alijs defectibus tuis

in celo et magna displicencia q̄pe infirmitas
confessio ad deplorandis: firmi scilicet p̄posi
ti semp̄ emendandi virtutes et in melius
conficiendi. Deinde ad plena insignia et
integra voluntate offerre corpus in honorem
honoris mei in ara cordis tui holocaustum pe
tente: corpus tuum saluare et vitam in fide
conseruando: quatenus et sic digne mecum
ad offendi deo sacrificium accedat: et sacrificium
corpus mei salubriter suscipere. Non est enim
oblatio dignior et satisfactio maior p̄ peccatis
dilectis: sed semp̄ p̄pure et integre cum obla
tione corporis p̄p̄i in missa et in colone ad offere.
Ego feci homo qd̄ in se est. et v̄e penitencie
quocienscumq̄ p̄ venia et gr̄a ad me accessit:
vino ego dicat dñs qui nolo morte patris: si
ut magis putat et vult: qm̄ p̄ccato suo
nō recordabor amplius: sed cuncta sibi indulta et
vult. Et oblatione p̄p̄i in cruce et in signa. dop. dñs

Hanc ego meipm̄ expansis in cruce man
ibus emendo corpe pro peccatis tuis deo p̄r
sponere certum: ita ut nihil in me remaneat
q̄n̄ loce in sacrificium dñe placatus transiet:
ita debes et tu temetipm̄ in voluntate in obla
tione pura et sc̄am cotidie in missa cum omnibus
vultibus et affectibus tuis q̄nto iuramentis niles offere.

Quid magis a te quero? qd vres studeas m
synagogis signare. Quidq pti capm das
michi: meo: qd vñ queo dari tui sed te. Si
enim sufficit tibi oibz habuis pter me: uti
nec m place ponit qd dederis te nō oblati.
offer te michi et da totū p Deo: et erit accip
et oblatio. Ecce ego me totū opauli pti pro te.
Sed et a corpore meo et sanguine i tabu: n
enim nō est d: eccu meus pmaneo. Si autē
i corpore steteris nec spōce te ad voluntatem
vrā opaulis: nō est plena oblatio: nec i
vgn erit mī pco vno. Igit oia opa mea
pcedi debz spontanea tuū ptiū in manu
Dei oblatio: si liber tate iseq vis et gūm
i Deo enī tam pauci illucati et liberi meo
efficiunt: qz seipōs ex toto adnegare nesciūt.
Et si mea sēcia mea: nisi quis i iudiciaue
rit oibz i nō pti meus ēē discipulis. Tu
qz si optas meus ēē discipulus: offer
tibi michi cū oibz affectibz tuis. Qz nos
et oia m Deo debet i offe i p oibz orat. Rom. xxi.

Quē omnia tua sūt: quē i celo sūt et q i t. c. m.
fra. Desidero mentem tibi m sponta
neā oblationē offerre: et tuū ppetue pma
ne. Dūc m simplicitate cordis mei offeō

etiam tibi hodie in seruu sepulchru obsequi
et in sacrificiu specue lardior. Suscipe me
hac sac oblacione tu piosi corpis q' a tibi ho
die in pntia angelu insubili assistent offer
ro: ut sit pro me et p' cuncto populo tuo i salute.
Dne offero tibi omnia peccata et delicta mea
que comisi contra te et scio angelis tuis a die
quo pntu peccate potui usq' ad ho: a hac sup
placabili altari tuo: ut tu omnia peccata incen
das et comburas igne caritatis tue. et deleas
vniuersas maculas peccato meo et cōsuetudina
mea al ei delicto emunda: et iusticias in g
tia tua qua peccato amisi. omnia in plene
indulgas: et in osculo misericordie me miserari
de assumendo. Quid possidage p peccatis meis
nisi humilit' ea ofitendo et lamentando: et tua
applicacione incessanti deprecando. Deprecor te
exaudi me propicius. ubi ago coram te de me.
Omnia peccata mea in maxime displicent: nolo
eamq' aplius perpetuare: sed p' eis dolebo.
Dolebo q' d' in vides: parus penitencia age.
et q' posse satisfacere. Dimitte in deus dimitte
te in pacem mea p' nome soni tui: salua
animam meam qua pioso sanguine tuo i demisti.
Ecce commisit me anime tue: et signo me ma
nibus tuis: age mecum secundu bonitatem tuam

nō secundū meā maliciā et iniquitatē ¶ Offē-
 ecā tibi om̄a bona mea gr̄as valde paucas
 inspectā: ut tu ea emēdes et scifices: ut ea
 gr̄ata habeas et accepta tibi facias: et p̄p̄
 ad meliora trahas: nec nō ad Dñm ac laudi-
 bile finē me pigrū et inutile hominē p̄-
 ducas. ¶ Offero quoq; tibi om̄a pia deside-
 ria deuorū: natiuitates parentū. amicorū fr̄-
 atrū sororū om̄q; curorū meorū. et corū qm̄
 michi vel alijs q̄r̄ amorē tuū bñfecerūt:
 et qui orōnes et missas p̄ se suis q; om̄ib;
 dia a me desiderauerūt et peccerūt: sine
 carne adhuc viuāt sine iā seculo defuncti sūt:
 ut om̄es sibi auxiliū gr̄e tue. op̄e cōplac-
 om̄is. p̄tectionē a p̄culis. liberationē a pe-
 nis aduenire sentiat: et ab om̄ib; malis e-
 repti. gr̄as tibi magnificas leti p̄soluantur
 ¶ Offero etiā p̄ces et hostias placacōis p̄
 illis speciatim qui me in aliquo leserūt cōtr̄-
 tinerūt aut vituperauerūt. uel aliqd' dāpnū
 uel grauamē intulerūt: p̄ hīs quoq; oib;
 quos aliqui ḡastauit cōturbauit ḡauit et
 scandalizauit uerbis factis scient' uel ignorā-
 ter: ut nobis om̄ib; p̄r indulgēas p̄cā m̄a
 et mutuas offensiones. Aufer' dō a cordib;
 nris oēm suspiciōē indignatiōē m̄ā et

discrepatione: et quod potest calcare sedem:
et finem dilectione minue. exspecta misere bo:
miam tuam poscentibus. da gratiam indigentibus:
et fac nos tales exister. ut finem digni gratia
tua proficiamus: et ad vitam perficiamus eternam amen.
ex fac consilio de facili non est relinquenda. vox dilecti. p.

Requiem recurrendum est ad fontem gratie.
et digne memento: ad fontem beatitudinis et co-
tus puritatis: quatenus a passionibus carnis
et vitiis carnis valeas: et contra universas
captationes et fallacias dyaboli fortior ac
vigilantior effici merearis. In ministerio sacre
fructu et in medio maxime in sacra oratione
positum: ut modo et occasione multum fideles et
devotos quantum valeret retinere et impedire.
Cum enim quidam sacre orationis se aptius dispo-
nunt: peiores sathane inmissiones patimur.
Ipse enim spiritus. ut in iob scribitur: nemo mihi fili-
os dei: ut solita illos nequitia exprobrat aut sua
timidos minus reddat et proleptos: quatinus
afflictionem eorum minuat vel fidem triumphando
auferat: si forte a omni oratione relinquantur. aut
cum tempore accedant. Sed non est quicquam curam
dei de versutijs et fantasijis illius quicquid
turpibus et horridis: sed curia fantasmatum
in capite eius sunt iterum quedam. Corruptum est
et misere et deridendum et nec apti insulsum est

et gmonones q̄s suscitatur: sacra 2 omittenda
cōio. Bepe enā impedit nimia sollicitudo q̄
deuocōe habenda: et anxietas q̄dā de cōsp
sione futūda. Age scādū cōsiliū sapientū.
et deponere anxietate et scrupulū: quia ḡm
am dei impedit: et deuocione mēis des
truit. q̄pter aliquā tuā turbacōe uel gū
tate. sacra ne dimittas cōione: s̄z vade et
cūc q̄fied: et cōs offēssiones alijs libet indulge
Si vō tu aliquē offēdist: veniā hūiliter
pete: et deo libent̄ indulgebis tibi. Et q̄d
pdest dū turbacōe q̄fessionē: aut sacra dīp
ferre cōione. Expurgate cū p̄mis: expul
selonē venenū. festina accipe remediū: et
et senties meli9 q̄ si diu dispules. Si ho
die p̄pter istud dimittis. cras forsūt aliud
maius eueniet: et sic diu posses a cōione
impedi: et magis leprus fieri. Quidā
enā vales a p̄nti gūitare 2 tertia te p̄tra
cias: q̄a nichil ip̄ortat diu am̄rad diu ac
f̄bacone m̄sire: et ob cordiana obstracō
se a d̄m̄s sequestrare. Immo plimū nec
diu cōione p̄relure: nā et ḡue corpore cō
suevit inducē. 2 q̄dolor q̄dā tepidi 2 dispo
diu moras q̄fitendi libet accipiat: et cōio
ne sacra idēto distinri cupiat: ne ad ma

lori sui custodia se dare teneant. Huiusmodi
modum caritatis et debilem deuotionem habet.
Quod sacra coniunctio tam facile postponitur. Quod se-
cundum ille et deo acceptus habet. qui sic diuini-
tatem et rati puritate ipsam suam custodit. ut eam
et die cotidie patris et boni affectus efficit. si
ei licet. et sine nota agere posset. Si quis in
idum abstinet humilitatis et a aut legitima et
pediente causa. laudatus et de reuerentia.
Si autem corporis obrepserit. semper ex parte de-
bet et facit quod in se est. et deus adit de de-
rio suo per bona voluntate quam spiritualiter respicit.
Et uero legitime impedire est. habet semper
bona voluntate et mala intentione coniuncti.
et sic non tenebitur fructu sacramenti. per enim
quolibet deuotum et die et hora ad spirituale
ipsi coniunctio salubris et sine prohibitione acci-
dit. et in certis diebus et statuto tempore corporis
sui in deprecatoris et affectuosa reuerentia fac-
mentum debet suscipere. et magis laudem di-
ei honore perinde. quod sua consolatione gratie.
Nam tunc misce immunitatem et iustitiam
in facit. quod in incarnatione per ipsum pati-
entem deuote recolit. et in amore eius accedit.
Quod aliter se non patitur nisi iustitiam facto uel
consuetudine querentem. semper impotens erit.
Id est quod se deus in holocaustum offert. quoniam

celebrant alie coctate. Nō sū incelebrata in
mīs p̄p̄us aut festinī: s; serua bonū co
mūnē modū cū quibz vīvis. Nō. Dulce alijs
quāvis molestū ē: redū: s; cōmūnē suās
vīas sēdm̄ m̄aroz īstauratiōe: et potius aliorū
seruare vīlūm q̄ ap̄e deuotiōis vel affcū. cōfess
Q̄ corū p̄r fac sp̄ia m̄or sū n̄rīa. q̄p̄ dīf. cōfess

O dulcissime dñe hū quāta est dulcedo de
uotē mē cetū epulatus in quīno mō:
vbi ei nō alius cibus ināduā dñs apponitur:
nisi cū vnicus dulcis ei. sup̄ oīa desideria
cordis eius desiderabilis. Et mī quidē dulce
foret in p̄nā tua ex t̄mo affcū lacrimis fū
de: et cū q̄a magdalena p̄des tuos lacrimis
irrigat. Et vbi ē hēc deuotiō: vbi lacrima
tū sc̄ap̄ copiosa effusio? Certe ī conspectu
tuo. 2 p̄p̄ ageloz tuoz totū cor mē arde
debet: et ex gaudio fleat. habeo enī te ī sa
crāmēto vbi p̄nē: q̄m̄s aliena sū oculis
m̄. Nā in q̄a 2 dīa claudite te cōspicē. dī
h̄ mei ferre nō posset: s; neq; corus mūdū
ī fulgore gl̄e manifestat: tūc subsistēt. In h̄
gō m̄bentitā mēe gfulis: q̄ te subsao
m̄ro alfidis. habeo vbi 2. fides quē an
geli adorāt in celo: s; ego adhuc dīcīm
fide: illi autē in sp̄e 2 s̄m̄e velamine. q̄e o
p̄m̄ gr̄tū esse in aūe nē fidei. et ī ea amī

dulci donec aspiret dies etne clarioris
 umbra figurarum inclinetur. Cui autem venio quod
 perfectus est. cessabit usus sacramentorum: quia
 beatus in gloria celesti. non eget medicamento sa-
 cramentali: gaudet enim sine fine in patria
 dei. facit ad faciem gloriam eius speculari: et
 de claritate in claritate abyssalis deitatis diffu-
 si gustat libum dei cuius semper fuit ab initio et manet
 eximior huius mirabilis. que mihi sit cedam eam
 quod libet spirituale solacium: quia quondam dominum meum
 opto in sua gloria non video: per nichil dico de
 quod omnino conspicio et audio. Testis ac tu
 mihi deus: quod nulla me per te solacium nulla ci-
 cura quiescit: nisi iudicem meum quem desidero et ha-
 bitum contemplantur. Sed non est hoc possibile duri-
 ter in hac mortalitate: ideo opto ut me
 ponam ad magnam pacem: et mercedem in ore.
 desidero tibi submittam. Nam et si tu deus quies-
 cas in regno celorum exultas: in fide et pa-
 cencia magna dum viveret advenit glorie ex-
 cubitus: illi crediderunt ego credo: quod illi
 speraverunt ego spero: quo illi pervenerunt. per
 gratiam tuam me utique confido. Ambulabo in
 te in fide exemplis conformatus scopus: habeto
 etiam liberos suos per solano et vive speculo: ac per
 per hec omnia scissimus corpus tuum per singularem
 remedio et fugio. Deo namque michi nectra

ymaginem seruo in hac vita: sine quibus in por-
tabilis foret ista miserabilis vita. In carceri
corpus huius dixeris. duobus me ego facior: a-
bo scilicet et lumine. Dediti itaque in infirmo
corpus sacrum: tui ad refectioem mentis et cor-
poris: et posuisti lucernam pedibus meis ubi-
tati. Sine hijs duobus bene vnum non posse:
nam ubi dei lux anima mee: et sacramentum tuum
panis vite. Nec possum eam diu mersa due-
lime et inde in gurgustulacio scilicet ecclesie posi-
te. Una mensa est sacra altaris habes panem sanctum
id est corpus propter pacem: et aliud est digne legis
continentis doctrina sanctum: crudelis fidei
recta: et firmi usque ad finem uelamini ubi
fuit sancta scriptura producentis. Scripsit tibi dominus ihesu
christus lucas ecclesie per doctrinam sanctam: quam nobis
per seruos tuos episcopos et apostolos. aliosque doc-
tores ministrasti. Gratias tibi creator ac redemp-
tor hominum. quoniam ad declarandam totam mundum cari-
tate tua cenam pastis magnam in qua non agniti
typum: sed tuum sanctissimum corpus et sanguinem pro-
posuisti manducandum: benedixisti omnes fideles conui-
uiis sacris. et calice inebrians salutari: in quo
sunt omnes deliciae paradisi: et epulanti nobis.
Agere scilicet. sed suauitate feliciorem quam quod magis
et honorabile officium sacerdotum: quibus datus est
dominus inuestigatis uerbis sacris: interpretari: labijs tuis
dicere. manibus tenere: ore proprio sumere et ceteris ministrare.

Quod mundus debet esse ille inanis? quod purum os. quod
sanctum corpus. quod immaculatum cor erit sacerdos.
ad quod totum ingreditur auctor puritatis. Ex
eae sacerdos nihil nisi sanctum nihil nisi ho-
nestum et utile potest debere ubi. qui cum sepe
populi accipit sacramentum. Sauli et simpliciter
et pudici: qui populi corpus solet inueni. ege-
nus puer et in celum eleuare: que creatura
celi solet gressu. Sacerdotibus specialiter i
lege sancti dicitur. Et estote: quoniam ego sanctus sum
dominus deus uester. Adiuuati nos gratia tua deus
omnipotens: ut qui officium sacerdotale suscepimus:
digne ac deuote tibi in omni puritate et conscientia bo-
na tibi famulari valeamus. Et si non possumus
in tanta maiestate vire quiescere ut debemus: co-
cedi nobis in digne plene mala que gessimus:
et in purum humilitatis ac bone voluntatis pro-
prio tibi seruamus de corde de seruire. Et in
in dilectione se debeat gignatur pro prope. deo dilecti. c.
Ego sum puritatis amator: et dabo gloriam
tuis. Ego cor purum quero: et ibi est locus
requiescentie mee. Para mihi cenaculum grande:
stratum: et faciam apud te pastorem cum discipulis
meis. Si vis ut ueniam ad te. et maneam apud
te: expurga uetus fermentum: et munda cor
tuum sicut altare. Exclude totum peculum et omnem
vitiosum tumultum: sede inquam passus solitari
in recto: et cogita excessus tuos in amantudine

aut tue. Dñs nāq; amās. suo dilecō amatoꝝ op-
timū 2 pulcherrimū pparat locū: q; in hoc
cognoscit affectus suscipiens dilectū. Etenim
si te nō posse satisfacere hūc pparat ex mīto
tuo ardore: etiā si p integrū annū ppararet
et nichil aliud in mente habes. Q; ex sola pie-
tate et grā mea gemitibus ad mēsa mea acce-
de: ac si medicus ad pcedū vocaret diuicias.
et ille nichil aliud hēat ad iuribādū bñfi-
cijs ei: nisi se humiliando 2 ei iugitando. fac
q; in te est 2 diligēt facio: nō ex consuetudinē
nō ex nōtate: s; cū timor et iuēntia. 2 af-
fectu accipe corp' dilecō dñi dei tui dignādo ad
te venire. Ego sū qui vocau. ego iussi fieri:
ego supplebo q; tibi deest: vei 2 suscipe me.
Cū grām deuocōis i tuo grās age deo tuo:
nō quia dign' es: s; q; tu miserus sū. Si
nō habes s; mag' ardū reseruis: insiste o-
rōn. ingemisce et pulsa: nec desistas don'
mearis micā aut gustū grē salūis accipe.
Tu mei indigeas ego tui indigeo. Nec tu
me sificat vemo: s; ego te sificat 2 meli-
orac vemo. Tu venis ut ex me sificeris 2
in vntaris: ut nouā grām recipias: et de
nouo ad emendationē accedais. Nō p negli-
gere hac grām: s; pparat cū oī diligētia

cor tuū: et introduce ad te dilectū tuū. Con-
ter aut ut nō solū te ppare ad deuotionē
an cōione: s; ut etiā te sollicite cōsues-
ea post sacramenti pceptionē. Nec minor cus-
todia post exigitur. q̄ deuota p̄p̄atio p̄us
nā bona postmodū custodia: optia uero
est p̄p̄atio ad maiore grām psequendā. Ex
eo quippe valde indispōitus q̄s id dicit: si
statū fuit nimis effusus ad exteriora solacia.
Caue a mēlōq̄o: mane ī seruetō: fructus
tuos p̄m̄ em habes: quē totū mūdus cōsumit
nō potest. Ego sū. cui te totū dāe debes:
ut ut iā ultra nō in te: s; in me absq̄ om̄i
sollīcitudine uiuas. Et toto corde aia: deuo-
ta xpi vniōne ī sacmēto affectuē dōp dī. c. xij.

de 63

Oro michi deo dñe. ut inuēniā te solū
et agnam tibi totū cor meū: et si uar-
te sicut dēp̄deat aīa mea: et iā me nemo
dēp̄nari. nec ulla creatū me moueat uel
respiciat: s; tu solus nū loquāis et ego tibi:
sicut solet dilectus ad dilectū loqui. et amicus
ad amicum. Hoc oro hoc dēp̄deāte tibi to-
tus uisus. et cor meū ab oib; creaturis rebus
abstrahā: magis q̄ p̄ sacra cōione ac fre-
quēte cēlebrationē celestia et etna sape dis-
cam: Ach dñe deus. qm̄ ero tecū totus uisus
tuus absortus: mei q̄ totū oblitus. Tu m̄

me et ego tibi: et sic nos p[ro] in d[omi]ni mane p[ro]cedere.
De tu es dilectus meus electus ex milib[us]: i[n] quo co-
placuit d[omi]ne me habundare o[mn]ib[us] dieb[us] vite sue.
De tu parificus meus: i[n] quo p[ro]p[ter] s[an]ctam a d[omi]no
co[m]muni: ex[em]p[ar] que labor et dolor et i[n]firmi[m]ia miseria
Quia tu es deus absconditus: et galu[m] tuu[m] no[n] est
cu[m] i[m]p[er]io: s[ed] cu[m] humilib[us] et simplicib[us] sermo tuus.
O q[ui] suavis e[st] d[omi]ne s[an]ctus tuus: qui ut dulcedine[m]
tua[m] i[n] filios demonstrares: pane suavis[si]mo de celo
descendente illos i[n] fide dignaris. De no[n] e[st] alia
natio tu[m] g[ra]tias que habeat deos co[m]p[ar]at[i]o[n]es
sibi: sicut tu de[us] n[ost]r[us] ad eos vniuersis fidelib[us] tuis:
quib[us] ob condianu[m] solatu[m] et cor erigendu[m] i[n] celis:
co[n]t[ra] i[n]imicis ad edendu[m] et fruendu[m]. Que e[st] eni[m] alia
gens tu[m] i[n]clita sicut plebs p[ro]p[ri]a a d[omi]no: cui q[ui] re-
ata sub celo tam dilecta ut aia deuota: ad qua[m]
ingrediu[r] deus ut pascat ea carne sua glosa.
O ineffabilis g[ra]tia: o i[m]mirabilis dignatio: o
amor i[m]mensus ho[m]i[nu]m singulari i[m]pensus. Et q[ui]
tribuat d[omi]no p[ro] g[ra]tia ista: p[ro] condit[i]o[n]e tu[m] co[m]muni
no[n] est aliud q[uam] g[ra]tias donare quea[t]: q[ui] ut cor
meu deo meo totali tribuat et i[n]ime gaudia.
Tunc exultabunt o[mn]ia i[m]munda mea: cu[m] ipse fuerit
vniuersa deo aia mea. Tunc dixeru[n]t. Et tu v[er]o es
queru[m]. ego volo e[ss]e tectu[m]. Et ego i[n]delito illi. Dur-
mare d[omi]ne mane mecu[m]: ego volo liber[us] e[ss]e tectu[m].
hoc e[st] tota[m] desideriu[m] meu[m]: ut cor meu[m] i[n] sit vniuersu[m].

De iura delecto p arden desido ad corp⁹ xⁱ. sop⁹ dⁱ cⁱ e
Omnⁱ magna mltitudo dulcedis tue dñe. p⁹ mⁱ mⁱ
quā abscondisti timētib⁹ te. Omⁿ iⁿ cordo^r
peuor⁹ aliquorū ad sac⁹ mē⁹ tuū dñe cū m⁹ p⁹
mā deuotione et affectu accēdūt. tūc se p⁹
manepō q⁹ fūdō et erubescō. q⁹ ad alac⁹ tuā 2
sac⁹ coione mē⁹ a tā tepide 2 frigide accēdō. q⁹
ita ut aridus 2 sine affectione cordis manea⁹.
q⁹ nō sū totali⁹ accēsus corā re deo meo. nec ita
vehemēt⁹ attractus 2 affectus sicut mlti deuoti
fuērūt q⁹ p⁹ nimio desideio gnuū omⁱ 2 sensibⁱlⁱ
cordis amōe a fletu se nō potuerūt g⁹ mē⁹ iⁿ sⁱ
ore cordis 2 corp⁹ p⁹ ad tē dēū fontē diuī me⁹
dullitus inh⁹ p⁹ abāt. suā esurē nō valēdo ali⁹
tempore necc⁹ faciat. nisi corp⁹ tuū cū oī uoc⁹
duat 2 spū⁹ iⁿ mē⁹ dⁱ eade⁹ accēpisset. O v⁹ dⁱ
ardens fides corp⁹. p⁹babile q⁹ ostēd⁹ argumētū
sac⁹ p⁹ mē⁹ tue. Ista em⁹ cognoscūt v⁹ dⁱ accēv⁹
dñi suū iⁿ fractione panis. quorū cor tā valide
ardet. iⁿ eis de ihū abulāre cū eis. longe est a
mē sepe talis affectus 2 deuotio: tā vehemē⁹
amor et ardor. Esto m⁹ p⁹ p⁹ iⁿ ihū bone dulcis
et benigne: et cōcede paup⁹ tuo mē⁹ dⁱ uel iⁿ
tēdū modū de cordiali affcū amoris tui iⁿ
sac⁹ coione sentire: ut fides mea magis colla⁹
lestat. sp⁹ iⁿ bonitate tua p⁹ finat⁹. et caritas
sanct⁹ p⁹ f⁹ accēsa et celeste m⁹ mē⁹ cōpta m⁹ q⁹

desiderat pariter autem tua eadem gratiam de
sponsam. pariter: et in spiritu ardore cum de
his beneficiis tuis per te non clamasse visitare
etiam hoc tanto desiderio specialium deuotionis
cupio ardeo: tamen de gratia illa magni
affluenti desiderium desiderium habeo: oratio
desiderio omnium talis: et in deo per te
principem me fieri: ac eo per te per te omnium.

De gratia deuotionis humiliter et suppliciter abnegat
Oratione de deuotione acquiri. vox dilecti. c. xv.

O gratiam instantem querere desiderant petere
pacem: et fidem alii expectare: gratiam recipere.
humiliter per te uae. studiose cum ea operari:
ac deo cum et modum summe visitationis donec
veniat committere. humiliter per te debes ad
per te autem nihil deuotionis mereri sentis: et
non nihil dei: nec iordane te quiescit.
Dabo sepe deus in uno breui momento: quod lo
so negat: et tunc dicit quod in fine: quod
per te oratio diffusa dare. Et si tu
gratia daret: per uero ad te: non est: non
mo hoc est portabile. propter in bona spe
et humiliter pacem: expectanda et deuotionis gra
tia. Et in et per te tuo pacem: cum non dat
et eadem oculis tollit. quod dicit quod est quod
gratiam impedire et abscondit: si in modum et
non ponit gratia dei debet: quod in bonum

phibet. Et si hoc nōm nō pōtū uel grāde
amoueis et biteris pōtū: erit qd pōtū
n. Et tū nāqz uere deo ex toto corde tra
dido. nec hoc uel illud pōtū libitū seu
velle queſcis. ſed integre te in nō pōtū
eris: vñrū te uenies: pōtū: qz nō
ita hñ ſapient et placebit: ſicut bñplacē
dñe uolūtas. Quisqz go intētiōe ſua
ſimplia corde ſerū ad deū leuāt: ſep
ab oī iōrdīnato amor ſeu diſplacē qd
libi uel create euacuāt: aptiſſimū gōe
pōtū de ac digno deuotōis mōdū erit
Dati em dñs illi bñdictiōe ſua: ubi u
ſa uacua tuenit. Et qñto pōtū iſtōis qd
iūtiat: magis ſibi ipſi pōtū iſtū ſui
mōdū: tūto grā celerit uenit. copioſius
atqz et alius liberū cor eleuat. Tūc hñ
debit et affluet. et mirabi: et dilatabi:
cor eius in pōtū: qz manqz dñi cū eo: et nō
ſe poſuit totalem manū eius uſqz i ſclm
Ecce ſic bñdicti hñ. qd querit deū in toto
corde ſuo: nec in dñū accipit aīam ſua
hic in accipiendo ſacit eacurīſtā. mag
nā pñētur dñe pñōis grā: qz nō
iſpiciat ad pñū deacōne et oſolacōne:
ſed ſup oēm deacōne et oſolacōne ad deū
Glāriā et honorē et nōtū nōtū pōtū
et ei: ſūm poſtulat de be

O dulcissime atq; dōx discipuli. c. xvi.
amānissime dñe quē mihi deuote desideo
suscipe tu scis infirmitatē meā et mēta-
tem quā patior: in quālibet malis et vicijs
lacio: qđ sepe sū gūatus ceptatus turbatus
et inqñatus. pō i medio ad te uenio. p con-
solacionē et subleuamēte te de pcor. ad oīa
sacientē loquor. cui manifesta sūt oīa nū-
ora mea: et qm solus p̄ me p̄fē gsolad
et adiuuā. Tu scis quibz hominē indigeo
p omibz: et qđ paup sū in vniuersis. Ecce sto
ante te paup et nudus: grām postulās et
miam implorās. Refice esuriemē medicad
tū: accende frigiditatē meā igne amo-
ris tui: illūmina cecitatē meā claritate p̄fē
cie tue. Perce mī oīa crena i amānitudinē:
oīa graua et graui i paciēciā: oīa in-
fima et creata in x̄p̄m et obliuionē. Er-
ge cor meū ad te i celū: et ne dimittas
me vagari sup terrā. Tu solus mī ex hō-
iā dulcescas usq; in sēclm: qđ tu solus alibz
et potus meus. amor meū et gaudiū meū:
dulcedo mea et totū bonū meū. Serua me
totali ex tua p̄nā accēdas gburēs et i
te cōsistūtes: ut vñ te ad efficiar spūs p
grām mīne vniōis: et liq̄facionē arde-
tis amoris. Ne paciās me ieiunā et a-

vidit a te iocundus: si opante mecum misericordie:
sicut semper opatus es cum sanctis tuis mirabiliter.
Quid mirum si totus ex te ignescere: et in melius
deficiere: cum tu sis ignis semper ardens: et in melius
deficiens. amor corda purificans: et intellectus il-
luminans. **Q**uod autem amor: et vehemens affectus suscipit
et summa deuotio dicitur per te. vox dulcis ex ore.
et audienti amor. cum toto corde affectus: et fuit
desiderio te deo suscipere: quod modo multis sanctis et deuote
personis in conuersando te desiderauerunt: quod tibi maxime
in sancte vite placuerunt: et in ardentissima de-
uotione fuerunt. O deus meus amor eternus tuus
cum bonis meis felicitas inimitabilis: cupio te
suscipere cum vehementissimo desiderio et dis-
missima inuenientia: quam aliquis semper vniquam
habuit: et sentire potuit. Et licet indignus sum
omnia illa sentimenta deuotionis habere: in officio
tibi totum cordis mei affectum: ac si omnia illa gra-
uissima inflammata desideria sola habere. Et
et quicquid propter per meos gape et desideras: hec
omnia tibi cum summa veniente et immo fauore pro-
beo et offero nichil opto nisi in eternum: sed
me et omnia mea tibi sponte et libenter innotat.
Domine deus meus creator meus: et redemptor meus
cum tali affectu inuenientia laude et honore cum tali
gratitudine dignitate et amore. cum tali fide spe
et puritate te affecto hodie suscipe: sicut te
suscepisti et desideramus sanctissima in tua gloria

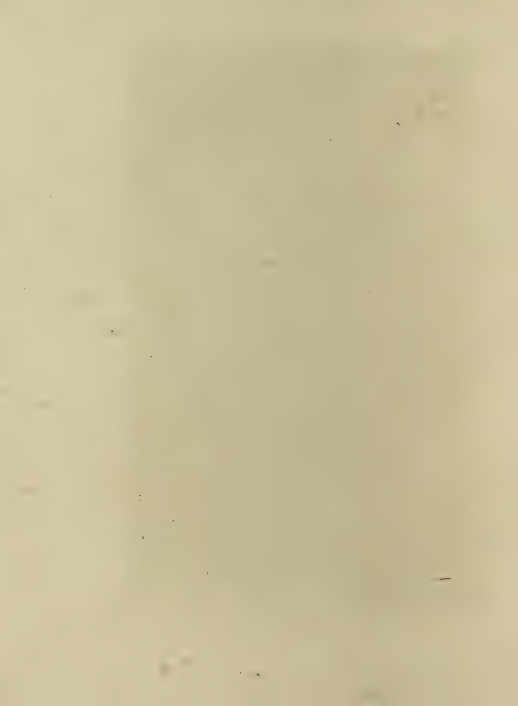
sa b'p maria q' anaelo euangelizaa sibi in car
nate m'p'm h'uill' ac deuote m'dit' eae
a'alla d'm fiat in secundu' u'bu' tuu'. Et sicut be
atus p'p'or tuus excellenss'my sc'p'o ioh'es bap
tista i' p'ncipia tua terrib'ndus exultauit i' gau
dio sp'us sc'i. d'n' adhuc mat'no clauderet'ur
ex sacris. et post modu' o'm'es inter ho'es
thim'bulantes valde se h'uillans deus cu' af
fectu dicebat. om'nis aut' sponsi q' stult' au'
p'm d'it' gaudet gaudet ap' uoce sp'os'i. sic ego mag
is et sacris desideris opto i' f'conat'. et tibi
ex toto corde m'p'm p'sentat'. unde et o'm' de
uoc'o cordu' iubilaciones. ardentes affectus.
m'itales ex'cessus. ac sup'nat'ales i'lu'iac'ones
et celestis uisiones tibi offero et exhibeo cu' o'i
bus uirtutibz et laudibz ab o'i creatu' in celo et
i' t'ra celebratis et celebrandis p' me et oibz in
i' orone g'medant'. q'm' ab o'mibz digne.
laudeis. et in p'petuū gl'osificet'. Accipe vota
mea d'ne deus me' et desideria in f'ime lau
datis ac i' m'ese b'ndictiois. que tibi p'ridu'
in f'antidm' ineffabilis magnitudis tue iure
debet'. Hic tibi reddo et redd' desidero p' mi
guiles dies et mom'nta t'p'oz. itaqz ad redd'
d'u' mecu' g'ras et laudes. om'is celestis sp'us
et angelos fideles tuos p'adz et affectibz i'uiuet
quero. laudente t' emissi p'p'i t'ribz et linguat'or

scm ac meli flm nome tuu cu suma iubila
cone et ardori deuocoe magis fiat. Et qd
q iuenerit ac deuote altissimu sacmētū
tuu celebra et plena fide capiat. gratia
et miam apud te inuenire meant. et p me
patre supplicat exoret. Cū opata deuocoe
ac firmi vniōe porta fuerint. et bene cō
solati ac mirifice refecti de sac mēsa celesti
abcefferit. mei paupis i cordi dignetur. / *Deo dñi.*
Cauendū est tibi a curiosa et inuati. C. xviij.

Et hō nō sic dī
uosi sacmētū
sacmētū sū hū
lis imitator xpi
subdō p sū
sū a fidi.

Opsacutacoe huius pfudissimū sacmētū:
si nō sis i dubitacoe pfudū submgi. Et
sacmētū ē maiestatis: opmet a gloria.
plus ualeat deus exari: q hō intelligē pē.
Solcabilis pna 2 hūilis māsiao uirtuas: pa
ta semp doceri. 2 p sanas patū sentētiās
stude ambulare. Beata simplicitas. q diffi
ciles qstionū i linqur uias: et plana ac fir
ma pgru semita mādatorū dei. agula deuo
cionem p diderūt: dū alioā sacmētū uolue
rūt. fide a te exigit et sincerā uita: non
ultimū mētētiās neq pfudū mētētiās
dei. Et nō intelligit nec capio q mētētiās
sūt. quomō op hēdes q supra te sūt. Sub
dē deo 2 hūilia sensū tuū fidei: et dabit
tibi sciēcie lūmē quē tibi fuit uale ac nātū
Quidā quē tēpant de fide 2 sacmētū:
s nō est hēc ipso qm dū s pōnū mētētiās.

Alibi tamen noli disputare cum cogitacionibus
tuis. nec ad immensas a diabolo dubitaciones
vnde: si crede iudis dei crede scis. et 2 p.
phetas: et fugiet a te nequus inimicus. Exe-
mplum patet: quod talia sustinet dei sermo
non infideles et peccatores non separat quos se-
culum id possidet: fideles autem de viros da-
rnis modis separatur. Super. Proge ergo cum
simplici et indubitata fide: et cum supple-
mentum ad sacramentum accede: et quicquid i-
telligere non vales deo omnipotenti scote im-
mitte. Non fallit te deus: fallit quoniam sibi ip-
sum minime credit. Gradit deus cum simplicibus
in celis se humilibus. Dat itellam pueris. a-
perit sensum pueris mentibus: et abscondit
quoniam curiosis et superbis. Ratio humana de-
bilis est et falli potest: fides autem vera falli
non potest. Omnis ratio et naturalis investigatio
fide sequi debet: non precedere nec infringere. Nam
fides et amor ibi maxime precellunt: et oculis
modis in hoc passio et superexcellens passio sacra-
mentum operantur. Deus enim et infinitus infinitorum
potencie facit magna et incommensurabilia in celo
et in terra: nec est investigatio incommensurabilium operum
eius. Si talia essent opera dei ut facile ab huma-
na hoc caperent: non essent incommensurabilia nec in-
fabilia dictanda.

Capitula libri sequentis.

- D**e interna xpi locutione ad aliam fidelē. .ij.
Quod vitas mō loquē sine strepitu uerbo .ij.
Quod uerba dei cū hūilitate sūt audienda. et .iij.
 q̄ mltā ea nō ponderāt
Quod i uitate hūilitate corā deo gūfādū ē .iiij.
Quod mirabili effectu dhuim amoris .v.
Quod probacōne veri amatois .viij.
Quod occultāda grā sub hūilitatē custodia .viij.
Quod uili estīacōe sup̄nū in oculis dei .viij.
Quod oīa ad dñm sic ad finē vltm̄ sūt tēdēda .ix.
Quod sp̄ito mūdo dulce ē seruire deo .x.
Quod desideia cordē exāianda sūt et moderāda .xi.
Quod i formacōe pacē et hūilitatē ad iustitias .xiiij.
Quod oīa hūilis subditi ad exēplū ihu x̄i. .xiiij.
Quod oculis di iudicis cōsiderādis ne extol. .xiiij.
 lanuu i bonis.
Quod ualē stādū sūt ac dīcādū i oī re desīdētibz. .xv.
Quod vey solaciu in solo deo ē querēdū. .xviij.
Quod oīs sollicitudo i deo statuēda sūt .xviij.
Quod t̄pales in seie exlo p̄ cōmūitē sūt fēdē .xviiij.
Quod tolerāda iuriaz et q̄s vey pacēs p̄bet. .xviij.
Quod cōfessio p̄p̄e i fūmīatē et hūc vite in seie .xviij.
Quod i deo sup̄ oīa bona et dona i cōfessōdū ē. .xviij.

De recordacōe multiplicū beneficiorū dñi
De quoz magnā ipozitūbz patē
De evitacōe cuōse in iusticiis sup alia
In quibz firma pax cordis et verus pfer
tus consistit.

De cōmēcia libe mētis quā supplex oīo
magis mētū q̄ lectio.

De pūat amor a sumo bono max ita dñi

Contra linguas obrectatorū

Quali instāte tribulacōe dñi invocandus est
et bñdicendus

De dño petēdo auxilium et fiducia itupande

De neglēt oīs creatū ut cūcor possit mēti

De abnegacōe sui et abdicacōe oīs cupiditatis

De instabilitate cordis et de mētiōe finali
ad deū habenda

De amāti sapit dñi sup oīa et iōmibz.

De nō ē securitas a tēptacōe i hac vita

Contra vana hōmū iudicia

De pura et integra i signacōe sui ad opt
necēda cordis libertatē.

De bono iūte mētiōe et recursu ad dñi
in pūlis

De hō nō sit ipozitū in negotiis

¶ Quid hō nichil bonū ex se habz & de nullo glo. p.
grari potest

¶ De concupitu oīs rēpaliū honore poli.

¶ Quid pax nō est ponenda in hominibz poli.

¶ Conti vana et secularē scienciā poli.

¶ De nō attrahendo sibi res optiores poli.

¶ Quid oibz nō ē credendū de facili lapsu ubi pōt

¶ De q̄fidecia i dō hūda qm̄ insurgūt ubi pōt

¶ Quid oīa gūa p̄ etna vita s̄ toleranda scula poli.

¶ De die et m̄rat̄ & hūc v̄t agustis. poli.

¶ De desiderio etne vitę et quāta sūt certū v̄t

abz bona p̄missa

¶ Quasi hō desolatus se debz i mal' di offic' l.

¶ Quid hūilibz iustendū est opibus cū deficiat l.

a summo

¶ Quid hō nō reputet se consolacōne dignū. l.

sed magis verberibz reum & r

¶ Quid grā dei nō misceat cūna sapiētibz l.

¶ De diuisis moribz nature et grē l.

¶ De corrupciōe nē et efficacia grē dīni l.

¶ Quid nos pōt abnegare & p̄m imitari de l.

bonū per crucē.

¶ Quid hō nō sit nimio directy quādo in aliq̄s l.

labitur defectus

De aliorum rebus et oculis iudicij dei
non scrutandis
Quia ois spes et fiducia i solo do e figenda lxx

Incipit liber interne consolacionis ..

De interna xpi locutione ad animam fidelem. Cap. 7.
Vbi dicitur quid loquatur in me dominus deus.

Antea autem que dominus in se loqueretur au-
dit: et de ore eius consolatio ubi acci-
pit. Bene aures que venas domini suscipiunt
vix suscipiunt: et de mundi que suscipiunt
vaccibus mobilis adiutur. Bene plane aures que non
voco foris sonant: sed interius auscultant veritatem
darent. Bene oculi: qui exterioribus clausi. interiori-
bus autem suis intuent. Bene qui interna penetrant:
et ad capienda archana celestia. magis ac magis
per cordiana exercitia se student iparare. Bene qui
deobacare gestunt: et ab omni impedimento seculi se
excitant. Adhuc hec anima mea: et claudere se
sualitatis tue ostia: ut possis audire quid in te
loquatur dominus deus tuus. Hec dicit dilectus tuus. Be-
nigna tua ego sum: pax tua et vita tua. Conver-
te apud me: et pacem invenies. Dimitte omnia
insuperbia: que eterna. Quod sunt omnia temporalia: nisi
seductoria. Et quid iuvant omnes creature: si
sine a creatore deserunt. Omnes ergo abdicantes
creatori tuo et rede placita ac fidele: ut ve-
ra valeas apprehendere beatitudinem. Et veritate
nuntius loquitur sine strepitu i verbo. Cap. 8.

Ubi dicitur: quia audis sermone meum
tuus sum ego: da mihi in cor meum ut faciam et fac

ma tua. Inclina cor meū in uerba oris tui: flu-
at ut ros eloquū tuū. Dicebat olim filij isrl'
ad moysen. Loquere tu nob' et uidebim': nō lo-
quat nobis dñs: ne forte moriam'. nō sic
dñe nō sic oro: s; magis cū samuele. pphā
humiliter ac desideranter obsecro. Loquere dñe
quia audit serus tu': nō loquat in moy-
ses aut aliq' ex pphetis: s; tu potius loquere
dñe deus inspirator et illuminator om̃ pphaz:
quia tu solus sine eis potes me pfect' tribue:
illi aut' sine te nichil pfiat. Possūt qdē
illa sapere: s; spm nō gferūt. Pulcherr'
dicit: s; te tacere cor nō accēdūt. Iras tū-
dūt: s; tu sensū apus. mystica pferūt: s;
tu iheras intellcū signator. ayadata edi-
cūt: s; tu luras ad pfiandū. Via osten-
dūt: s; tu gfortas ad ambulandū. Illi foris
tactu agūt: s; tu corda istruis et illuminas
Illi ext'ius rigāt: s; tu fecunditatē donas
Illi clamat: iūbis: s; tu audituū intelligē-
tia tribuis. Nō ergo loquat in moyses s;
tu dñe de' me' eterna uitas: ne forte mo-
riat' et sine fructu efficiat' si fuerō tantū foris
amom' et int' nō accensus: ne sit in ad

iudiciū ūbū auditū et nō factū. cognitiū nec
amatiū: creditū et nō seruatiū. loquē igit̃ dō
q̃ audit seruū tuū: ūba em̃ vite et nēscientes.
Loquē m̃ ad quālibet aīe mee q̃solacionē et
ad totū vite mee emendacionē: tibi aut̃ ad lau
de et gloriā et p̃petuū honore. Et ūba dei cū
hūilitate s̃t audiendū et p̃ mlti ea nō poterūt. C. 119

Audi fili uerba mea ūba suauissia: oēm
philosop̃ et sapientiū hui⁹ mūdi sciam ex
cedēna. Ūba mea spūs et vita sūt: nec hūa
nō sensu p̃fanda. nō sūt ad vanā q̃placen
ciā trahēda: s̃ in silēcio audiēda: et cū oī
hūilitate atq̃ magno affcū suscipiēda. Et
dixi. B̃ñs quē tu ei iudicis dñe: et de lege tua
docuisti eū. Ut m̃nges ei a diebz malis: et
nō desolē m̃ira. Ego inq̃r dñs docui p̃ph̃as
abūtiō et usq̃ nūc nō cesso om̃bz loq̃y: s̃
m̃lti ad vocē meā sūdi sūt et diui. Plures
mūdi libetū audiūt p̃ dēū. fūliū sequūt
carnis sue appetitū: q̃ dei b̃ñplacitū. Pm̃it
te mūdi opalia et p̃ua et seruūt ei audirace
magna: ego p̃m̃ito sūma et et̃na: et torpes
cūt mortaliū corda. Quis tāta cura m̃ in oī
bus seruit et obedit: sicut mūdo et dñs eius
seruit. Erubescē sydon aut̃ mare Et si cur
sam q̃ris: audi q̃re. p̃ modica p̃bēda longa

pla acribitur: p etna vita a multis vix per semel
a cru leuati. Vile pccu querit. p vno munus
omate mēdū turpi lingua. p vana rez qua
pmissione die noctuq fatigat nō timer. s
p p pcedor p bono mēcomutabili p pmo test
mabili p sumo honore et glā inimitabili vel
ad modū fatigat pigritat. Erubeste ergo
serua piger et qruose: q illi paciores in
mū ad pditionē: q tu ad vitā. Gaudet
illi aplius ad vūtatē: q tu ad veritatē.
Eque a spe sua nō nūq frustrat: s p
missio mea neiem fallit: nec qfidente m
dimittit iane. Qd' pmissi dabo: qd' dixi
plebo: si tū usq n, sine fidelis in dilaoē
mea quis pmaferit. Ego rmmēator su
om' bonoz: et fortis pbador om' deuoroz
Scribe vba mea in corde tuo e pūcta dilā
gent: erit am in tpe tēptationē valde nōtia
Qd' nō intelligis tū legis: cognosces in die
visitationis. Dupliciū soleo elos meos visi
tāe: tēptationē salū et qsolacōe. Et duas
scōnes eis lego condie: vna inqepada eoz
vita: altera ephorādo ad vūtu iocūscat.
Am habz vba mea z spm ea: habz qm iū
dicat eū in nouissimo die

Oratio ad implorandam deitatis gratiam

Dne deus meus oia bona mea aies. Et
quis ego sum ut audeam ad te loqui? Ego
sum pauper et servilis tuus et abiectus & immundus
multo pauperior et gravior et acceptibilior. Propterea scio et dico
audeo. Memoro tamen dne: quia nichil sum vixisse
habeo. nichilque valeo. Tu solus bonus iustus
et sanctus tu oia potes oia potestas oia implere.
solum precor tamen i singulis. Remisce mense
viscerum tuorum. et imple cor meum gratia tua: quoniam
non vis esse vacua opera tua. Quomodo possim
me tolerare in hac misera vita? nisi me con
fortetur misericordia et gratia tua. Noli autem faciem
tuam a me. noli visitatione tua prolongare: ne
in solatione tua abstrahere: ne fiat anima
mea sicut terra sine aqua tibi. Dne doce me
facere voluntatem tuam: doce me coram te digne et
humiliter consistere: quia sapientia mea tu es qui in ver
itate me cognoscis: et cognovisti antequam fieri
mundus et antequam natus essem in mundo. Et in ver
itate et humilitate coram deo gustavi. Et ambula
bam. ambula coram me in veritate: et in
simplicitate cordis tui quare me semper
domine ambulat coram me in veritate: narrabit ab
inimicis meis et vitas libebit eum se

diabolis & detractionibus iniquorum. Et veritas
te liberabit. Et liber es. et non turabis de ver-
itate hominum iuris. Dne deo e. Sicut dicit. in
qso mecu fiat. Veritas tua me doceat. ipsa
me custodiat. usq ad salutarem finem conser-
uet. Ipsa me liberet ab omni afflictione mala &
inordinata dilectione. & ambulabo rectu in magis
cordis libertate. Ego te docebo aie veritas
que recta sunt & placita coram me. Cogita pec-
cata tua cu displicentia magna & merore.
et nunq impures te aliqui ex optima opera bona.
Reuera peccator es et multis passionibus obnox-
ius et implicatus. Ex te sp ad nichil redis.
cito laberis. cito vinceis. cito turbabis. cito
dissolueis. Non habes quicq dn possis glo-
riari. sz multa vnde te debeas diffidat. quia
multo infirmior es q vales propendere. Tunc
magnum tibi videat ex omnibus q agis. Nil
grande nil preciosum et admirabile. nil repu-
tatio apparat. Signum. nil altu nil vere
laudabile et desiderabile. nisi qd etiam est
placiat tibi sup oia etna veritas. displice-
at tibi semp tua maxima vilitas. Nil sic.
timeas sic vitupes et fugias. sicut vicia
et peccata tua. q magis displicet debet q qui

libet verp dāpnā. Quidā nō sīcē corā me
ābulāt: s; quādā curiositate z arrogāa-
ducti volūt secreta mea scire z alia dei intell
gē: se z suā salutē negligentes. H; s; sepe in
magnas tēptaciones z pctā ppr suā supbiā z
curiositatē me eis adūsate labūt. Tūc iud
cia dei: expauesce nrā oīpotētis. noli at dis
curē opa altissim;: s; tuas nūctes pscrutāē
in qnto deliquisti: z qm multa bona neglex
isti. Quidā solū portāt suā deuotionē in li
buis: quidā in ymagibz: quidā aut in signis
exterioribz z figuris. Quidā habēt me in oē:
s; modicū est i corde. Sūt alij qm intellectū
illumin z affcū purgati ad etiā spū āhēlati:
de tēpōis grauius audiūt. nēctatibz nō tēle:
trī iheruunt: et h; sentiūt quid spūs pēd
cūs loquit in eis: qz docet eos tēpōis desin
tē. z amāe celestia: mūdū negligē. z celū co
ta die ac nocte desiderāe. De mirabili effect

B tu dñm amoris. Cap quīrtū.
Benedico te pī celestis pī dñm mei ihu
xpi: quia mei pāpīs dignac es iheruāt.
Q pī mī ar et de totis cōsolacōis grās nbi:
qm me idignū oī cōsolacōe qnz tua tēras cō
solacōe. Bndico te semp et glōfīco cū vngēi

to filiatione & spū scō padio: in scā seculorū
Spa dñe deus amator scē me. cū tu venis
in cor meū: expulsi bñt oīa iniqua mea. Tu
es gloria mea: et exultatio cordis mei. Tu
spes mea et refugium meū: in die tribulationis
meae. Sed quia adhuc debilis sum in amorē et ī
pfectus in uirtute: ideo habes multa te exornā
et exsolui. propterea visita me sepius et iustu
disceplina scā: libera me a passionibz malis
et sang cor meū ab omibz afflictionibz iordi
natis: ut inq sonari et bñ purgari apt
efficiat ad amandū: forma ad pacendū. stabi
lis ad pseuerandū. et magna res est amor mag
nū oīno bonū: qd solū lenē facit oē onerosū:
et fert cōsue oē ineqle. Nā oī sine onere
portat: et oīne amor dulce ac sanū effi
cit. Amor ihesu nobilis ad magna exornā
pellit: et ad desideria spū pfectiora exornat.
Amor uolē ēē sursum: nec ullis infimis rebz
retineri. Amor uolē ēē liber: et ab oī munda
na affectione alienus: ne min⁹ eius pcedi
at aspectus: ne p aliq cōmodū tale npi
tationes sustineat: aut p icōmodū succubet.
Nihil dulci⁹ & amorē: nihil forti⁹, nihil
altius nihil lacius: nihil iocundius nihil
pleni⁹ nec meli⁹ in celo et in terra p dō ex dō

namus ē: nec p̄ti nisi in dō sup oīa cūta q̄scē.
Amās volau auriti et lenit: liber ē et nō
tēer. Dat oīa p omibz: et habz oīa in oī
bus: q̄ in vno sumo sup oīa quiescat. ex q̄
omē bonū fluit 2 p̄cedit. nō respiciat ad
dona: s̄ ad donāre se iūuat sup oīa bona
Amor modū si p̄e nescit: s̄ sup oēm modū
funesat. Amor on9 nō sentit. labores nō
p̄putat. plus affertat q̄ valet: de ip̄osibi
litate nō causat: q̄ cūda sibi posse 2 licere
arbitrit. Valēt igr ad oīa: et mīlia p̄plet
et effectus m̄cipat: ubi nō amās deficiat et
iacet. Amor vigilat 2 dormiē nō dormitat:
fangat nō lassatur. artatus nō arat. cer
ritus nō ḡrbit: s̄ sicut vīnax flāma et
ardēs facula. suscit et r̄p̄et se aureqz p̄c̄sio
Si quis amāt. nouit quid hec vox clamet.
Magis nō clamor in auribz dei ē. ip̄e ardens
affr̄s aīe. que dicit. Deus meus amor me?
tu totus me. et ego iūus. Dilata me in a
more: tūc distā mīori cordis ore degustā
q̄ sitae sit amare. et in amorē h̄q̄fiet 2 na
tare. Teneat amorē m̄dēs sup me p̄ mīto
fol uocē et stupore. Cante amoris carmē. sequi
te dīctm meū in altū: deficiat ī laudetū oīa

mea iubilans. ex amore. Amem te plus q̃
me. nec me nisi p̃r te. et om̃es in te q̃ uē
amāti te: sicut iubet lex amoris lucēs ex te
Est amor. velox sincer⁹ p̃us iocūdu⁹ et a
men⁹. fortis patiens fidelis. p̃udēs longa
mimis ṽnilis: et seipm̃ nūq̃ querēs. Vbi
em̃ seipm̃ aliquis q̃rit: ibi ab amore cadit.
Est amor arcuspectus hūilis et rectus. nō
molli⁹ nō leuis nec vāns itendū red⁹: so
brius castus stabilis quētu⁹ et in cūctis s̃
sibus custodit⁹. Est amor subiectus et obo
diēs plan⁹: sibi ṽnilis et despectus. Deo deuot⁹
et gr̃atificus: fidens et sperans semp̃ in eo
et cū sibi sapit deus: q̃ sine dolore nō vi
uit in amore. Qui nō est patiens om̃ia paci
et ad volūtatē stare dilecti: nō est dignus
amator appellari. Qui p̃ter amātem om̃ia
dum et amara p̃r dilectū libent⁹ āplecti:
nec ob cōtraria accidētia ab eo deflectit.
De probacōe veri amatoris Caplm̃ sextū
Hui⁹ nō eo adhuc fortis et p̃udēs amā
tor. Quācūq̃ dñe: Quia p̃r modicā
geruieratē defici⁹ a ceptis: et minim⁹ au
de solationē queris. Fortis amator stat
in tēptationib⁹: nec cūctis credit p̃suasi
ōib⁹ timet. Sicut ei in p̃speris placeo:

ita nec i adulis displiceo. Prudente amator
no tam donu amatis considerat: qm datus amo
rem. Affectu potius attendit q consu: et inf
dilem omnia data ponit. Nobilis amator
no quiescat in dono: sz in me sup de donu.
Non est ideo totu pdictu si qm bene de
me uel de scis meis sentis q velles. Affectus
ille bonu 2 dulcis que medu percipis: effectus
gru pntis est. et quida pgnusius pte celest
Sup quo no minnu intendu: q vadit 2 ve
nit. Certae aut adusus madetes malos
motus ai. suggestione q lyne diaboli: isig
ne est uitutis et magni meriti. Non 9° te
gitu bet aliene fantasie: de qcuqz materia iges
te. forte serua ppositu: et mtenone recta
ad deu. Nec e illusio q aliqui m excessu sb
no raperis: 2 statu ad solitas iepcias cordis
reueris. Illas em iute magi patris q agi:
et qdm displicet et i mteis: merit est et
no pdicio. Scito q antiqui inimici omo m
tu impedi desideru tuu in bono. et ab
oi deuoto exercicio euacuae: a scd pculu^{solu}
a pia passiois mee meoria. a pado utili
irordaco: a ppiu cordis custodia: et a firmo
pposito pficiendi in iute. yltas malas co

gratias magis. ut tibi fiat: homo:
re: ut ab oratione fuores et sacra latrone. Dis
quiesce sibi huius gressio. et si posset a con
one cessare faceret. non credas ei neque
res illi: licet sepius tibi deceptus beati
deit laqueos. Sibi putat: al mala iserit
et inuicta. Dicit illi. Vade inuide spuo.
erubescere miseri: ualde inuidus es tu qd ca
lia inferre auribus meis. Discede a me se
ductor pessime: non habebis in me pre ullam:
si huius mentis eum rati bellator fortis et tu
stodis gressus. malo mori et oem pena sub
me et qd tibi gressu. Tace et obmutescit:
non audia te apud: licet plures inuoluntis
molestias. Dno illuminatio mea et salus mea:
que timebo: Si gressu ad ius me castus:
non timebit cor meum. Dno adiutor meus: et
redemptor meus. Certa rati multis bonis: et
si interdum ex fragilitate carnis. resumpt
vires fortiores poribus gressu de apriori
gratia mea: et multum pene a vana gressu
cia et superbia. Pro hoc in errore da
cui: et in caritate pene inuicta quia la
buntur. Sit tibi in cautela et perua huius
tate inuicta hec superbo de se fultre psumpta.

De occultada grā sub hūilitatē custodia. clxxxij.

Ali. Valde ē tibi et securus deuocōis grā
absconde: nec in aliu te efferre nec int
tū inde loqui neq; nltū ponderare: s; magis
temz ipm despicere: et tāqm indigno darā ti
me. Non ē hūic affectioi tenac; ihēndū:
que cūq; pte mutai in cōtrariū. Cogita t q
cia: q niser et inopē ēē soles sine grā. Nec
in eo tm spūalis vite pfrū. Al; solacis
habuēs grām; s; cū hūilit; et abnegato pan
tēit; q; tūleis et subtractionē ita q tūc ab
orōis studio nō torpeas: nec iniqua opa
tua ex usu faciēda. omo dilabi pmitteas: s;
sicut mel; potius et intellexis libent; qd in
te ē fūas: nec ppter ariditatē seu amptatē
mēis quā sentis te totalit; negligis. regulā
em sūo. q cū nō bñ eis successerit: statū ipa
tientes fuit aut; desides. Non em semp est
in pūte hoīs via eius: sed dei est dāre et cō
solari qñ vult et qñcū vult et cū vult. si
cū tibi placuerit et nō ampli. Quidā in
cauti ppter deuocōis grām se pēs descompeit:
quia plus agē voluerūt q potuerūt. nō xē
sares sue puritatis mēsurā: s; magis cord;
affectū sequētes q vōm iudiciū. Et quā

maiora p̄speruēt q̄ deo placuī fuit: idcirco
grām aro p̄diderūt. facti sūt iopes ⁊ uiles
relictī: qm̄ in celū posuerūt nidū sibi: ut
hūliari et depauperari discat nō in alīs
suis volāe: s; sub p̄mīs meis sperāe. Qm̄
adhuc nouj sūt et imperiti in viā dñi: n̄ con
fido discretorū se regāt. facili possūt dea
pi et elidi. Qz si sūm sentīre magis sequi
q̄ alijs experitatis nūc iubeat credē volūt:
erit eis p̄iculosus exitus: si tñ retrahī a p̄po
ceptu noluerit. Raro sibi ip̄s sapiētes:
ab alijs regi hūli pacūt. Meli⁹ ē sape
modicu cū hūilitate et pua intelligēcia: q̄
magm sūap thesauri cū vana cōplacēcia
oculus ē tibi mī habē: q̄ mltū vnde pos
ses sup̄bire. Nō sano discrete agit: qm̄ se
totū tēcie tradit: obliuiscēs pristīne mo
pie sue et casti timoris dñi: q̄ timet grāciā
oblata amittē. Nec etiā satis vtuose sap^r:
qm̄ tpe adificatis ⁊ au⁹ q̄ fructatis mīmō
desp̄ate se gerit: et mīmō fident de me q̄
opret i cōgitat ac sentit. Qm̄ tpe pacis mīmō
secur⁹ ē: voluit. sepe tpe belli mīmō
derect⁹ ⁊ formidolos⁹ i p̄iet. Et scies sem
p̄ hūilis ⁊ modicus in te p̄manē: nec non
sp̄m tuū bñ moderatē et regē: nō incidēs

tim arde in periculum et offensam. Cōsilium ha-
m̄ est: ut feruoris spū concepto: medireis q̄
futurus sit abcedere hūc. Sed dū conuenerit.
recognita et deuino luce posse inuerti: quā
ad cautela tibi. n̄ aut ad glām ad tempus
subtrahi. Utilior ē sepe talis placit: q̄
si se p̄p̄a p̄ tua habes voluntate. nā merita
nō sūt ex hoc existimanda si q̄ plures diffi-
cultes a' asolaciones hēat: uel si prius sit in
sepepturis. aut in alioi ponatur gradu: s̄
si uera fuit hūilitate fūdatas 2 diuina car-
itate impletus: si dei honorē pure 2 integre
semp querat: si seipm̄ nihil i'p̄uerit. s̄ in
uēitate despiciat: atq; ab alijs eā despici
et hūiliari magis gaudeat q̄ honorari.
De uili estimatōe sumpti' i' ocul' dē. Ca. viij.

L Quare ad dñm meū: cū sūm pulvis 2
cinis. Si me āplius i'putauero: ecce
in stas gēni me. 2 dñm testōm̄ vero in q̄tal-
tes mee: nec possū gradire. Si alitē me i-
ustificatō. et ad nihilū rē egero: et ab oī i'p̄a-
ritatōe defecero. atq; sicut in pulueris fūdō
sū in p̄p̄ia gēni tua et vltima cordi meo
his eia. et omis estimatio q̄ritatūq; n̄
mā i' valle nichilēitū mee submerget. Ca.

galat. meum. Ibi ostendis me in. quid sc
 quid fuit et quid deueni. qz nichil sc et nesciui
 Si in ipi relinqr: ecce nichil et tota in fr
 mutas. Si aut subito me respexeris: statim
 foris effaror: et nono impleor gaudio. En
 non ualde. qz sic repere subleuor et tam be
 igne a te complector: qui aprio ponde sp
 ad yma feror. Facit hoc amor tuus gra
 tis puenies me. et tam multis subuectio ne
 cessitatibz: a grauibz quoz custodires me pe
 riculis: et minus ut uie dica eripies malis.
 Ne siquidem male amando me pdisset et te
 sola querendo et pure amando me et te pcei
 uem: qd ex amore pfundius ad nichilum me
 redegi. Quia uero dulcissime facis meum suum mei
 tuu: et sup id q audes sperare uel regere.
 Bndictio sis deus meus: qz licet ego qd
 bonis sum indignus: tua tñ nobilitas et est
 nrae bonitas nup cessas bñface eam in
 gratis et longe a te ausis. Converte nos
 ad te: ut simus gratia humiles et deuoti: qd
 salus nra tu es. uirtus et fortitudo nra.
 Quia omnia ad deū sic ad finē ulu se uendit.

148
Ego deus esse finis tuus Cap. ix. v
 supm equitatis: si de de facias ee

beatus. Et hac intentione purificabitur affectus
tuus: semper ad semper et ad creaturas male in-
curuat. Nam si tempus in aliquo quiescit: sta-
dim in te deficiat et auerseat. Quia quod ad me
principaliter referas: quod ego sum qui omnia dedi.
Sic singula considera sicut ex summo bono
manantia: et ideo ad me tamquam ad suam origi-
nem cuncta sunt reducenda. Ex me pusillitas et
magis: pauper: dives. tamquam ex fonte vi-
uus aqua hauriunt vitam: et quoniam in sponse
et libere deseruiunt: gratiam pro gratia accipiunt.
Cum autem extra me voluit gloriam. uel in
aliquo privato bono delectari: non stabilietur
in vero gaudio. neque in corde suo dilatabitur:
sed multipliciter impediatur et angustabitur.
Nichil ergo tibi de bono ascribere debes:
nec alicuius hominis uirtutem attribuas: sed totum da
deo: sine quo nichil habet homo. Ego totum
dedi: ego totum re habere volo: et cum magna
distinctione gratiarum actiones requiro. Hec est
veritas: qua fugatur glorie vanitas. Et
si intravit celestis gratia et uera caritas: non
erit aliqua inuidia. nec contractio cordis. ne-
que priuatus amor occupabit. Vincit enim omnia
diuina caritas: et dilatat omnes animae vires.

Et vñ sapio in me solo gaudebo. in me sola
spatio? & nemo san? nisi solas deus: qui
est sup? omnia laudand? & omibz bñdicend?
Quo spacio mudo dulca ē caritas deo. cap.

Nō crep loquar dñe & nō silebo. p.
p sal in auribz dei mei. dñi mei ē regis
mei; quiesce in exalto. & q̄ mag? ostendit
dñs dñs tuus dñe: quia abscondisti faciem tuam.
Sed quid es amantibz? quid coram te & seruo
tibz? De ineffabilis dulcedo cōtemplacōis hñe:
quā sanguis amantibz te. In hoc maxie ostendit
mī discipulus dñe caritatis: quia nō esse fecisti
me: & cū errare sōge a te. i. dixisti me ille ser
uire tibi; et p̄cepisti ut diligā te. O fons
amoris p̄petui. Quid dicā de te? Quomō
poteō tui obliuisci? q̄ mei dignatus es i cor
dari. eā postq̄m statui & perij. Censā
ultra oēm spem miam cū seruo tuo: et ul
tra omē meritū gr̄m & amicitia exhibu
isti. Quid i tribuā tibi p̄ grā ista? non
em omibz datur est. ut omnibus abdica
tis seculo iuncent: & monastica vitā assu
mat. Nūquid magnū ē ut tibi seruā? au
tō creatura seruire teneat? nō magnū
on videri debz seruire tibi? S hoc potius

magnum mi et mirandum apparere: quia parpe-
re et indignum dignatus es servum vestrum a di-
lecto seruo tuo donare. Ecce ora tua sunt:
que habeo a vobis tibi servus. Verumque dicit
ista tu magis mi servus quam ego tibi. Ecce illa
et tu quod in ministerium hominis creatus ipso fueris: et
facili corde quicquid mandasti. Et hoc parum
est: quia et angelos in ministerium hominis ordina-
sti. Transgredieris autem hec omnia. quod tu ipse hoc
servum dignatus es: et tempus daturus ei quod
misisti. Quid dabo tibi pro omnibus istis mihi
bus bonis: ut tamen possim tibi servus esse
diebus vite mee. Vtina vel uno die dignum
servitium exhibere sufficeret. Vere tu es dig-
nus omni servitio: omni honore et laude eterna.
Deus meus es. et ego pauper servus tuus:
qui totis viribus teneor tibi servire: nec unquam
in laudibus tuis fastidire. Sic volo sic desi-
do: et quod mihi deest tu dignetur supplere. Nam
quod honor magna gloria tibi servire: et omnia
aperte preponere. habebunt enim gratiam magnam:
qui sponte se subiecerint tue sancti et sancti
simulacra suavissima spiritus sancti consolatione:
quod per amorem tuo omnem carnalem abiecerint de-
lectationem. Consequetur magnam mercedem libenter

q̄ vita p̄ noīe tuo ingrediū̄r viā: et oem
mūdā nā negl̄per te curā. O grata et io
cūda dñi seruicij: qua hō veracit̄ efficit̄ ab̄
et scūo. O sacr̄ status t̄ligiosi famulaty:
q̄ hōiem ā gelis reddidit̄ egl̄e. des placibi
le. de mōibz terribile: a cūctis fidelibz
qm̄dabile. O amplectendū 2 sp̄ opran
dū seruiciū. quo sumū p̄mētur homi: et
gaudiū acquirit̄ sine fine māsū. Et
desideria cord̄ exultanda sūt 2 moderāda. Et aī

Illa o porro te adhuc mltā addiscit̄. vi
que necdū bene didicisti. Que sūt hec
dñe. In desideriu tuū penas totū se
cūdū bñplacitū meū: et cūpīd̄ amator
nō sit: s; mee volūtat̄ cupid̄ emulacor.
Desideria te sepe accēdūt et vehemēt̄ i
pellūt: s; q̄sidera an̄ p̄t̄ honora meū an
p̄t̄ tū q̄modū magis moueas. Si ego
sū in causa: bñ gr̄tus eis quomōcūq;
ord̄maus. Si aut̄ de ap̄o q̄sira aliq̄ latet:
ecce hec ē qd̄ te īpedit et gūat. Cave ḡ
ne nimīū m̄catis sup̄ desiderio p̄concep̄o
me nō q̄sulco: ne forte postea p̄t̄t̄eas et
displiceas: q̄ p̄mo placuit et q̄ p̄ meli
te zelasti. Non em̄ oīs affectio q̄ videt̄

Bona fructū ē sequēda: s; neq; oīs grāuia cōf-
fectio ad p̄mū fugiēda. Expedit m̄dū r̄-
frenacōe vti etiā in bonis studiis 2 deside-
rijs: ne p̄ īportunitatē mōdī distrāctiōe
māuē: ne alijs p̄ īdisap̄maciōe scām
dūlū genēs: uel etiā p̄ resistēciā aliq̄o p̄b-
lō turbēis et corruis. Intēdū uēo b̄p̄z
violēcia vti et vti h̄i appetitū sēsitiuū
grāuē: nec adūte quid velit cū et qd
nō velit: s; hoc magis satagē: ut subiec-
ta sit etiā nolēdo spū. Et tū diuidēbz tāstūgū
et cogi seruīrū subesse. donē parū sit ad
oīa īpantiē qz gēntiū dīscat et īmposi-
ab; dēlātū: nec q̄t aliq̄ īguēiēti mīfūatē.
De īfōrmacōe paciē 2 lūctāniē ad iū. gāp̄ias

Omne deus ut vides. paciā ē. Cāp̄ p̄ij.
m̄ valde nāria: mltā em̄ in hac vici-
atādū grāuia. Nā qualis cūq; ordidū
de pace mea: nō p̄t cē sine bello 2 dolorē
viti mea. Itē ē fili. Et volo te nō tale
q̄rē pacē que tēptacōibz carēat a cōtra-
ria nō sēnat: s; tūc etiā estīmōe te pacē
īuenisse: cū fuis varijs t̄bulacōibz ep̄ora-
tue. et in mltis grāuieratibz p̄bary. Et
dixis te nō posse multa pati. q̄mō tūc

sustinetur igitur purgatorij. De duobus malis
unum est, scilicet eligendum. per quod eterna futura suppli-
cia possis euadere: mala presentia sustineas pro deo
eximere tolerare. An putas quod homines sancti huius
nichil vel parum patiuntur? nec hoc iuuenies: et
cuius si delicatissimos quod fieris. Sed habet inquit
multas delicias et pias sequuntur volunta-
tes: idcirco parum poterant suas tribulationes
esto ita sit: ut habeant quod voluerint. Et quod
dum putas durabit. Ecce quod admodum sumus defi-
cient habundantes in seculo: et nulla erit recordatio
peccatorum gaudiorum. Sed et cum adhuc vivimus non
sine amaritudine et odio ac timore in eis quies-
cunt. Ex eadem namque re unde sibi delicias
gapiunt: inde doloris penam se ipsi recipiunt
Iuste illis fit. ut quod inordinatae delicias quod
vult et sequuntur: non sine confusione et amaritudi-
ne eas expleant. Quod quoniam breues. quod falsae. quod
ordinatae et turpes omnes sunt. Verumptamen pre-
obrietate et caecitate non intelligunt: sed velut
multa aialia propter medicum corruptibilis vice
delicamentum morte ante manent. Tu ergo
fili post gaudia tua non eas: et a volunta-
te tua auerte te. Delicare in domino: et dabit tibi
petitiones cordis tui. Etenim si beatus vir de

lauri et habundantia a me consolati: ecce in con-
ceptu omni mundano et in abasione omni i-
finitate delationum erit benedictio tua: et com-
osa tibi reddet consolatio. Et quanto te plius ab
omni creatura solacio subtraheris: tanto in
me suauiores et potentiores consolationes inue-
nies. Et primo non sine quadam tristitia et la-
lore certamine ad has perges. Obstat
solita consuetudo: sed meliori consuetudine deu-
oti. Remouebit caro: sed feruore spiritus
frenabit. Instigabit et exacerbat te ser-
pens atrox: sed oratione fugabit: insuper et la-
lore unli adit et magni obstruere. De
oblia humilis subdit ad exemplum ihu x: c. xiiij.

Illi. Qui se subtrahit a gra. Et qui quirit habere
puata: amittit coram. Qui non libenter et spo-
te suo superiori se subdit: signum est quod a se
a nece pfecte sibi obedit: sed sepe recalcitrat
et immutat. Disce ergo celeriter superiori tuo
te submitte: si carnem propriam optas subiugare.
Eia namque expior vincit inimic: si
minor homo non fuit deuastatus. non est mo-
lestior et peior anime hostis: quam turpe tibi non
bene concordans spiritui. Optet omni verum

et affinne dunt? qd pti? si vis pualē ad
usū carnis et se gubn. Quid adhuc m
mō iordmare te diluig? Ideo plang te re
fignde alioq volūtati creptas. Et quid
magntū. si tu qm pulvis es et nihil ppter
dēt te hōi subdit? qm ego ompā a altissim
q cūta creauit ex nichilo me hōi ppter te hu
milis subiect. Factū sū om̄ quidm? qd
ipm? iustia supbia mea humiliatē vince
res. Dīce obtemperāe pulvis. Dīce te hu
liatē fca et hīn? et sub om̄ pōnibz taurua
re. Dīce volūtates tuas frangē. et ad oēm
subiectionē te dade. Exaudē se qm te nec
paaqis timore in te vīuē? s; ita subiectū
pulvis te exple. ut omēs sup te abulāe p
fint. et sicut plateas luti gūlatē. et d h
les hō tamē q queri. quid sūdis? pōre pōre
gradatē qd probatibz tibi? q tōtū dēt of
fendit. et tērm mīstionē mēuist. Et
pēpū tibi oculū me? et pāosa fuit alā tua
in ospectu meo: ut cognoscās dīlāōnē meā
et grāuio semp bīfīnīs meis existēs et
ad uerā subiectionē et humilitatē te iugo
te daret. paaqis qm qd pti? feres et
oculū dīlīdū dū ne extollamīs boīo. Exaud
iudicis

Tuonando super me iudicia tua dñe: et tunc ag
gremiora gremio oia ossa mea: et expandisti
ala mea super me. Ego adiuuor et confidam: quia
celi no sunt pñi in conspectu tua. Et in angelis
repperisti prauitatem: nec tñ peristi: qd si eo
de me et ceciderunt stelle de celo: et ego pub
uit qd si pñi. Quoz opa videbant lau
dabilia coepant ad ifirma: et qd medebant
panem angelis: videri siliqz delictu porcoru.
Nulla est qd scias si pñi tua dñe sub
has: nulla pñi sapia si a uoluntate desit qd:
nulla uicem fortitudo si gemitus de sinu acru
la secum custodias si ea no ptegas: nulla qd
pñi custodia: si no assidue sacra vigilan
da. Tra veluti mergum et perim: visita
brachia erigum et brum. Instabiles quoqz
pe sum: si p te confirmam: ceperim. sz a te
accidim. Qd qm qualis e abiectione n de me
ipso sceleredū est: qd nichil ilpendedū si qd
cum videar habē. Qd qd pñi submisit me
desco sub abyssalibz pedibus suis dñe: ipse
nichil aliud me ēē iuenio. qd nichil e nichil.
p pondus tmeat. o pelagus inuicem inuicem
le ubi nichil de me ipso qd in totum nichil.
ubi ē gl' latet in gl'e: ubi qd fiducia de vanto

decepta. Absorta est ois glatio vana. in pfa
durate iudicioz tuoz sup me. Quid t omnia
cor in cōspectu tuo. Sūq glatio lūta con
tra firmante se. Quomō pū erigi vām
loquis. cui cor in veritate subiectū ē deo. &
Non cū totus mūdus erigetur quē vitas si
bi subiecto. nec vīm laudatū ore mouebis
tuo. qm totā spem suā in deo firmant.

Ram et ipi qui loquūt. ecce om̄s nichil. de
fiat enī cū somni uiboz. Veritas autē dñi
manet in eternū. Qualit standū sit ac dicū
Idū in cōrē desiderabili. Cap. 7. r.
Hic. Sic dicis in cōrē. Dñe si tibi pla
cū fuit. fiat hoc ita. Dñe si fuit hoc tu.
fiat hoc in notā tuo. Dñe si in vidēis expe
dire et vtile ēē vbanis. tūc dona m vti hoc
ad honorē tuū. Et si in nocuū fūo cogno
ueris nec aū mee saluti pdesse. auf a me
tale desiderū. Non enī om̄s desiderū est a
spū sctō. etiā si hōt vidēat vīm et bonū. Dif
ficile ē p vero iudiciē. utrū spūs bonus an
alienus te ipellat ad desiderandū hoc ul illd.
an etiā ex pio moueas spū. agita in fine
fuit decepta. qm pmo bono spū videbant
inducti. Igit semp cū timore dei et cordis.

humiliante desidiu adit est et patet. qd dñs
desabile mēi occurrit: inopie qz ad spira
signacōe mī corā gūstendū est. arz dñs dñt.
Dñe tu sis. quali melius est. fiat hoc nē
illud sicut volūis. Da qd vis 2 qñt vis et
quando vis. fac mēū sicut sis. 2 sicut tibi
magis placuerit. et maior honor tuus fuit. Po.
ne me ubi vis: 2 libe age mēū m oibz. In mī
cui cū sū: gūta et vūersa me p circūcū.
En seruis tuis ego parus ad omnia qū nō
desido nī vñe s; tibi: vñā digne 2 pfrē.

Omnis mī benignissīe ihū oīs p bñplacitū
grām tuā: ut mēū sis et mēū laboret. Pfiat
mēūqz usqz m finē pseueret. Da mī hoc sp
desiderāe et velle: qd tibi magis acceptū ē
et carū placet. Tua volūtas mea sic: et
mea volūtas adā sp sequat et opatē conor
det. Est mī vñū velle 2 nolle reat mīe alī
posse velle aut nolle: nī qd tu vis 2 nolis.
Da mī oibz mori que m mūdo sūt: et qñ
te amare gēpm 2 nesciri m hoc seclō. Da
mī sup oīa desiderata m te requiesce: et cor
mēū m te pacificare. Tu vera pāp cordis
tu sola requies: extra te dura sūt oīa et d
quies. In hac pace. T idipm. hoc ē m te mō

summo etno bono dormia et reſesta dimer
Et veru ſolaciu in ſolo deo eſt querendu

Oportetq; deſiderare poſſu Caplin. xviij.
uel cogitare ad ſolaciu meu; no hic expe
to: ſi in poſter. Et ſi oia ſolacia mudi ſolui
habere 2 omibz delirio frui poſſem: certu e
qd' diu durare na poſſem. Vnde no ponis aia
mea plene gſolari nec pfecte vtuari: niſi i
deo gſolatore pauper ac ſuſceptore huius.
Expecta modicu aia mea: expecta diu p
miſſu: et habebis habundancia om bonoru
celo. Si nimis iordmate iſta appetis pnia:
pdes etna 2 celeſtia. Om ſpalia in uſu: et
na i deſiderio. Non potes aliq bono quali ſa
ciari: qz ad hec fruenda no es creata. Et
ſi oia creata bona habes. no poſſes ee felix
et beata: ſi in deo qm cuncta creauit. tota be
atudo tua 2 felicitas gſiſtis: no qualibz
de et laudat a ſtultis mudi amatoribz ſi
qualit expectat boni infideles. et pguſtat
mudu ſpualis ac inuidicores: qz quiſq
eſt in celo. Vanu eſt et breue omc huius
ſolaciu: Beatu et deo ſolaciu: qd' in oia
velut accipit. Deuot homo vbiq ſaciu
fuit gſolatore ſui iſm: et dicit de ei ad q

to mē dñe ihu in oī loco et tpe. hec mē sic gsolatio: libentē velle carē omī humano solatio. Et si tua defuit gsolatio: sit in tua voluntas iustitia pbario p sumo solatio non em ī ppetuū misceis: neq; metū gminaberis. De oī sollicitudo in deo statuenda fiet. Cap. xvij.

Ali sō me me teā agē qd volo: ego scio quid expedit tibi. Tu cogitas sicut hō: in fontis in multis sicut hūmāno suadet affectus. Dñe vix est qd dicas. equior est sollicitudo tua p me: q̄ oīs cura quā ego gerē possūm p me summo em casualit stat: q̄ nō p̄uocis oīm sollicitudine suā in te. Dñe dū mōdo p̄lutas mea vā et firma ad te p̄maneat: fac de me q̄q; tibi placuerit. Nō em p̄t esse nisi bonū: q̄quid de me feceris. Et me vis esse in tenebris sis b̄ndictus: et si me vis ēē in luce: sis iterū b̄ndictus. Et me dignāis cōsolari sis b̄ndictus: et si me vis tribulā: sis eque sp̄ b̄ndictus. Fili. sic exiet te statim si me cū desideras ambulare. Ita p̄p̄t esse debes ad paciendū: sicut ad gaudendū. Ita libentē debes ēē inops et paup̄: sicut plenus et dives. Dñe. libenter pactar p te: q̄q; voluis uirē fieri me. Indifferēt volo

De manu tua bonū et malū dulce et amaro se-
cū et triste suscipe: et p̄ om̄ibz in gr̄ingēa
suis gr̄as age. Custodi me ab oī p̄ccō: et nō
timelo mortē nec infernū. Dūmodo incedū
nō p̄icias me. nec desceas mē de libro vite.
nō mi nocēbit q̄q̄ uenit tribulaciō sup me.

Et tēpales misere exēplo xp̄i cōm̄mū s̄e se

Hic. Ego descendi de celo q̄ redit. Ca. xbiij.
tua salute: suscepi tuas miseras non
necitate s̄ caritate trahere: ut paciam discas.
et tēpales miseras nō indignāter ferres.
Nam ab hora oratus mei. usq̄ ad exitū i cru-
ce: nō defuit m̄ tolerācia doloris. Defectū
reip̄salū magnū habui: mltas q̄vnoīas
de me frequēt audui. q̄fusiones et obp̄dria
benigne sustinui: p̄ b̄nficijs ingratitudinē
recepī: p̄ miraculis blasphemias. p̄ doctri-
na rep̄ensiones. Dñe. quia tu patēs fuis-
ti in vita tua. in hoc maxis īplendo p̄ccp̄m
p̄ris tui: dignū est ut ego misellus p̄ccōr
scdm̄ volūtātē tuā pacient me sustineā: et
donec ip̄e voluis om̄i corruptibilibz vite pro
salute mea portē. Nam et si onerata sentit
p̄m̄o vita: facta est tū iam p̄ gr̄am tūam
valde meritoria. atq̄ exēplo tuo et scōr̄i
tuo p̄ uestigys infimis tolerabilior et claior.

sed et incomparabilis consolatoria quod olim in le-
ge veti fuerat: cum porta celi clausa persistet.
et obscurior etiam via ad celum videbatur: quam
tam pauci regnum celorum querere curabant. sed
neque qui iusti erant et saluandi ante passionem
tua et facere mortis debitum celeste regnum po-
terant introire. O quantas tibi gratias teneor et
ferre: quod via recta et bona dignatus es in
et cunctis fidelibus ad eternum regnum tuum ostendere.
Nam via tua via nostra: et per sanctam pacien-
tiam ambulare ad te quoniam es corona nostrum.
Nisi tu nos precessisses et docuisses: quod sequi
curaret. Heu quam longe retroque mane-
ret: nisi tua preclara exempla inspiceret. Et
et adhuc tepescimus auditis tot signis tuis
et doctrinis: quid fiet si tantum lumen ad
sequendum te non haberemus. De tolerancia
iurium et quibus verus pateris prebetur.
O videtur quod loquaris fili. Caplin pro
dessa querit: considerata meam aliorum san-
guine. nondum usque ad sanguinem resuscito.
Et est quod tu patris in gratia eorum quod tu
multa passi sunt. tu fortiter temptata. tu gra-
uiter tribulata. tu multipliciter probata et exen-
titata. O preter te igitur aliorum graviora quod men-

te reduce: ut leui⁹ feras tua mīma. Et si tu
bi mīma nō vident: vide ne et hoc tua faa
at īpacēcia. Sine tñ pua sue mag⁹ fimo:
stude cūcta paciēti sufferre. Et mō meli⁹
ad paciendū te disponis: cūto sapiēci⁹ agt
et apti⁹ pmeris: feres qz leui⁹: aū 2 vsu
ad hoc nō segnit patis. Nec dicas. nō va
leo hec ab hoīe tāti pati: nec hūc tē mōi in
pacienda sūt. Sūe em̄ mīlū dāpnū. et ī
pperas m̄ q nūq cogitauerā: s; ad alio hīe
ter paciar. et sicut paciēda videro. Insipi
ens ē talis cogitatio. q vītutē paciē nō con
siderat. nec a quo cōnanda eiri: s; magis
psonas et offensas sibi illatus ppendio.
Nō ē verus paciēs qm pati nō vult nisi
qñtū sibi visū fuit: et a quo sibi placuit.
Verus aut paciēs nō attendit a quo hoīe
vtrū a p̄lato suo. an ab aliq equali aut ī
feriori: vtrū a bono 2 scd p̄no vel a p̄iso
et indigno exerceat: s; indifferent ab oī
creatā qñtūcūqz 2 quocūqz ei aliq adū
si acciderit. totū hoc de māu dei grātū
accipit et ingēs lucrū reputat: qz ml ap
deū qñlibz pūm qd deo tñ passū potit sūe
merito transire. Est itaq expedit ad

pugna? si vis habere victoriā. Sine cōamine
nō potes venire ad pacē coronā. Si vari
nō vis: recusas cōari. Si aut cōari de
sideras: certa rursū. sustine patienter.
Sine labore nō tendit ad requiē: nec sine
pugna puenit ad victoriā. Sicut dñe nō
possibile ē p grām: qd' nō impossibile videt p
naturā. Tu scis q' modicū possū pati: et
q' cito deior leui exurgēte adusitate. Ef
ficat' in q'libz exercitacō tribulacōis p noie
tuo amabilis et optabilis: nā pati et vexari
p te. valde salubre ē aīe mee. De cōfessi
one ppe infirmitat' : huc vit' imp' v'is. Ca. xij.

Confitebor adusū me. in angustia meā:
Cōfitebor tibi dñe infirmitatē meā. Ve
pe pua res est: q' me deicit et gūstāt. ppo
nō me fortit' adusū: s' cū modica tēptatio
venit: magna mī angustia fit. Valde vilis
res q' nōq' est: unde gūis tēptatio puenit.
Et dū puto me aliquitū tutū cū nō ser
uio: inuenio me nōnūq' peno deuictū ex
leui flatu. Vide gō dñe hūilitatē meā
et singilitatē tibi vndiqz nō tā. miserē et
eripe me de luto ut nō mfigar: ne pma
neā deieris usqz quaqz. hoc ē q' me fre

quē reuerberat et corā te confidit: quā labil'
sū et infirmū ad resistendū passionibz. Et si
nō sūto ad offensionē: tū in etiā molesta et
grauis est eorū infestatio: et cederet palde sic
cordie vniū in lite. Et hūc nota in sic iſr'
mitas mea: quā multo faciliū irruūt abſſo-
nāde semp fantasie q̄ discedūt. Vt foras
sime deus iſr' zelator aīazofidelū respī-
cias serū tui labore et dolore: assistas qz
illū in omībz ad q̄cūqz precepit. Robora me
celesti fortitudine: ne vetus hō misēa caro
spīū needū plenz subacta pualcat dñari:
adiūso quā certāte optebit. q̄ dñi spīatū
in hac vita miserrā. Heu qualis ē hec vi-
ta: ubi nō desūt tribulacōnes et miserie. ubi
plena laq̄is et hostidz sūt oīa: sīā vna tri-
bulacōe seu tēptacōne recedente alia acce-
dit: s; et pōre adhuc durāte afflictū: ali-
plures supueiūt et iſperate. Et quomō-
pōt amari vita tūtas habēs amantidēs:
tot subiectū calūitantiū et miserris: Anom-
eā dīa vita: tot generās mortēs et pes-
tes. Et in amari: et delcari in eā a mltis
querit. Reprehendit frequēt mūdū q̄ sal-
lap sic et vanū: nec in facile iſinguit: qā

gaupie carnis nimis dñant. Et alia rñt
ad amādū: alia ad gēpñedū. Trahūt ad amōe
mūdi. Desideriū carnis. Desideriū oculorū
et supbia vite: s; pene ac mīseie iuste pōp
tō ea. Odū mūdi parvū et tedū. Et vīat
pēdolor. Delitatio prava mētē mūdo dedita.
et esse sub sentibz delicias i;putat: quia dei
suauitatē ei mīnā. vīctis amēnitatē nec bi
dit nec gustauit. Qui aut mūdū p fē con
tēpñit. et deo viuē sub scī disciplina studet.
istā dīnā dulcedīnē veris abrenūciatoribus
pmissa nō ignorat. et q; graui mūdū er
na et varie fallit. clari9 videt. Et in dō sup
oīa bona et dona iquiescendū est. Cap. ppi.
Per oīa et in omibz requiesces anima.
Inlea in dño semp: quia xpē scōz eīna
iquies. Quā in dulcissimē et amāssimē ihū i
te sup oēm creaturā reqesce. sup oēm salu
tē et pulchritudinē. sup oēm gloriā et ho
norē. sup oēm potētiā et dignitatē. sup
oēm sciētiā et subilitatē. sup omēs diu
cias et artes. sup oēm leticiā et exultatiōē.
sup oēm famā et laudē. sup oēm suauitatē
et solatiōē. sup oēm spem et pmissiōē.
sup oīm meritū et desiderū. sup oīa dona

et munera q̄ potes dare? i funde? sup de
gaudiu et iubilacione. qua p̄ nres cape
et sentire? demq̄ sup aglos et archanglos
et sup oem exercitu celi? sup oia visibilia
et invisibilia. et sup ome qd tu d's me9 nō es.
G̃ia tu dñe de9 me9 sup oia optim9 es: tu
solus altissim9 tu solus potētissim9: tu sol9
sufficiētissim9. et plenissim9: tu solus suavis9
et solaciosissim9. tu sol9 pulcher9 et amā
tissim9: tu solus nobilissim9 et glōsissim9 si
oia in quo cūcta bona sūnt et p̄fē sūnt et
semp fuerūt et erūt: atq̄ ideo min9 est et
insufficiēs q̄quid p̄ tempm in donas. aut
de tempō inelas uel p̄mctis te nō viso nec
plene adeptō. Qm̄quidē nō p̄ cor meū re
laxat̄ requiescē nec totali cōsultat̄. nisi in
te requiescat: et oia dona. demq̄ creaturam
t̄scendat. Qm̄ dulcissie sponse ihu xpi a
mator purissie dñator vniūse creat̄e: qua
in det p̄nas vere libitatis ad volandū et
pausandū in te? O qm̄ ad plēnū dabit in re
tue et vidē q̄ suavis es dñe deus me9? Qm̄
ad plēnū i colligā me in te: ut p̄ amorē tuonō
fencā me. s̄ te solū supra oem sensū et mo
dū in modo nō s̄bz noto. Sicut autē si ex p̄

gemo: et infelicitatē meā cū dolore porto. Quā
multa mala in hac valle miserrima occurrūt
q̄ me sequi gētur cōtristat et obnubilant.
sequi impediri et distringunt. afficiūt et īpā-
tāt: ne liberis habeā accessū ad te. et sū-
dis fūnar āplexibz p̄sto semp bris spm iabz
moueat te suspiriū meū et desolatio m̄tē plē-
nā. O ihu splendor etne glē. solamē p̄p-
natis aīa. apud te est os meū sine voce: et
silenciū meū loquit̄ tibi. Dp̄z quo tardius
venire dñe meus. Deīat ad me paup̄cula
suū: et letū faciat. agitat manu suā: et
miseri eripiat de oī angustia. Veni veni:
q̄ sine te nulla eīr letā dies aut hora: q̄
tu leticia mea et sine te vacua ē mēsa mea
aīa: sū et quodāmq̄ m̄carcerā et cōpedibz
gēnari: donec luce p̄nāe tue me r̄ficias
ac libertati donec: vultū q̄ dīcibile d̄p̄t
stare. Querāt alij p̄ te aliud qd̄ aīa cōp̄uit:
n̄ aliud interī nil placet nec placebit: n̄
cū deus meus spes mea. salus etna. n̄
recedo nec dep̄cū cessabo. donec gr̄u tua
veniat: n̄q̄ tu int̄ loq̄ris. Ecce assū: et
ce ego ad te: q̄ invocasti me. Accipe tūc et de-
sideriū aīe tue: humiliatio tua et gēno cordis.

inclinaverunt me et adduxerunt ad te. Et
dixi. Dñe vocavi te. et desideravi frui te: par-
te tua respice propter te. Tu enim propter exaltasti
me ut quere're te. Sis ergo bñdñe dñe:
qm fecisti hac bñdñe cū servo tuo scdm
mīserīcōdīe mīe tue. Quid habet ult' dñe
servus tuus corā te: nisi ut humiliet se valde a-
te te. meor sp' p'p'e iniquit' actus et vilitatis.
Non em est filius tuus: in cunctis mirabilibus
celi et terre. Sūt opa tua bona valde: iudicia
vera: et p'ndēcia tua regūt omnia. Laus
ergo tibi et gl'ia o p'ris sapiēcia: te laudet et
bñdicat os meū: aīa mea et cuncta cāta siml.
De i'cordacōe multiplicatū bñficioꝝ dñi. C. xxiij.

Aperi dñe cor meū in lege tua: et in p'p'tis
tuis doce me ambulā. Da mī i-
telligē volūtātē tuā: et cū magna ruerē-
cia ac diligēti cōsideracōe bñficia tua tam
in g'rali q'm in sp'ali memorari: ut dignēti
ex hinc valeā grās referre. Verū scio et cōfi-
teor: nec p' nūmo pūcto me posse debitas
grāz laudes p'soluē. q'mor ego sū oīb;
homo in p'ficio: et cū tuā nobilitatē attē-
do: deficiat p' magnitudīe spūs me'. Omī-
quet aīa habet et corpe. et q'cūq' exprime

intus nātur uel sup nātur posside tua sū
bñficia: et te bñficiū piū ac bonū gñe
dāt: a quo bona cūcta accepit. Et si alius
plura aliū paucaiora accepit: oīa tū tua
sūt: et sine te nec mīmū pō haberi. Ille
q̄ maiora accepit nō pō merito suo glāri:
neq; sup alios extolli. nec mīori īfultāre:
q̄ ille maior 2 melior q̄ sibi mīo assarbit:
et in īgratiādo hūilior est atq; deuotior.
Et qui omībz viliatē se existiat et īdig
morē se iudicat: aprior est ad p̄cipienda
maiora. Qui autē paucaiora accepit: con
tristatū nō debz nec indignatē ferre. neq;
diorū nudare: s; te potius adēndi et
tuā bonitatē maxīe laudāre: q̄ tam īf
fluēter. tam gratis 2 libentē sine p̄sonarū
acceptōe tua munera largiris. Oīa ex te:
et ideo in oībz es laudāndus. Tu scis quid
vnicuiq; donari expediat: et cur iste mīo
et ille āplius habeat. nō mīm s; tuū ē.
hoc discernē: apud quē singlōrū diffini
tā sūt merita. Vnde dñe deus p̄ magno
scā īputo bñficio nō mltā habē vñ ex
terū et secūdu hōies laus 2 glā

ita ut q̄sēdā quīs paup̄tate ⁊ vilitate p̄
sone sue nō modō grauitatē aut tristitiā
uel deiectionē inde capiat: s; potius con
solationē ⁊ hilaritatē magnā: quia tu d's
paup̄es ⁊ hūiles atq; hūc mūdo despectes.
tibi elegisti in familiares ⁊ domesticos. Tes
tes sūt n̄i apli tui: quos p̄ncipes sup̄ d's
trā q̄stituiisti. fuerūt tū sine q̄rela iusta
et in mūdo: tam hūiles ⁊ simplices sine
ei malicia ⁊ dolo: ut etiā pati gannēdās
gauderēt p̄ noīe tuo: et q̄ mūdo abhorret
n̄i ap̄lectentur affectu magno. Nichil
q̄ amatore tuū et cognitore b̄nficioꝝ tuorū
ut letificari debet: sicut volūtas tua in
eo et b̄nplacitū eīne disposiciōis tue.
De qua tātū gremiū debz ⁊ q̄solari: ut i
ta libent̄ velit eē n̄m̄ sicut aliq̄s opta
ret eē mari⁹: et ita pacific⁹ ⁊ gremi⁹
nouissio sicut ī loco p̄mo: atq; ita liber
despicibilis ⁊ abiect⁹ nullū quoz noīe
et fame. sicut cetis honorabilior ⁊ ma
ior in mūdo. Nā volūtas tua et amor
honois tui oīa excedē debz: et p̄li eū
q̄solari magis q̄ placē q̄ oīa b̄nficia

sibi data uel danda. De quibus magnitudo
Aportantibus pacem. Capitulum xxviii.
Alii: nunc docebo te viam pacis et vere
libertatis. Fac domine quod dicis: quia hoc mihi
est audire. Et tu fili alius potius fa-
ce voluntate quam tua. Elige semper minus quam
plus habere. Quere semper inferiorem locum: et
omnibus iubesse. Opta semper et ora: ut
voluntas dei integre in te fiat. Ecce talis
homo ingreditur fines pacis et quietis. Domine
sermo tuus iste brevis: multum in se continet
perfectiois. Puer est dictus: sed plenus sensu
et vber in fructu. Nam si posses a me fi-
deliter custodiri: non deberet tam facilis in
me turbatio oriri. Nam quocumque me impa-
tienti sentio et grauati: ab hac doctrina
me recessisse inuenio. Et tu qui omnia po-
tes et anime perfectum semper diligis: adauge
maioris gratiam: ut possim tuum complere ser-
uicium: et meam perficere salutem. *Oratio pro cogitationibus in malis...*

Domine deus meus ne elongabis a me: et
meum in auxilium meum respice: quoniam
insurrexerunt in me varie cogitationes
et timores magni affligentes animam meam.

Quomodo p[ro]m[issi]bo illis? Quomodo p[er]f[ec]ta
cas? Ego m[agis] in te ibo: et glosas terre
humiliabo. Ap[er]iam ianuas carceris: et ar
chana secretor[um] reuelabo tibi. fac dñe ut
loq[ui]ris: et fugiāt a facie tua oēs inique
cogitationes. Hec spes et vincta consolatio
mea. ad te in oī tribulatio[n]e cōfuge: ti
bi cōfide. ex i[n]imo i[n]uoca[n]te: et paciēter
cōsolatio[n]ē tuā expecta[n]te. o[r]o p[er] illu[m]i[n]a[m] mē
Clarifica me ihu bone claritate m[un]di
lino: et educ de h[um]aculo cordis mei te
nebras vniuersas. Cōhibe euagatio[n]es
m[un]das: et v[er]am faciētes elide tēptatio[n]es.
Pugna fortit[er] p[ro] me et expugna malas
bestias gaudias dico illerebrosas: ut fi
at pax in i[n]uente tua: et habūdantia laud
tue r[eson]et in aula scā hoc ē in. scā pu
ra. Impera vētis et tēpestatib[us]: dic
mari quiesce. et aq[ui]lom ne flauis: et
erit t[ran]quillitas magna. Emite lucem
tuā et veritatē ut luceāt sup[er] terram: q[uia]
terra sū inanis et vacua: donec illu[m]ines
me. Effunde grām desup[er]. p[er]funde cor
meū rore celesti: m[un]stra deuotio[n]is aq[ui]s.

ad refrigerandū facie tue: ad producēdū fruc-
tū bonū et optimū. Eleua mentē pressā
mole peccatō: et ad celestia totū desideriū
meū suspende: ut gustata suauitate sup-
ne felicitatē. Ingeat de tēpore cogitare. Ra-
pe me et eripe ab oī creaturā indurabi-
li q̄solacōe: q̄ nulla res creata appetitū meū
valet plenarie quierāre et q̄solari. Fuge me
tibi inseparabili dilectōis vinctulo: qm̄ tu solū
suffias amāti et absq̄ te frivola sūt omnia.
De evitacōe curiose inq̄sitiōis sup̄ illū m̄ta-
lli. noli ēē curiosus: nec cap. xxviii.

Patuas gerere sollicitudines. Quid hoc
uel illud ad te: tu me sequere. Quid em̄ ad
te ut ille sit talis uel talis: aut iste sic et
sic agit uel loquit̄. Tu nō indiges rōdē
p̄ alijs: s̄ p̄ tēpore rōnē reddes. Quid ḡ
te īplicas. Ecce ego om̄s cognosco et cūc-
ta que sub solē sūt vīdeo: et scio qualis cū
vnoquoq̄ sit. quid cogitet. quid velit: et
ad quē finē tendat ei⁹ mētio. Quia igit̄
oīa q̄mittenda sūt. tu uerō serua te ī bona
pace: et dimitte agitatē agitatē q̄ntū vo-
lueris. Non sio tibi cure de magny noīs
vmbra: nō de mltōz familiaritate: nec de
viciis sup̄ eū. q̄ fecit uel dixit: q̄ me fallē nō p̄t.

paucis hominibus dilectis: ista enim generatio dis-
tractiones: et magnas in corde obscuritates
habent loqueri et verbum meum et abscondita re-
velare: si advenit meum diligenter observares:
et ostium cordis in aperires. Ego puerus, et
vigilavi in orationibus: et habuisti te in omnibus. Tu qui
bas firmam pacem cordi: et verum spiritum qui sistit. C. p. p. p.

Pax mea do vobis: non quia mundus
dat ego do vobis. pacem omnes desiderant: sed
hæc que ad veram pacem pertinet non omnes curant
Pax mea cum quilibet et mansuetudo corde. Pax
tua erit in multa pax. Et me audietis et vo-
catis meam secutus fuistis: poteris multa pace frui.
Quid igitur faciam? In ore accende tibi quod facias
et quid duas: et omnem intentionem tuam ad hoc
dirige, ut in soli placeas: et extra me nihil
il cupias vel quæras: sed et de aliis ductis vel
factis nihil tamen iudicetis. nec cum rebus tibi
non commissis te implicetis: et poteris fieri ut pa-
ram vel raro turbetis. Nunquam autem sentire ali-
quod turbationem. nec aliquam partem cordis vel corporis
molestiam: non est potius quæ: sed status eternæ
quietis. Non ergo est mihi te veram pacem
necesse si nulla sentis gravitate: nec tunc
tunc se bonum si necem pacis aduersionem: nec

hoc est perfectum si cuncta fiat secundum tuum affectum: neque tunc aliquis magnus te reputet ac specialiter dilectum epistoles: si in magna fuis de agere atque dulcedie: quia in istis non cognoscit verus amator virtutis: nec in istis consistit perfectio et perfectio hominis. In quo ergo dicitur? In offendendo te ex toto corde tuo voluntate divine: non querendo que tua sunt nec in parvo nec in magno. nec in re nec in etiam: ita ut una equali facie in gratia actione permanens iter per se et contraria: omnia equaliter pensando. Si fuis tam fortis et loquax in spe. non subtracta minoris consolatione. eadem ad aliorum sustinenda cor tuum parabis: nec te iustificando. si hec tantaque pati non debes: si me in omnibus dispositionibus iustificando et semper laudando: tunc in vera et recta via pacis ambulas: et spes indubitata est. quod rursus in iubilo facie mea sis visurus. Quod si ad plenum non perveneris: utrumque pueris: scito quod tunc habundantia pacis perficies secundum possibilitatem tuam incolatus. De cunctis libere memento qua supplex oro magis meam quam sancto. Ca. xxvi.

Domine hoc opus est perfecti viri: in quo ab intentione celestium animi relaxare:

et mī mltas curas qī sine cura tū sine. nō
mōe torpēns. s; prōgatiua quādā libere
mētis. nulli creatūe iordīata affcē ad
herēdo. Obsecrē pūssic dō me' pserua me a mltis
hui' vite ne mīis rplīcer'. a mltis ne
cessitatib; corporis. ne voluptate capiar'. ab
vniūsis autē obstaculis. ne molestis frāc
tus deiciat'. Nō dico ab hīs reb; qd toto
affcū ambit vātas mūdāna. s; ab hīs
miserijs q. aīam serū tui cōi maledictō
mortalitat' penalit' grauāt et itar dāt'.
ne t' libertate spūs qāens libuit valeat
introuire. Qd deus me' dulce dō ineffabilis.
vte mī in amaritudine. oēiū g solacionē
carnalē ab ei'noꝝ amore me abstrahēt'.
et ad se ītūtu cūqdā boni delectabilis pnt'
male afficiēt'. nō me vincat dō me' nō
vincat caro et sāguis. nō me decipiat
mūdus et breuis glā eius: nō me supplā
ret diabol' et astucia illi'. Da mī fortitu
dine īsistendi. paciēciā tolerādi. con
stanciā pseruādi. Da p omībz mūdi cō
solacionib; sīaūssimā spūs tui vñctionē:
et p carnali amōe tui nōis īfunde amo
rem. Ecce cibus potus vestis. ac cetā vte

filia ad corporis sustentaculū p̄nēcia: filia
sp̄s sūt onerosi. Tribue talibz fometis tē
perate uti: nō desiderio minio implicari. Abi-
ce oīa nō licet: q̄ nā sustentanda ē. Requie-
re aut̄ supflua: 2 que magis delectat lex
sc̄a p̄hibet: nā alias caro adūsus sp̄m iso-
lescit. Inter hec q̄so man⁹ tua me regat
et doceat: ne quid minū fiat. Et p̄uac⁹
amor a sūmo bono maxie recedit. Capl.

Illi. Optet te dare totū pro toto xpo vii.
Et nichil tui p̄i esse. Scito q̄ amor
tui p̄i magis nocet tibi: q̄ aliqua res mū-
di. Scūdū amorē et affc̄m quē geris: q̄s
bet res plus uel mi⁹ adhēt. Si fuit amor
tu⁹ p̄u⁹ simplex et beneordmat⁹: eis s̄
captiuitate reo. Noli h̄cupiscē: q̄ nō licz ha-
bē. Noli habē: q̄ p̄t̄ te impedire et libente
m̄ior p̄uare. Ajurū q̄ nō ex toto fūdo cor-
dis tepm̄ in gemitis cū om̄ibz q̄ desiderare
potes uel habē. Quae vano merore cōsu-
meis: aut supfluis curis fatigaris: Et
ad b̄nplacitū meū: et nullū pacis detri-
mētū. Si queis hoc uel illud: 2 volūis ēē
ibi v̄l ibi p̄t̄ tuū q̄modū 2 p̄uū b̄nplacitū
mag⁹ habendū: nūq̄ eris i quiete nec

liber a sollicitudinē: quia in oī re inueniatur
aliquis defectus: et in oī loco erit q̄ aduerset.
Iuuat igit̄ nō quelibz res adeptu uel mlt̄
multiplicata exiis: s; poti⁹ contempta et desi-
sa ex corde uideret̄. Quid nō tantū de cōsu-
eris et diuiciarū intelligas? s; de honori-
cia abitu ac uane laudacōis desiderio: q̄
oīa trāseūt cū mūdo. Asumit parolocus: si
deest spūs feruoris. Nec dñi stabit parolus
illa q̄sita formset̄: si vacat a uēo fūda-
mēto status cordis. Hoc ē msi steteris in
me: pmutas et potes s; meliorare. Nam
occasione orta et accepta: inuenies qd fugis-
ti et aplius. Oro p p̄gnatōe cordis et celesti sapia.
Confirma me deus p grām s̄cī spūs.
Da uirtutē corroborand in mīori hōie et cor-
meū ab oī inuili sollicitudinē et angōe eua-
cuare: nec varijs desiderijs trahi cuiusq̄
rei uilis aut p̄ciosi: s; omnia inspicere sicut
trāseūcia. et me p̄ter cū illis trāsiturp: q̄a
nichil pmanēs sub sole ubi oīa uāitas et
afflictio spūs. O q̄ sapiēs q̄ ita cōsiderat.
Da mi dñe celestē sapiam ut discā te sup
oīa querere et inuenire: sup oīa sapere et di-
ligere: et cetera scdm ordinē san-

intellige. Da prudenter declinare blandie-
tem: et patienter ferre aduersantem: quia magna
sapientia non moueri oportet uero uerbis. nec au-
tem male blandienti prebere syrenem: sic enim incipit
ta uigile uia secure. Contra linguas obstrictas

Huiusmodi non egre feras si quidam coram te loquuntur.
De te male senserint: et dixerint quod non li-
berenter audias. Tu detiora de tempore sentire
debes: et nequam infirmiorē te credere. Si am-
bulas ab inimico: non multum ponderabis uolūta-
tibus. Est non parua prudentia silere in tempore malo
et metuere ad me quia: nec humano iudicio
distudari. Non sit pax tua in ore hominis. Si
tunc enim bene siue male interpretati fuerint: non
es iterum alter homo. Vbi est uera pax et uera
gloria? Nonne in me? Et qui non appetit hominibus
placere nec timeo displicere: multa profuerit pa-
te. Ex iordmato amore et vano timore: oritur
omnis inquietudo cordis et distractio sensuum. Cuius in-
stante solatio deus inuocatur? Et benedictus? C. xxxv.
Sed nomen tuum domine benedictum in secula: qui
uoluisti hanc temptationem et tribulationem
venire super me. Non possū eam effugere: sed
necesse habeo ad te confugere: ubi me adiuues et
in bonum in conuersas. Domine. modo sum in tribu-
lacione: et non est cordi meo bene: sed multum uexor.

a p̄nti passione. Et nūc pat' dīlctē qđ dīcā:
Dep̄hensus sū mē angustias. Saluificat
me ex hora hac. Et aptea veni mī hac hora.
ut tu clarificeris: cū fueris valide humiliatus
et p̄te libelatus. Coplaceat tibi dñe ut
p̄nuas me: nā ego paup quid agē possū?
et quo ibo sine te? Da pacem dñe: eadē
hac vice. Adiuua me deus meus: et nō ti-
mebo q̄ntūcūqz grauac⁹ fuerō. Et nūc tē-
ter hec quid dīcā: Dñe fiat uolūtas tua:
ego bñ merui t̄bulari et ḡuari. Oportet
utqz ut sustineā: et vtmā p̄cederē: donec
tūseat tēpestas et melius fiat. Potēd est
alio t̄mp̄e man⁹ tua eadē hac tēptacionē a
me auferre: et ems īp̄cū mīngare ne pe-
nitens succubā: quādmōdū et p̄us sepi⁹
egisti meū deus me⁹ mīa mea. Et quāto
dīnich diffīcilis: tāto tibi facili⁹ ē h̄ mu-
tacio de p̄tere excelsi. De dño petēdo auxilio:
Illi ego dñs q̄d dīcā: r̄cupandē gr̄e. Exer-
cīforans in die t̄bulacōis. Venias
ad me: cū tibi nō fuit bene. Hoc est qđ
maxīe q̄solacionē īp̄edit celestē: q̄ tū-
dus te quāto ad orōnē. Nam quāqz me
fueris roges: mīta interī solacia quēis.

et facias te in extimis. Ideoque fuit par oia
p[ro]fimo: donec adiutas q[ui] ego su[m] qui eruo spe-
rantes in me: nec est extra me valēs amari.
neq[ue] vile gelū: s[ed] neq[ue] durabile i[n] mediu[m].
Et iam i[n]spice spū post tēpestatē. reconua-
lesce in luce i[n]feratōnū mearū: q[ui] p[ro]pe sum
dixit dñs ut i[n]staurē vniuersa nō solū integ[ra]
sed et habūdant[er] ac cumulatē. Nūq[ui]d in q[ui]s
q[ui] i[n] difficile: aut ar[du]o filio dicit[ur] i[n] nō fac-
ient[ur] vbi ē fides tua? Etā firmiter. i[n] p[ro]p[ri]e
tate. Ego longanimo. et vñ fortis. ve-
nit tibi g[ra]solacio in t[em]p[or]e suo. Expecta me co-
pecta: penā et aloabo te. Tēptatio est q[ui]
te vepat: et formido vana q[ui] te exterrēt.
Quis i[m]portat sollicitudo de fut[ur]is g[ra]t[ul]atib[us]
nisi ut tristitia sup[er] tristitia habens. Suf-
ficiat dei malicia sua. Vanū est et inutile
de fut[ur]is g[ra]t[ul]ari uel g[ra]tulari. i[n] forte
nūq[ui]d euēlens. Et huānū est hui[us]modi
i[m]aginatōib[us] illudē: et p[ro]p[ri]e adhuc dū sig-
nū: cum leuē trahit ad suggestione[m] i[m]p[er]-
ii. Ipse enī nō auit utru[m] ueris an falsis
illudat: decipiat v[er]ū p[ro]p[ri]e amāc[us] aut
fut[ur]o formidē p[ro]sternat. Propter tuos
cor tuū neq[ue] formidet. Crede in me i[n] et in

mīa mea habeto fiducia. Qm̄ tu putas te
elongatū a me: sepe sū p̄pinq̄or. Qm̄ tu esti
mas pene totū p̄ditū: tūc sepe maius merē
di instat lucrū. Non ē totū p̄ditū: qm̄ res
accidit in gemitū. Nō debes iudicare scdm̄
p̄ns sentire: nec sic gravitari alicui vñcū
venienti m̄horē et accipe: tāq̄ oīs spes sit
ablata emergendi. Noli putare te r̄lictū ex
toto: q̄ nūc ad tēpus tibi m̄feri aliq̄ r̄bu
lacionē: uel etiā optatū subtraherē cōsola
cionē. Sic em̄ t̄nsit ad regnū celoz. Et q̄
sine dubio magis expedit tibi et ceteris seruis
meis ut exerceant adūsio: q̄ si cūcta ad
libitū habētis. Ego noui cogitaciones absco
ditas: qz mltū expedit p̄ salute tua ut int̄.
Dū sine sapōe īm̄q̄ris: ne forte eleueris
in bono successu: et tibi ip̄i placē velis in eo
qd̄ nō es. Sed dedi aufere possū: et resti
tue cū m̄ placuit. Sū dederō meū est: cū
r̄traherō tuū nō tui: qz meū ē om̄e datū bo
nū. et donū p̄fectū. Si tibi admisso q̄ui
tate aut q̄m̄libz cōtrarietate: ne indignē
ris. neq̄ cōcider cor tuū: ego cito subleuare
possū: et om̄e on̄ in gaudiū t̄nsmutare:
peruip̄ty iustj sū. et r̄cōmēdabilis mltū:

cū sic facio tecū. Si uerē sapie^r in ueritate
afficiis: nūq̃ debes p̃p̃t aduſa tam deieſte
dūſtad: ſz magi^s gaudē 2 grās agē. p̃mo
hoc vnicū iſtū gaudiū: q̃ affligēs te do
loribz nō parco ē. Quia dilexit me p̃r.
et ego uos diligo. dixi dilite diſcipulis me
is: quos vniq̃ nō miſi ad gaudia t̃palia ſz
ad magna certamina: nō ad honores: ſz ad
deſpectiones: nō ad ſcū ſz ad labores: nō
ad requie: ſz ad afferendū fructū multū
in p̃tēcia. horz memēto fili in ṽboz. De
neglectu oīs creatū ut poſſit t̃tor. iueiū. ē. xxvi.
nē. bene indigeo adhuc maior grā.

Dſi debeā illuc puenire. ubi me nemo
potuit nec ullā creatū impedire. Nā p̃ſon
as aliq̃ me iſtmet: nō poſſū libē ad te
volā. Cupiebat libē volā: qui dicebat.
Quis dabit mī pēnas ſicut colūbe: et volā
bo et reſeſcā: Quid ſimphici oculo q̃eā?
Et quid libe^rū? nīl deſiderāte in terris:
Optet igit̃ oēm ſup̃inſire creaturā et ſe
ipm̃ p̃fecte deſere: ac in exceſſu mēſ ſta
re et vidē te oīm g̃dūtorē cū creaturis nīl
ſimile habē. Et niſi quis ab oībz cāturis
ſuit expe^dit: nō potit libē intēdē dīmō.

¶ Ideo em pauci inueniunt contemplatiui: quia
pauci sciunt se a viciis et creaturis ad plerumque
sequestrari. ad hoc magna requiritur gratia: quae
animam leuet. et super seipsam rapiat. Et non
si homo sit in spiritu eleuatus et ab omnibus creaturis
liberatus ac deo totum unitus: quod scire. quod eam
habere: non est magni ponderis. Dum purgetur
et inferior iacebit: quoniam aliquid magni estimo nisi
solum unum in se et in bonum. Et quod deus
non est: nichil est. et pro nichilo computari debet.
Est magna differentia sapientia illuati et deuoti
et vni: et sancta littera atque studiosi clerici. Angeli
tamen nobilior est illa doctrina quae de sursum ex diuina
influentia manat: quam quae laboriose hu-
mano acquiritur ingenio. plures in primis con-
templatione desiderat: sed quae ad eam inueniendam
non studet exerce. Est magnus impedimentum
quod in signis et sensibilibus rebus stat: et parum
de perfecta mortificatione habet. Nescio quid est.
quo spiritu durum. et quid prehendit qui spiritualia
dum vident: quod tantum labor et amplius solam
citadine pro inferioribus et vilibus rebus agimus:
et de maioribus magis vix autem inuoluntate in talibus
sensibus cogitamus. proinde dolor statim post
modicam reflectionem foras erumpit: nec opera

nra distructa exalacoe continua. Vbi sacro
affectus nri no ascendit: 2 q ipura sint oia
ne deploram. Omne quippe caro corrumpit
viam suam: et ideo seqbar diluuium mag
nu. Cu g interior affectus nri mltu corrumpit
nate e ut actio sequens indeo careat mto
ris vigoris corrupat. Ex puro corde pro
dit fructus bone vite. Scitu quis fecit q
vult: sz ex qnta vltute agit nd cu studiose
pensat. Si fuit fortis dilues pulcher abil
nel bon scriptor. Bon cantor. don labora
tor investigator. q paup sit spu. q pacens
et mitis. q deuotus et mru a mltis taceat.
Mata exteriora hois respiciat: gra ad interiora.
se conuertat. Illa frequen fallit: ista in do
spectu ut no decipiat. De abnegacoe sui
coabdicacoe ois cupiditatis Cap. xxxvii

Nisi non potes pfecta posside libere:
nisi totalit abneges te metipm. Co
pediti sut omnes proprietarij et sui ipsi ama
tores. cupidi curiosi gyronagi. qrentes sy
mollia nd que ihu xpi: sz hoc sepe figen
tes et coponentes qd no stabit. Pibio em
totu qd no est ex deo ortu. Tene breue t
gsumatu iuu. Dimite etiam tuas oia

reliques cupidinē: et impietates requies. Hoc me
te p̄uacata: et cū ip̄s em̄is intelliges om̄ia.
Dñe. hoc nō est opus vni⁹ diei, nec ludus
p̄uulorū: p̄mo in hoc breui meluditi om̄ia
p̄fāo religiosorū. fili nō debes aucti nec
scāā dea audita via p̄fectorū: s; magis ad
sublimiora p̄uocari: et ad m̄m⁹ ad hęc ex
desiderio suspirare. Vt m̄a sic totū offerat
ad hoc p̄uenisses. ut tu n̄p̄? amator nō es
ses: s; ad m̄m⁹ meū p̄uere scires. et q̄
tibi p̄posui p̄ris: tūc m̄ valde placeat: et
cota mea tua in gaudio et pace transiret.
Adhuc multa habes ad relinquendū: q̄ nisi
m̄ ex integro resignauis: nō acquies q̄
postulas. Quadeo tibi em̄e a me aux̄ ig
m̄m⁹ ut locuples fias: id est celestē sapiē
ciā oīa infirma gaudante. pospone cre
nā sapiam: sēp hūanā et p̄p̄riā q̄ place
nam. Dixi viliora tibi em̄da p̄ p̄ciosis
et alias in iūbū hūano: nā valde vilis
et p̄ua. ac p̄ene obliuioni tradita videt̄.
p̄tra celestis sapiā: nō sapiē alia de se
nec magnificari q̄rens i t̄u: quā m̄lci
orecun⁹ p̄dicat. s; vita lōge distat: ip̄
sa n̄ est p̄iosa margarita a m̄ltis abscon

Dica. De ista bilitate cordis & de inconstancia

Noli credere noli ad deū hūda. Certe
affectus tuo q̄ nūc est: tunc mutabitur
alius. Quidm̄ vixis mutabilitati tūber
tus es eadē nolēs? ut nō levis nō tristes.
modo pacatus modo turbatus: nūc delectus
nūc iduor: nūc satius nūc accidiosus:
nūc grauis nūc leuis inueniāto. Et scap
sup̄ hec mutabilia sapiēs & bñ doctus i sp̄
ritu: nō ascendēs quid in se sentiat nēq̄
p̄ter flet uetus instabilitatis. s; ut tota in
tencio mēis ei ad debitu & op̄atu p̄ficiat
fuit. nō sic potēte vni & idē mēdū suffrag
pmanē i simplici itenciois oculo p̄ eodē va
rios euctus ad me imp̄tūisse directo. An
to aut̄ purior fuit mēciois oculus: tūto
q̄stāus mē dūctas itur pcellas. s; i nū
tis caligat oculus pure mēciois: respici
t p̄m̄ tūto in aliq̄ delatibite qd̄ occurrē nā
raro totus liber qd̄ inueniā a nēyo p̄p̄e hū
sicos. Sic iudei olim venerāt in betha
nā ad marthā & mariā. nō p̄p̄e ih̄m̄ tū
tū: s; ut lazari viderēt. aritandū & g
infeciois oculus uo sic simplex & palorāt
ultra oia varia media ad inē dirigendus.

De amati sapio deus sup oia et i oibz. l. xxxviii.
Ecce deus meus et oia. Quid volo am-
plius? et quid felicius desiderare possu-
m? Sapidum et dulce iustum? sed amati iustum: non
mundum nec ea que in mundo sunt. Deus meus est
omnia. Intelligenti facis dictum est: et se-
pe repetere iocundum est amati. Te siquidem pre-
sente iocunda sunt oia: te autem absente fasti-
dium cuncta. Tu facis cor tranquillum et pacem
magnam: letitiamque festiuitatem. Tu facis bene-
sentire de oibz et in oibz te laudare: nec
propter aliquod sine te diu placere: sed si delictis gratia
tibi esse et bene sapere: optet gratiam tuam ad
esse. et cor merito tue sapientie condur. Cum tu
sapies. quid ei recte non sapiet? Et cum tu non
sapies: quid ei ad iocunditatem esse poterit? Sed
deficiunt in sapientia tua mundi sapientes et qui
carne sapientia: quia ibi plima veritas. et
hic moros inueniunt. Qui autem te per contemptum
mundanorum et carnis mortificationem sequi-
tur: vere sapientes esse cognoscitur: quia de veri-
tate ad veritatem de carne ad spiritum transisse
videtur. Istis sapit deus: et quicquid bonum inueni-
m in creaturis: totum ad laudem referat sui et
victoris. Difficilis tui et multum difficilis sapor

creatois et creaturę: et imitatis et tunc: lucis
increate et lucis illuante. O lupo perpetua.
aucta creatu transcendens lūna: fulgū tho-
rificatione de sublimi penetratē oīa cor-
dis mei iūna. Purifica leasas. claffica
et unifica spm meū ad suus potētias: ad i-
heredū tibi in bilosis excessibz. O qñ videret
hec bta et desiderat. l' hora: ut tua me sa-
cies pñcia: et sis in omnia in oibz. Quid
hoc datū nō fuit: nec plenū gaudū erit
adhuc pñ dolor viuit i me deus homo:
nō est totū crucifixus. nō est pñte mortuus.
adhuc gaudet: forat grā spm. bella mo-
uet iustitia: nec regnū aīa patit esse qe-
tū. Sed tu q dñaris pñtis maris et mo-
tu fluctuū ei9 mīngas. expurge aduua me
dissipa gētes q bella volūt: cōtere eas in
vīte tua: ostende quē magnalia tua: et
glorificet depecta tua: qz nō est spes alia
nec i fugiū mī: nisi in te dñe deus meus
Qz nō ē securitas a reptacōe in hac vita. Ca.

Hic nūq̄ securus es in hac vita: pñ
sz quod vixis sz arma spūalia
sūt nēcia. Sūt hostes vsaris: et adepti
et a sinistris ipugnatis. Et q nō vides

videtur scire pacem: non eis diu sine voluere.
Insup si non pones cor tuum fixe in me cum
mera voluntate causa pacem di. app. me: non
poteris audire ista sustinere: nec ad palma
pergare. Optet te ergo viriliter omnia per
sistere: et potest manu uti ad usus obiecta.
Nā vincetis dat manū: et torpescit relinquit
multa miseria. Si quis in hac vita vivat
quomodo tunc perveniet ad eternam requiem: non po
tius ad militiam req̃: s; ad magnā pacem
Que vera pace non in terra s; in celo: non in
hominibus nec in ceteris creaturis: s; in deo solo. p
amorem dei debes omnia libenter subire. labores
salutis et dolores: temptationes. vexationes
anxietates incertitudines infirmitates iurias
oblationes reprehensiones humiliações: confu
siones correctiones et desperationes. hec
vivunt ad virtutē: hec probat populi tyrannē: hec
fabricat celestem cōmū. Ego reddam mercedem
eternā p brevis laboris: et infinitā gloriā p m
sitoria confusionē. Putas tu q̃ semp habebis
p tua voluntate consolationes spirituales?
Sed mei non s; habuerunt tales: s; multas
tribulationes et temptationes varias: magnasq; de
pressiones. Et patienter sustinuerunt se in omni
et magis q̃ sibi sunt deo q̃ sibi: sciētes quia

nō sūt q̄digne passionē hui⁹ t̄p̄is ad fut̄am
gl̄am p̄menda. Vis tu statim habē? q̄ multa
p̄ multas lacrimas & magnos labōes vix op̄
timuerūt. Expecta dñm viriliter age. et con
ferte. noli diffidē noli discedē. s; corp⁹ et
āniam expone cōstantē p̄ gl̄oria dei. Ego red
dā plenissimē. ego tecū ero in oī tribulacōe
Cōtr̄ vana hōm̄ iudicia. Cap̄m̄ p̄p̄i.

Hili. Jacta cor tuū firmit̄ in dñō. et hu
mam̄ ne metuas iudiciū. vbi te cōscia
p̄m̄ reddit et insonat. Bonū ē et br̄m̄ talit̄
pati. nec hoc erit ḡue hūili cordi. et deo ma
gis q̄ sibi p̄p̄i q̄fidenti. Multa m̄tra loquūt̄:
et ideo p̄ua fides ē adhibenda. Et ex om̄ibz
satis esse: nō est possibile. Et si paul⁹ oibz
studuit in dñō placet. et oīa om̄ibz facta est.
t̄m̄ etiā p̄ n̄mo duxit q̄ ab hūano deo hēdī
cur⁹ fuit. Egit satis p̄ alioz edificacōē & sa
lute q̄ntū in se erat et poterat. s; nō ab ali
is aliq̄ iudicaret̄ uel nō despicēt̄. cohēdē
nō potuit. Ideo totū deo ḡmificat q̄ totū noce
rat. et paria ac hūilitate q̄ ora loquētiā.
inqua. aut etiā vana ac mēdosa cogitacōe
q̄ p̄ libitū suo quēz iactancā se defendit.
R̄ndit t̄m̄ mēdū. ne i f̄m̄is ex sua t̄m̄it̄e

te generaret scandalū. Quis tu. ut immeda
a mortali. hōie. Hodie ē. 2 oras nō apparz
Deū time. et hōm̄ tiores nō expauesces
Quia p̄ aliquis in te iūbis aut iūrijs.
Gibi potius nocet q̄ tibi. nec potius indi
cū dei effugē quicūqz ē ille. Tu habes deū
p̄ oculis. et noli contendere iūbis q̄rulosis
Quia ad p̄ns. Videis succūbi. 2 ḡfusionem.
pari quā nō meruisti. ne indignis ex
hoc. neqz p̄ ip̄am mīmas cōnā tuā. s̄
ad me potius respice in celū. q̄ potens sū
crīpe ab oī ḡfusionē et iūria. et vinctūqz
reddet scdm̄ opa sua. De pura et integra i
signacōe sū ad optinēdā cord' libitātē. T. xxxvij.

Illi relinque te. et inuenies me. Gra
tū sine electione et oī appuerate. et luā
bis semp. Nam et adiciet i aplior' grā.
statū ut te i signauis. nec i sup̄ se is. Dñe
quoties me i signabo. et in quibz me oīm
quā. Semp et oī hora. sicut i p̄no sic
in magno. Nichil exapio. s̄ in om̄bz te
mēdātū mēm̄i volo. Alioqz quomō po
tēs de me et ego tuus. nisi finis ab oī p̄
p̄na volūtate m̄r̄z foris spoliat. Si nō
reuerz hoc agis tāto melius habebis. et q̄
to plen̄z sincer̄. tāto in plus placebis.

et amplius lucubels. Quidā se i signat: s;
tū aliqua excepcone: nō em plene deo cō
fidū: ideo sibi pūde fatigū. Quidā
eā pmo totū offerūt: sed postea tēptaci
one pulsati ad apria redeūt: ideo nūme i
pūte pfiatū. Iy ad verā puri cordis li
terit. et iocūde familiaritatis mee gra
tia nō ptinget. nisi integra i signacōne
et condiana sui i molacōe pūis facta: sine q̄
nō pūe nec stabit vmo fructiva. Dixi tū
hi sepissie: et nūc iter dico. Relinq̄ te.
resigna te: et foueis magna mēna pace.
Da totū pro toto. nī exquire. nī i pete.
sta pūe et ihesitāter in me: et habebis
mē. Eris liber in corde: et tenebrē nō
cōculcābūt te. Ad hoc conare. Hoc ora.
Hoc desidera: ut ab oī ppetate possis ex
pōliari et nudus nudū i hū sequi: i mo
di et in etnālū vūe. Tūc desinet oīs
vane fantasie: gūrbacōes mīq̄ et tūe
supflue. Tūc eā i cēdet i modēratua
timor: et i ordinat⁹ amor moriet⁹. De
bono vūe i extis et i cursu ad dī i pūat. C.

Nā ad istud diligētē tendē debes. xxvii.
Nam oī loco et actione sui occupat

omni opus suo. Ichnus liber et natus potens.
et sine omnia sub te et tu non sub eis. Ichnus
dno actionu tuarum et vocis. non servus noster omni
a. Ichnus magis expectus verus qz hebreus.
forte de libertate iustis filiorum dei. Ichnus
sup pnia et speculans etna. Ichnus iusticia.
Ichnus inveni oculo et depro celestia.
ques epalia non trahit ad iudiciu. Ichnus
epi magis ea ad bñ servandu pue oedia.
et sub a deo et instituta. Ichnus opifices
mli. Ichnus in sua iusticia creata. Ichnus
etna in ei euentu scas non in apparetia exi
na. nec oculo carnali lustris visa uel
audita. Ichnus mox in qualibz causa mavis
enysse in tabernaculu ad gfulendu dñm.
Ichnus nuntiis divinis iustis. et idies in
structus de multis pñtibz et fñis. Ichnus
et hñ moyses iustis habuit ad tabernaculu
p habys et questionibz solucio. Ichnus
ad oris adiutoriu p pñtis et ipñtis
hñm subleuandis. Ichnus et ad gfulendu debet
in cordis sui secretariu. Ichnus mñtis iustis
Ichnus suffragiu. Ichnus et naos ioseph et filij
israhel a gabomias legunt. Ichnus
et dñm pñtis non mñtis gauer. Ichnus nñtis

et ad illas famulas. falsa pietate delu-
si sunt. De hoc sic iporant in negotio. Cap
11. Commite in semper causa tilar xxxix.

Ego bene disponam in te suo. Expecta
ordinacione mea: et sententia inde perfectum.
Dne facias libere tibi omnes res commetto:
quia pax pte cogitaco mea pificet. Vana
no multum adheveret futis euentibz: sed ad
baptistam cui inuoluntate me offerre affili
et pte qd rem aliquam vehementer agitatur qua
desiderio: sz cu ad ea puenit. alit sententia
inapio: quia affectus circa idem no sunt
durabiles: sz magis de vno ad aliud impel-
lunt. Non est qd minus eam in minus se-
ipm edimque. Verus pfaus hoie: e abne-
gatio supinus. Et homo abnegatus: val-
de liber est et securus. Et antiquus hostis o-
mibus bonis: diuisas a ceptacione no cessat: sz
die noctuqz gues molis insidias: si forte
in laqueu deceptonis possit papitare in-
ueni. Vigilate et orate. Dicit Dns: ne no
invenietis in ceptacione. Et qd inquit boni
ex se habz: eo de nullo glari pt. Cap 11.

D Dne quid e homo q meor eo de
filius hominis q visus e. Dicit pme-
nter homo: ut daret illi qm qd dicit

q̄ possū q̄r sine deficiē: aut quid iuste os
tende possū si qd peto nō feceris? Certe hō
in uitate cor tūc possū et dice. Dñe nich
il sū: nichil uossū: nichil boni ex me ha
bes: s; in omib; deficiō. 2 ad nichil semp
tendo. Et nisi a te fuerō adiutus et iterū
iformaō: totū effiaor tepidū 2 dissolutū.
Tu aut dñe semp idē ip̄e es 2 pmanes
eternū sp̄ boni iustus et scūs: bene iuste
ac scē agens oīa et disponēs in sapientia:
s; ego qui ad defectū sū magis p̄n9 q̄
ad pfectū. nō sū semp in vno statu p̄
durās: qz septē tpa mutanō sup me. De
arūptū aro meli9 fici cū tibi placuit et ma
nū porrexis adiutrice: qz tu sol9 sine
huāno suffragio potis auxiliari. et i tā
tū cōfirmāe: ut vultus me9 apli9 mōi
usa nō mutet: s; in te vno cor meū cō
uitus et quiescat. Vnde si bñ scire qm
nē huānā cōsolacionē abice. siue p̄p̄ de
uocionē adp̄scendā: siue p̄p̄ nātūritatem
quā cōpellor te querē. qz nō est hō qui me
cōsoletur: tūc possem meo de grā tua
sp̄pare: et de dono noue cōsolacōis exultāe.
Grā nbi vnde totū uicō: quociescūq; in

bene succedat. Ego autem vanitas et nichilum an-
te: modestus homo et infirmus. Unde quod possu
gloriar? aut cur appeto reputari? Nunquid
de nichilo? Et hoc vanissimum est. De iamno
gloria mala pestis vanitas maxima: quia a vera
trahit gloria: et celestem spoliatur gratia. Dum enim hoc
quod placeat sibi displicet nobis: dum iniquas laudibus humanis
quas veris iungimus. Est autem verus gloria et ex-
ultatio sancta. gloriari in te et non in se: gaudere in
nomine tuo non in propria utilitate: nec malis circumstantiis
delectari nisi propter te. Laudet nomen tuum non
meum: magnificet opus tuum non meum: benedi-
cat nomen sanctum tuum: nichil mihi autem attribuat
de laudibus hominum. Tu gloria mea tu exultatio cor-
dis mei: in te gloriabor et exultabo tota die. Pro
me autem nichil nisi in infinitantibus meis. Que
vult iudex gloriam que ab invicem est: ego habere ve-
quira que a solo deo est. Omnis quidem gloria
humana. omnis honor temporalis. omnis altitudo munda-
na et in gloria tue comparata: vanitas est et stul-
ticia. O veritas mea et misericordia mea deo meo
incommensurata beata: tibi soli laus honor virtus gloria:
per infinita seculorum secula. De conceptu omnis tempo-
Noli tibi hoc honoris. Sapientia. xlvj. v.
attrahere. si videas alios honorari et ele-
vari: te autem despicere et humiliari. Erige cor

tui ad me in celū: et nō contrahat te cōcep-
tas hōm in tēo. Dñe in cecitate sum: et
vanitate tuo seducim. Si rē me inspicias
mich in facta ē iūria ab aliq creatā vnde
iuste habeo qqueri adūsū te. Quia aut fr̄
quet et grauius peccam tibi: merito armar
gra me oīs creatā. michi igit iuste debet
qfusio et gteptus: tibi aut laus hōr 2 glā.
Et nisi me ad hoc p̄pauē q velim libent ab
oī creatā despici et velimq. acqz penit9 mich
nō videri: nō possū mteri pacificari et sta-
biliri: nec spūaliter illūari neqz plene tibi
vniūq par nō ē ponēda i hōibz. cap. xliij.

Pli. Si pōno pacē tuā cū aliq psona
ppter cui sentire et quāre: instabilis
ero et iplicatus. Et si recipiū habes ad sp
vuerē et manētē vēitātē: nō contrahit
amicus i cecis aut morios. Nō me debz ai-
ci dilāo stare: et ppter me diligēdus ē quis
quis tibi bon9 visus ē: et mltū carus in hac
vita. Sine me nō valet nec durabit ami-
cia: nec ē veri et mūd i dilāo: quā ego nō
copulo. Ita mortu9 debes esse talibz affec-
tionibz dilectorū hōm: ut qntū ad te ptiner
sine oī humano optaves esse qforāo. Tanto
hō deo magl appropinquat: qnto ab oī sola-

ao creuo longi9 pcedit. Tanto enā alai9 ad diu
astendit: qñto pfudius in se descendit et pl9
sibi ipi vilesat. Quia autē sibi aliq bonū attri
buit: grām dei in se venire ipedit: qz grā
spūs scī cor hūile semp querit. Si scires te
pfecte ad nichilae atq ab oī creato gñoe eua
luare: tūc deberē in te cū magna grā ema
nare. Quā tu respicias ad creatas: subtrahit
tibi aspect9 creatois. Disce te in oībz appi cre
aturā vince: tūc ad dīnā valebis cognitiōe
ptingē. Quātiliūq modici sic si iordinare
diligē 2 respiciat: vtrā dat a sumo 2 piciat.

Conr. vana et seniliter sciencia. Cap. xliij.

Noli. Non te moueat pulchra et subtilia
hōm dicta. Non enī est regnū dei ī ser
monie: s; in ūtute. Attende ūba mea q cor
da accendūt et mētes illūant: inducūt ad
pūctionē et variā ingerūt consolationē. Nū
qm ad hoc legas ūbū: ut doctior a sapiētiore
possis videri. Et tūc moraficaciō diuini9: qz
hoc ap̄liu9 tibi pdeit q̄ noticiā mltimo diffi
ciliū questionū. Cū mltā legis 2 cognouis:
ad vñū semp redire optet pncipiū. Ego
scī. qui doceo hōiem scīam: et clariote intel
ligentiā pūilis tuis: q̄ ab hōie possit do
ceri. Cui ego loquor cito sapiēs erit: et mlt

cū in spū p̄ficiet. de eis q̄ mltā aurosa ab hōi-
bus inq̄rūt: et de via m̄ seruēdi parz cu-
rāt. Veniet tēpus qm̄ appetit magis inq̄rēz
p̄p̄tō dñs angeloz. cūctoz aud. cū q̄ scōdō:
hoc ē singulaz xp̄iatuꝝ q̄ sc̄as: et tūc sari-
tabit iherusale in lucis: et manifesta erūt
abscondita tenebrāz. tacebūt q̄ argumēta sū-
guaz. Ego sū qm̄ hūilem in p̄feto elēuo
mētē. ut plures etne veniens capiat rōes:
q̄ si quis dēt amō studuisset in scolis. Ego
doceo sine strepitu vōbz. sine q̄fusiōe opm̄
om̄i sine fastu honoris. sine pugnacōe ar-
gumētaz. Ego sū qm̄ doceo rēna despiciō
p̄nā fastidire: etna q̄rē. etna sape: ho-
nores fugē. scandala suffrē: omne spem
me pone. ex̄ me nil cupe: et sup̄ oīa mē
ardent amāe. Nā quidam amado me sc̄ie.
Didic̄ dīna: et loq̄bat̄ mirabilia. plus p̄-
fecit in r̄linquēdo oīa: q̄ in studēdo subnā.
Et alijs loquor cōia alijs sp̄cialia: aliq̄-
bus in signis & figuris dulciter appareo:
quibzda vō in mltō lūe reuelo m̄sticia.
Vna vox libroz s̄ nō om̄es eq̄ informat:
q̄ m̄y sū doctor. veritas s̄ciatur cordis
cogitaciōm̄ intellectoz. actionū p̄mōtor:
distribūēs singulis sicut dignū iudiciū.

Fi: In multis oportet te esse
basilicam, et solinare te tanquam
in vestimento super terram, et custodire
mundum et virtutes, et. Multo etiam,
tam oportet surda aure per
transire, et per hoc peris solum
magis, cogitare. Utilius est
oculos a rebus lyphicibus
avertere, et unicuique suum
sentire, relinquere, quam con
tentos sermonibus deser
vire. Si tunc steteris in dea,
et eius. in oculis aspexeris, faci
lis te vitium portabis. O
domine, ignis, et homines, et
domum defletur. temporales
pro modica et sic labora fur
or curritur: et spirituale
detrimentum in oblivione tran
sit, et vix sera reditur. Quod
parum, vel nihil prodest. Attem
plare, et quod summe nece perit

est, negligenter preteritur, quia
totus homo ad eternam de-
missionem, respiciat, liberos
exterioribus israel.

Cap 45

Quod omnibus non est credendum
Et de facili lapsu verborum
Da mihi auxilium Domine de tribu-
latione, quia aqua salus homi-
nis. Quam sepe ibi non miram fi-
dem, ubi mihi habere putamus. Quia
hinc etiam ibi respiciat, ubi mihi
pompam. Vana ego spes in
humana salus autem in sta-
rum in te deus. Bona ergo sunt
Domini regna, in omnibus quae
accidunt nobis. Infirmi so-
mas et instabiles, cito falli-
mus et peritiamur. Quis est
homo, qui ita caute et re-
spective in omnibus se custodiat
ut valeat, ut ubique in aliqua
deceptione vel perlocutione
non veniat. Sed qui in te

De c. Fidei, ac simplici ex
corde quod est, non tam facile
labitur. Et si inciderit aliqua
tribulatio, quoniam modo
fuerit etiam implicatus, citius
per te pueretur, aut a te conso-
labitur. quia hi non deferunt in
te sperantem usque in finem.
Rarus fides amicus, in tunc
quicquid pueretur. Tu
Quoniam, tu solus es fidelissimus
in omnibus, et pro te, non
est alter talis. Quoniam bene sa-
piat sancta illa anima, que
habet. Mens mea solidata
est, et in Christo fundata.
Sicut mecum foret, tam
facile timor humanus me solli-
citet, nec verborum iacula
mouerent. Quis enim videre,
quis peragere fatiosa mala
sufficit. Si parva sepe etiam
quoniam quid in proxima vel si gra-
uiter feriantur. Sed quare omnia

mibi miser non melius providi? Cur etiam tam
facile alijs credidi? Sed homines sunt nec aliud
quod fragiles homines sunt, etiam si angelus a multis
estimatur et dicimur. Cui creda ducis? Cui mi-
hi? Veritas es, quod non falsus nec fallibilis. Et ver-
sum, ois homo mēdax, infirmus, instabilis, et
labilis maxime in verbis ista ut stabili nix
credi debeat, quod verum a facie sonare
videbatur. Quoniam prudenter

sonae videtur. Quin prudenti promouit caute
dū ab hoībz et q̄ tūmā hoīs domestica ē:
nec credendū si quis dixerit eorū hīc et eorū
illuc. Doctus sū dāpno meo: et v̄ ad cau-
telā maiore et nō ad insipiā mī. Cautus
esto aut quidā cautus esto: serua apud te qd
dico. Et dū ego sileo et absconditū credo:
nec ille silete p̄ qd silendū petiti: si sta-
tim p̄dit me et se et abyt. Ab huiusmōi
fabulis et iocundis hoībz p̄tege me dīge ne
mī manū eorū macā: nec ūqm̄ talia gume-
ram. Verbū verū et stabile dā mī ad meū:
et linguā callidā fac a me. Qd pati no-
lo: om̄de caute debeo. Qd qibz bonū et
pacificū. De alijs silete: nec indifferenter
oīa credē. neq; de facili ulcūs efficit. pau-
tis seipm̄ reuelat: te semp̄ inspectorē cordis
querē. nec oī vento ūborū circūferri: sed
om̄a itūna et optina secūdū placitū tue
volūntatis optare p̄fici. Qd talū p̄ q̄siaci-
one celestis gr̄e hūanā fugē apparenciā:
nec appetē que foris amari cōtine vident
fibi: s; ea tota sedulitate sectari q̄ vite emē-
dationē dant et feruore. Qd mīno nocu-
it virtus sata ac p̄rope laudata: q̄ sane

pfiut grā silencio seruata ī hac fragili vita:
que tota ceptatō fert et milia. De q̄dēda
ī deo h̄nda qm̄ insurgit uboz iacula. l. xlvj.

Hic. Eta firmetur et spera ī me. Quid
em̄ sua ūba nisi ūba. P aerē volana:
s; lapidē nō ledit. Si reus es: cogita q̄ li
bent' emēdare te velis. Si nichil tibi q̄scus
es: pensa q̄ velis libent' p̄ deo hoc sustinere
parū satis ē ut uel ūba m̄dū sustineas: q̄
necdū forcia ūbera tolerare vales. Et quā
tū qua tibi ad cor t̄nsēo: nisi q̄ adhuc car
nalis es. et hoīes magis q̄ optet attendis.
Rā quia despici meuis ī p̄hendi p̄cessi
s; nō vis: et excusacōnū vmbraclā queis.
S; inspicere meli? et agnosces q̄ vult ad
huc in te mūdus: et vni? amor placēdi hōi
bz. Cū em̄ lassari ī fugis et q̄fidi p̄ defec
tibz: q̄stat vaqz q̄ nec verus hūilis sis:
nec vē mūdo mortuū. nec nūdus tibi au
cipiens. S; audi ūbū meū: et nō curabis
dece m̄lig ūba hōim. Ecce si cūcta contē te
dicerent que fingi malicia ofissē possent:
quid tibi nocerēt. si oīno t̄nsire p̄mitteres.
nec plusq̄ festuca p̄penderes. S; ūq̄ uel
vni capillū tibi extrahē possent. S; qu

et in me non habet nec deum pro oculis: facilius ubi
mouet vituperatio. Quia autem in me confidit
nec apud iudicio facie appetit: absque humano
errore erit. Ego enim sum iudex et cognitor omnium
secretorum: ego scio qualis res acta est: ego i-
urante non iuram et sustinente. A me expiuntur
istud: me promittente hoc accedit: ut in uelut
ex multis cordibus cogitationes. Ego uerum et in-
nocentem iudicabo: sed occulto iudicio utriusque an-
te faciem uolui. Testimonium hominum sepe fallit: meum
iudicium uerum est: stabit et non subiciet. Ta-
cet plerumque et paucis ad singula patet: in di-
citur enim errat nec errare potest: etiam si oculis in-
spiciam non recte uideat. Ad me ergo curre duc
in omni iudicio: nec apud me inueniendum arbitrio. Ius-
tus enim non conturbabitur: quicquid a deo ei acciderit.
Etiam si iniuste aliquis contra eum placuit fuit: non
iniquum curabit. Sed nec uane exultabit: si
per alios rationabiliter excusetur. Pensat namque quod
ego sum scrutator corda et renes: quod non iudicasse
tandem faciem et humanam apparencia. Nam sepe
in oculis meis reperi culpabile quod hominum iu-
dicio creditur laudabile. Domine deus in deum in-
te fortis et pater. quod hominum nostri si agilita-
te et prauitate: ego robur meum et tota si-

Ducia mea: nō em̄ m̄ sufficit. ꝑscā mea Tu
nostī qđ ego nō noui: et ideo m̄ oī reprehē
sione hūiliae me dedui et māsuetē susti
ne. Ignosce quoz m̄ ꝑpica. quocāscūq; sic nō
egi: et dona iter ꝑ grām aplioris suffēntie.
Melior ē em̄ m̄ tua copiosa mīa ad ꝑscu
tionē indulgēcie: qđ mea opmata iusticiā
ꝑ defēsiōē lacrimis consciē. Et si nichil m̄
ꝑscus sū: tñ m̄ hoc iustificāe me nō pos
sū: quia i'mota mīa tua nō iustificabit ī
ꝑspectu tuo oīs uiuēs. Ex oīa grāia ꝑ etna

Hic. Non te vita sē tolerāda Cap xlvij.
fingāt labores quos assūpsisti ꝑp̄ me
nec tribulacōnes te deiciāt usq; quaq;: sed
mea ꝑmissio m̄ oī euētū te roborēt: ꝑsoletur.
Ego sufficiens sū ad reddendū sup̄ omēm mo
dū et mēsurā. Nō diū hic laborabis: nec sꝑ
grauaberis doloribz. Expecta paulisp̄: et
videbis celere finē maloz. Vēiet vna hora:
qñ cessabit oīs labor et tumultus. Quod iudicē
et breue: omē qđ tū sit cū tpe. Age qđ agis.
fidelit̄ labora m̄ vmea mea: ego ed merces
tua. Scribe lege tanta. gēme tace ora: sus
tine vnūq; contrāia: digna ē hīs oībus et
maioribz ꝑp̄is vita etna. Veniet ꝑꝑ m̄

die una q̄ nota ē dñs : et eis nō dñs neq̄ nōp
qm̄ salūz ep̄s : s̄ lux p̄petua clausa ifim
ta. p̄p̄ firma et requies secūra. Nō dices
at̄ quis me lib̄abit de corpe mort̄ hui⁹?
neq̄ clamabis heu n̄ q̄ incolary me⁹ p̄lo
gatus ē : qm̄ p̄p̄itabū mors. et salus ei⁹
indefectua⁹ impietas nulla. iocūditas b̄a.
et societas dulcis et decora. ¶ Si vidisset
sc̄p̄ in celo cōnas p̄petuas : q̄ntū q̄ m̄i col
tū glōia. q̄ hunc mūdo olim gr̄ep̄tibilis et
q̄ vitā n̄p̄a idignū putabamr. ¶ p̄fecto te
statū hūiliare usq̄ ad terrā. et affectare
p̄p̄o oibz subesse q̄ vñ p̄esse : nec hui⁹ vi
te letos dies ḡcupiscēs. s̄ magis p̄ dō tri
bulat̄ gaudēs : et p̄ nichilo m̄i hōis cōpu
tari maximū lucrū ducēs. ¶ Si tibi hec
sapient et p̄fide ad cor t̄nsiret. quom̄ au
dēs uel semel q̄queri. ¶ Nōne p̄ vitā et̄na
cūctā laboriosa sūt̄ toleranda. ¶ Nō est p̄
uid quid. p̄dē aut lucrū regnū dei. Deua
igit̄ facē tuā in celo. ecce ego et om̄s sc̄i
mei meō : qm̄ in hoc seclō magnū habue
certamē. Quid gaudēt mō ḡsolamr. modo
siqui sūt̄ modo r̄quiescūt̄. et sine fine me
cū in regno p̄r̄e mei p̄manebūt̄.

De die emendat: hinc vite angustia cap. xlvij.

O Supra civitatis masio beatissima. O
dies civitatis clarissima: quoniam non
obscurat: sed summa veritas se irradiat: dies
sepe letia semper secunda: et nunquam statim mutans in
contra. O utina dies illa illuxisset: et cuncta
hec mala finire accepisset. Tunc quidem sancta
perpetua claritate splendida: sed non nisi alioque
et per speculum peregrinabitur in terra. Nonne celi
cives qui gaudiose sunt illa: gemunt exules
filij eius qui amara et cediosa sunt ista. Dies
hinc quod prius pui et mali: plenus doloribus et an-
gustijs: ubi homo multis patiens magnam. multis pas-
sionibus irruunt: multis timoribus stringuntur.
multis curis distendunt: multis curiositatibus
distrahuntur. multis paucitatibus implicatur. multis ex-
cessibus circumfunditur. multis laboribus accenditur
temptationibus quatur: delicijs enervatur. egestate
colitur. O quam finis horum malorum: quam libera-
tor a misera servitute viator: quam meo-
rabor donec tu solus: quam ad plenum letabor
in te. O quam ero sine omni impedimento. in vera
libertate sine omni quamvis metu et corpore.
O quam erit pax solida pax impavibilis et se-
cura: pax in te et solus. pax ex omni parte firma.

Illeſu bone qñ ſtalo ad videndū te. qñ conto
plabor glām regni tui: qñ ero in omnia m
tribus. O qñ ero ceterū in regno tuorum: ipa
grati dilectio tua ab eterno. Relictus ſum
paup et exul in terra hoſtili: ubi bella coadi
ana. et fortuna maxima. Conſolae exilū
meū in magna dolore meū: quod te ſuſcipit.
omne deſideriū meū. nā onus in totū eſt:
quid hic mūdus offert ad ſolaciū. Deſi
dero te terrene ſim: ſed nequeo apprehendere.
opto inhære celeſtibz: ſed depmūt res cū a
ſco et immortificare paſſiones. Exence oībz
rebz ſuſeſſe volo: carne aut iūte ſubeſſe
cogor. Sic ego hō infelix mecum pugno: et
ſola ſcī michi incepti grauior: dū ſpūs ſuſcit
et caro q̄rit eſſe deorſū. O quid inter paucor
dū mēte celeſtia tracto: et vop carnaliū ē
hi occurrūt orana. Deus meus ne elongetis
a me: neqz decimes mīra a ſeruo tuo. Ful
gunt chorūſationē tuā et diſſipa eas: emite
te ſagittas tuas et gētibz oēs fantaſie in
imici. Recollige ſenſus meos ad te: fac me
oblūiſci oīm mūdanoz: da aīo abicē et ad
tēpnē fantaſmata vicioz. Succurre mī eī
na veritas: ut nulla me moueat vanitas
ad uenī celeſtis ſuauiſſis: et fugiat a facie

ulla ois impunitas. Agnosce qd m et misericor
dia indulget: quocies ppter te aliud m orone
pvoluo. Confiteor etenim vere: qd valde dis
tincte me habet qsuem. Na ibi mltiores non
su. ubi corporalv sto aut sedeo: sz ibi magis
su: quo cogitacoibz feloz. Ibi su ubi cogita
ao mea est: ibi est frequet cogitaco mea.
ubi est qd amo. hoc m ato occurrit: qd na
turalv delecto aut ex vsu placet. Vnde cu
veritas apte dixisti. Vbi em e thesauru tu?
ibi est et cor tuu. Si celu diligo: libentv de
celestibz penso. Si mudu amo: mudu falia
tatibus cogitacio: et de ad usitatibz e tristior
Si carne diligo: q carnis sut sepe ymagies
Si spm amo: de spualibz cogitare delecto.
Quicunqz em diligo: de hys libentv loquor
et audio: atqz taliu ymagies mecu ad do
minu reporto. Sz beatus ille homo. qui ppter
te dne omibz creaturis lucena abeundi ronu
u: qui nature vnu facit: et concupiscencias
carnis feruore spu crucifigit: ut serenata
gsa pura tibi orone offerat: dignu qd sit
angelicis mresse choris. omibz terrenis fo
ris et hinc exclusis. De desiderio etne vite
et quaten sic cantibz pmissa. C. xlii. (16)
Hu. Cu tibi desideru etne beatitudinis

desiderio infundi sentis. et de talibus actibus corporis exire
gaupis. ut claritas mea sine viassitudine
turbida gratulari possis: dilata cor tuum et omni
desiderio hanc sanctam inspirationem suscipe. Res
de apostolice superne bonitatis gratias: quod certum sic
dignam agere demeritis visitat ardentem ex
tuo potentem subleuat: ne proprio pondere ad
frena libaio. Neque enim hoc cogitatu tuo a
conatu accipis: sed sola dignitate superne gratie
et diuini respectus: quam in virtutibus et ma
iori humilitate perficias. et ad futuram certamina te pre
paret: in quo toto cordis affectu adhaere: ac fer
uente voluntate studias deservire efflu. Depe
rimo ardet: sed sine fumo flamma non ascendit.
Sic et aliquorum desideria ad celestia flagrant
et in carnalis affectus liberi non sunt.
Ideo nec domino pure pro honore dei agunt. quod
tamen desiderant ab eo petere. Tale est et tuum
seu desiderium: quod innumeratim sunt tui portu
m. Non enim est hoc propter et profectum: quod propter
commoditate est infectum. Per te non quod tibi quod
salutabile et modum: sed quod in est acceptum
habere honorificum: quod si in iudicio. multa ex
oratione tuo desiderio et si desiderato pre
sentis debet ac sequi. Non desiderium tuum: et

frequētes gemitus audui. Jam velles ēd in
libertate gl'e filiorū dei: iā te delatā domus
etna et celestis p'ia gaudia plena: s; nō
dū uenit hora ista: s; est adhuc aliud tēpus:
salutē tēpus belli tēpus laboris et p'p'acōnis
Optas sūmo i'pleri bono: s; nō potes hoc
asseq' modo. Ego sū: expecta me dicit dñs
donec ueniat regnū dei. p'bandus es ad
huc in t'ris: et in m'ltis exercitandus. Con
solacio ē: m' dū dabit: s; copiosa facietas
nō concedit. Confortare igit' et esto robur
tus: tam in agēdo q' in pacēdo nate con
tra. Optet te nouū induē hoīem: et i' al
terū v'vū mutari. Optet te sepe agē qd'
nō vis: et qd' vis optet relinque. Qd' ali
is placet p'cessū habebit: qd' tibi placet
ultra nō p'ficiet. Qd' alij dicū audiet:
qd' tu dicis p' nichilo q'putabit. Potent
alij et accipiet: tu petes nec i'petrabis.
Erūo alij magnū in ore hoīm: de te autē ta
cebit. Aliis hoc uel illud q'miser: tu autē
ad nichil vtile iudicabis. p'pter hoc nā
q'nq; q'ristabit: et magnū si siles porta
ueis. In hīs et similibz m'ltis p'bat solz
fidelis dñi seruū: quali' abnegat se et

in oibz frange queris. Vix ē aliqui tale in q
tātūdem mori manges sicut vidē pati que
volūtati tue adūsa sūt: maxie aut cū dis
cōueniēcia et q m? vtilia tibi apparet fi
eri iubent. Et qz nō audes iſistere aliori
pāci sub dñio gſtatur? ideo dux tibi vi
det ad mētū alii? ābulāe: et omē apū sen
tire omittē. Sz pensa fili hoꝝ fructū la
boꝝ. celere finē atqz pmiū mmo mag^m.
et nō habebis inde gūamē: ſz fortissimū
pāci tue solamē. Nā et p medica hac vo
lūtate quā mē spōte deſeris: habebis sp
volūtate tuā in celis. Ibi quippe iūcēs
omē qd' volueris. omē qd' deſiderāe petis: ibi
adert tibi coa? facultas boni. sine timōe
mūtendi. Ibi volūtās tua vna ſemp me
tū: nūcūpiet extineū vel pūatū. Ibi nul
lus iſſiſſet tibi. nemo de te gūetū: nemo i
pēdet. nichil obuiabit: ſz cūcta deſiderāa
ſimē erūt pñcia: totūqz affectū tuū iſſi
ent et adimplebūt: uſqz ad ſummū. Ibi red
dam glām p cōtumelia pſſa: palliū lau
dibz p merore: p loco nouiſſio ſedem regni
ſecula. Ibi apparebit fructū obie: gaude
bis labor pēitēcie: et hūilis ſubiectō coro.

nabit gl'ose. Nunc q' inrlina te h'uit' sub
om' m'itibz: nec sic tibi cure quis h' d'ixit
ut uel iussit: si hoc magnopere curas: ut
sine p'lag' seu immo: a' equalis aliq' a te
exposcat uel immet. p' bono t'cu accipias:
et sincla uoluntate studeas adimplē. Quēat
aliq' hoc aliq' illud: g'lietur ille. Nullo. et iste
in isto. laudet q' mille: tu aut nec i
isto nec in illo: si in tui p'p' gaude q'ceptu:
et in mei sol' b'iplacito ac honore. hoc ap'
tandū est tibi: ut sine p' uita' sine q' morte
deus semp in te glorificet. Qual' h' de soli
tuo se debz: ma' dei offerre. Caplm. i. .

Domine deus scē p' sis nūc et metuit
b'ndictus: q' sicut vis sic f'it: et
q' facis bonū est. Detecur in te seru' tu'
nā in se nec in aliq' alio: q' tu sol' leticia te
ra: tu spes mea et cōna mea: tu gaudiū
meū et honor meus dñe. Quid habz sū
tu? nisi q' a te accepit eā sine merito
suo: Quia sūt oīa q' dedisti. et q' fecisti. Pau
p' sū et in laboribz meis a uultu meo: et
g'vstac' aīa mea nōnūq' usq' ad lacrimas:
q' h'q' eā g'vstac' ad se q'p' m'itudo pas
siones. Desidero pac' gaudiū: pac' filiū

uoy fugies: qm̄ i tua g'placito a te pascit
Si das pacē. si gaudū s'm̄ infūdo: erit ala
seruū tui plena modulacō: et deuota lau
de tua. Et si te subtraxeris sicut sepissime
solus: nō potest eurrē viā mādator tuorū:
s' magis ad tēdēdū post' gēnia et mēto
uā: qz nō est illi sicut heri et medi' et ius
q' splēdi dat lucē tua sup caput ei: et
sub vmbz alaz tuorū ptegebat a tēptacō
et mūtibz. Et pater iuste et sp̄ laudādo vō
m̄ hora ut pbe' seruū tuū. Pat' amāde: dig
nū est ut hac hora pūat' pte aliq' sūū tuū.
Pat' ppetue pēnēde vōm̄ hora quā ab eino
p'ficias affūctū: ut ad modū ep̄i sicut
bat fons seruū tuū: vmat uēs sp̄ apud te in
tus. Paululū vūpādā: hūilē et deficiat
corā hoibz: passioibz q'terit et languoribz:
ut itēptatū in auro noue lucis i' surgat
et celatibz clarificet'. Pat' scō: tu sic ordias
ti et sic voluisti: et hoc s'm̄ ē q' ip̄e p'cepit
ti. Hic em̄ est grā ad amāti tuū: pati et
tribulari in mūdo p amore tuo: quocens
adq' et a quocūq' id p'missū fieri. Sine cō
silio et p'uidēcia tua: et sine causa nihil
fit in terra. Bonū in dñe q' hūiliasti me

ut dista iustificaciones tuas: et oco elacio
nes cord' atq' p'sonone et abiaa. Vnde in
q' ofusio coopuit' facie mea: ut te ponas
q' hoies ad ofolaydu regit. Didici eade
hoc iudiciu tuu in feruibile ex p'paueste:
q' affligis iustu cu ipso: si no sine cistate
et iusticia. Gra's tibi q' no peptisti mal'
meo: si aruisti me libere a maiis: isti
ges dolores et inuictos angustias fori et i
tuo. Non e qm me ofolet' ex omibz q' sb'
celo sut: nisi tu dne dei meo celest' medu
et aiazo: q' p'curis et sanas: deducis ad mfe
ros et iducis. Disciplina tua siq' me: et
vnga tua ipa docebit me. Ecce p' dilec
in maibz tuis su ego: sub vnga correptionis
tue me inclino: p'auce dorsu meu et collu
meu: vt iurum = ad voluntate tua torcu
ositate mea. Fac me p'm et h'mile discipu
lu sicut b'n face ofueisti: ut ambule ad
omnem muti tlu. Tibi me et oia mea ad
corrigendu: quicdo: mea est hic corrip
q' in futo. Tu fac oia et singula: et mi
relatam in b'uana ofaa. Anq'm fiat uost
venta: et no opus e tibi ut q's te doceat
aut almoncat de h'is q' gerut' in tra: Tu

scio quid expectetis ad p[ro]p[ri]um meum: et q[ua]ntu[m] des-
uit tribulatio ad rubiginem vicio[rum] p[er]greda-
fac meum desiderium b[e]n[e]placitu[m] tuu[m]: et ne
despicias peccatissimo[m] v[er]u[m] meu[m]: mis[er]icordi-
as nec d[omi]n[u]s q[uo]d tibi soli nota[m]. Da n[on] d[omi]n[u]s
scire q[uo]d sciendu[m] est. hoc amare q[uo]d amadu[m] e[st].
hoc laudare q[uo]d tibi sume placet: hoc i[m]pa-
t[er]e q[uo]d tibi p[ro]p[ri]u[m] apparet: hoc v[er]u[m] p[er]ce-
re q[uo]d oculis tuis p[er]ceperis. p[ro] me s[er]uas se-
cundu[m] visionem oculor[um] ext[er]ior[um] iudicare: neq[ue]
secundu[m] auditu[m] aurium ho[m]i[n]u[m] i[m]p[er]itor[um] senten-
t[ur]e: s[ed] iudicio vero de visibilib[us] et sp[iritu]-
alibus discernere: atq[ue] sup[er] o[mn]ia voluntate be-
n[e]placiti tui sp[iritu] inquire. Fallu[m] sepe ho[m]i[n]u[m]
sensus iudicando: fallu[m] et amatores se-
culi visibilia tantu[m]modo amando. Quid est
homo i[n]de melior: q[uo]d i[m]putat ab h[uius] ma-
ior[um]. Fallax fallace. van[us] vani cecy[us] co[m]p[ar]-
siu[m] i[n]firmu[m] decipit d[um] exaltat: et p[er]e-
at mag[is] q[uo]d fudit d[um] tam[en] laudat. Na[m] q[ui]
cu[m] vniu[er]susq[ue] e[st] i[n] ocul[is] tuis. tantu[m] e[st] et non
ap[er]ius: aut h[uius] s[er]o f[ra]c[t]us. Q[uo]d h[uius] i[n]st[itu]-
t[ur] e[st] q[uo]d t[ibi] cu[m] deficiat a s[er]m[in]e. Cap[itu]l[u]m l[ite]-
Illi no[n] valos semp[er] i[n] f[er]uore[m] deside-
rio v[er]u[m] scire: nec i[n] alacritate d[um] con-

deplacitois ofiste: si nate habes in edum ob ori
ginali corruptela ad infidela descendit: et
omni corruptibilis vite eandem iure et alcedio
portat. Quod in mortali corpore gerit: cedat
sona et fiamme cordis. Quia ergo sepe in
carne de carnis one gemit: eo quod non valas
spualibus studiis et diuine gratulacoe indermer
ingerit. Tunc expedit tibi ad humilia et exo
ra opa ofugere: et in bonis actibus te vacare:
aduentu meum et superna visitacione firma
ofidencia expectare: quilibet tuum et ardua
te mentis patient sufficere donec respo a me
visitator: et ab omnibus amorem libereis.
Non facias te laboris obliuisci. et minus qui
ete pferit expanda coram te pncea scripta:
ut dilatare corde curet incipias via ma
dare meorum. Et dices. Non sunt gigne pos
siones huius que: ad futuram gloriam a vuela
bit in nobis. Et hoc non videret se consolari
one dignum si magis videret: veni. Cap. liij.

Domine non sunt digni consolacoe tua: ne
aliqua spuali visitacoe. Et ideo iuste
meum agis: quod in te topem et desolatum re
linquo. Quia enim ad instar maris lacrimas fide
de possunt adhuc consolacoe tua digni non

esse. Vnde nichil dignū sū qđ flagellat et
punit: qđ graui et sepe te offendit: et i
multis valde deliquit. Ergo vera p̄sata ra
tione: nec mīma sū dignū qđ solacē. Et
tu clemēs et mīore deus qđ nō vis p̄re opa
tua ad cōdendū diuicias bōitatis tue in
vasa mīa. etiā p̄ omē p̄m meritū digna
ris qđ solai serui tui supra hūanū modū.
Tue em̄ qđ solacōnes: nō sūt sicut hūane
qđ fabulacōnes. Quid egi dñe: ut mī qđ fer
res aliquā celestē qđ solacōne. Ego nichil
bonū me egiisse i colo: si qđ ad viā p̄m:
et ad emēdaciōne p̄grū fuisse. Verū ē:
et negare nō possū. Si alit̄ dicere. tu sta
res qđ gra me: et nē esset qđ defenderet.
Quid merui p̄ p̄cis meis: nisi mīfū
et ignē etnū. In ueritate qđ fiteor qđ nā.
Dignū sū oī ludibrio et qđ tēp̄u: nec de
me nū tuos deuotos amēdare. Et sicut
hoc egre audia: nā adūsū me p̄ ueritate
p̄cā mea arguā: ut facili mīam tuam
meam impetrā. Quid dicā uis: et oī cō
fusione plenū. Non habeo os loquēdī n̄
hoc tantū ūdū: peccāui dñe peccāui: mī
fere mei. ignosce mī. Sine me paululū.

in peccatis in vane et in effluviis per de-
lectari. Et hinc et a curis operis elongari.
Et ad et quasi solacio mentem tunc peruenit.
Sic obstante deus aplice per vias tunc ad-
uenas et peregrinos in hunc mundum se hinc ducit
vixit. Et quanta fiducia est moriturus
que nullus rei affectus detinet in mundo. Et
sic segregasti cor habere ab omnibus. Eger nos
tu curis animis: nos animis hunc nomine in
hunc libervit. An si per vultu et spirituali
operis et vultu et in pueris et pueris.
Et a nomine magis curis et a seipso. Et tunc
in pueris vultu: et in pueris subingit.
Pueris vultu est: de semper vultu.
Et in semper subingit tunc ut pueris
vultu et in pueris obediunt: hunc vultu et in
vultu et in pueris ad hunc aplice semper gressus.
operis vultu magis et secum ad vultu po-
nere ut euellas et destruas omnia inordi-
nata inclinacone ad tunc et ad omnia pueris
nam et matiale bonum. Et hoc vultu et hunc
semper in vultu et in vultu diligunt pueris
vultu pueris. Et in vultu vultu et
vultu vultu et in vultu vultu. Et quia pueris

sibi ipso perfecte mori laborat. nec plene ex
se tendit: apparet in se impletam inuentionem: nec
super se in spiritu eleuari possit. Cum uero libere
mentis abulae desiderat: uide est uiciorum et in
uas et inordinatas affectiones suas mortificari
atque nulli creature puato amor occupari
debeat. De diuisis moribus uate et gre. Sap.

Ali diligenter aduerte morus uate. huius.
et gratie: quia valde gignit et suball
mouetur: et uix nisi a subtili et inuicibil
luato homine discernitur. Omnes quidem boni
appetunt: et aliqui boni in suis ductis ut fatis
prehendunt: sed sub specie boni nulla fallit
Ratura callida est et multos trahit illam
ab eis decipit: et se ipso per fine habet. Sed gra
simpliciter abulat. ab omni specie mala decimat.
fallacias non prehendit. et omnia pure per se
agit. in quo et finaliter requiescit. Natura in
te uolens mori nec prius nec superari: nec sub
esse nec sponte subiugari. gra uo suball
mori facit: apparet in se impletam inuentionem. a
re suball. appetit uiciorum. nec apparet uolens lib
ere fieri. in sub disciplina amag tenet.
nec aliquid cupit deuari: sed sub deo sem
per uiuit. sine et esse: atque per deum omnia
manet creature huiusmodi pata et inclinam

Nata p sua q modo laboraret quid lueret a
do sibi puenit no defendit: gra aut no q ad illa
vile et qmestū sic: s; qd multis pfficat nar
gis cōsiderat. Nata libent honorē et iue
ritā accipit: gra uō oem honorē et glām dō
fidelit attribuit. Nata q fusione. imet et cō
ceptū: gra nūc gaudet q noie ihc pan cō
tinentia. Nata oem amat et quetā corpale:
gra uō vacua ēē nō pō: s; libent āplectit
laborē. Nata querit habē curiosa et pulchra
abhorret vilia et grossa: gra uō simplici
bz delatūz et hūilibz: aspera nō aspiciat.
nec vetustis i fugio idem pāmo. Nata
respicit equalia. gaudet ad lucra iuena: tūf
tāt de dāpno. vritatē leui tūre libet: s;
gra ascendit etna. nō inhet equalibz. nec
p dicatione rerū turbat. necq; verbis diuorū
bus acerbat: qz tūf saup sūnt et gaudū i ce
lo vbi nūc perit qficiunt. Nata cupida est
et libent accipit q donat: amat ppria et
pnata: gra aut pia est et cōs: vitat singu
laria qrentat pauca. Beata dāc iudicat
q ampe. Nata inclinat ad creatas ad car
nē ppria. ad vntates et dīfcurfus: s; gra
transit ad deū et ad iūctos iūctat creatis

fugit in domum: ubi cunctis de se loquitur. Atque
ad agnitionem: erubescit in publico apparere.
Nata libens aliquo solatio habet opem in
quo delectatur ad sensum: sed gratia in solo deo
quiescit solari: et in summo bono super omnia vi
sibilia delectatur. Nati totum agere propter lucrum
quodammodo appetunt: nichil gratis facere possunt
aut equale aut melius. aut laudem vel famam
pro benefactis consequi sperant: et multum ponderant
in sua gesta et dona recipiendi gratia non in
equale querit: nec aliud simul quam de seipso
pro mercede postulat: nec amplius de quibus
necesse deserviat: nisi quantum hoc sibi ad af
fectionis etiam valeat deferre. Nati
gaudent de amicis multis et principibus gloriantur
de nobili loco et ortu gentis: ardent potius
ab eis. blandiuntur diuulabatur. applaudit sibi filii
boni gratia autem et inimici diligunt. nec de al
terius turba extolluntur: nec loci nec ortu na
taliu propter uictum nisi potius maior ibi fuerit: su
per magis pauperem quam diuitem. quoniam plus in
nobilitate quam potentia: gaudent verum non falli
et exhortantur se bonos melius cum similes
emulati: et filio dei pro deo assimilari sibi
de deo et molestia cum gratia: gratia gratia fore

Topia. Sciat omnia ad se v'stetur? p se curat
et arguit? qm aut ad deū cūctā r'ducit vñ
cūctatim emanat: nichil boni sibi asseruit
nec arrogare p'sumit: nō q'cedit nec sua
sententia alijs p'fert: s; in oī sensu et iudicij
eius sapie ad dīno exāminē se submitit.
Sciat appere sive secreta et noua auctori
vñ optatū appare et mīlia p' sensū appari:
discrete agnoscit et agi vñ laus et amineo
p'cedit: s; grā nō curat noua nec curiosa
p'p'ere. quia totū hoc de vetustate corrupta
omne est occūrit nichil nouū et durabile sibi
sup' firmū. Daret itaq; sensū i' p'p'ere vñ
op'atū et ostentationē deuotē laudat
et digne mīranda hūil' abscondit: et de omni
re et in oī scientia valicatio fructū. atq;
dei laudē et honore querit. Non vñ se p'ce
sua p'icari: s; deū in domo suo optat bene:
vñ i' qm q'cta ex mēte cadunt laus. hoc
qm summa hūil' et q'cta dei sp'ualis do
nū est: et p'p'ere elatū signaculū et p'p'ere
salus et n'q' q'cta de t'p'ore ad celum a
mīranda suscitatur: et de carnali sp'ualis effe?
Oīte igit' nā aplo p'mū et vñat: cūto
maia grā p'f'ndit: et cordis nouis visita

cionibz suis: homo scdm ymaginē dei rfor-
mat. De corrupcōe natē et efficacia grē dīne.

Domine deus meus qm̄ in te Capti. l. v. a
creasti ad ymaginē et similitudinē tuā?
cōcede m̄ hanc grām quā ostendisti tā mag-
nā et nēcessariā ad salutē: ut vīcā pessimā
naturā meā traherē ad p̄tā et ī p̄dicationē.
Genas em̄ in carne mea legē p̄tā q̄traducē
tē legi mēis mee et captivā me ducēt ad
obediendū sensualitati in mltis: nec possū
v̄sū p̄ passionibz ei: n̄ assistas tua sc̄ssima
grā cordi meo ardētē infusa. Opus ē grā
tua et magna grā. ut vīcā nā. ad malū
sem̄ p̄na ab adolescētia sua. nā p̄ p̄m̄
hominē adam lapsa et viciata p̄ p̄m̄ r̄ cōd
hōies pena huiusmodi descendit: ut n̄p̄a
nā que bene et v̄tā a te p̄dici fuit. p̄ viciō
et infirmitate corrupte nā ponas: eo q̄ n̄o
tuo et sibi relicto ad malū et infiora t̄git.
Itā modica vis q̄ īmansit: est tāq̄m sonal-
la quedā latēs in omē. hec ē ip̄a vacō nālīs
circūfusa magna caligīne: adhuc luduū
habēs boni et mali. veri falsi q̄ distantia: b̄
et ip̄otes sic ad ip̄e omē qd̄ appbat: nec ple.

is la lūe pēitatis nec sanitate affectōm su
aspiciat: hinc est deus me q̄ q̄ delector
legi tue scdm̄ maiore hōiem: scies mādācū
tū fore bonū iustū et sc̄m: argues ecclā de
mali et pēitū fugiendū: carne aē sūto legi
p̄tā: dū magis sensualitā obediō q̄ rōm
hinc ē q̄ velle bonū in adiaccō: p̄ficē at
nō inuenio hinc sepe mltā bona ppono: s̄
q̄ grā deest ad adiūcādū infirmitatē meā
ex seui resistēcia resilio: deficio. hinc acci
do q̄ vīa p̄fectōis agnosco: et quasi agē
debet clare satis video: sed p̄p̄e corrupciōis
pōnde pressus. ad p̄fectōia nō assurgō.
Qd̄ q̄ maxie est in nat̄ralia dñe grācia.
ad mōdandū bonū. ad p̄ficiendū. et ad
p̄ficiendū inā sine ea nichil possū facē
om̄ia aliū possū in te cōfortare me grā.
O vē celestis grā: sine qua nulla sūt p̄p̄ia
m̄gna: nulla quoz dona nat̄e pōderūta
nichil arces nichil diuicie nichil pulch̄
rudo ad fortitudo: nichil īgenū vel glo
rificā aliq̄ valet apud te dñe sine grā.
sūt dona nat̄e bono et malo sūt cōia:
delector aliū p̄p̄iū donū ē grā siue dilāō:
qua insignitū dignū habent vici etna.

Lauda omnes hec grā: uo nec domū pph
ce nec signor opatio nec qñtalibz alta fa
culatio aliq est mēb sine ea. Et neqz fi
des neqz spes neqz alie vtutes tibi accepta
sūt sine caritate et grā. O Bassima grā q
pauperū spū virtutibz diuine facis: et diu
tinis infusio bonis hūile corde reddis: vñ
descende ad me: reple me mane q solacio
tua in ea designat pre lassitudine et audacia
tēpōis aīa mea. Obsecro dñe ut tuam
grām in oculis tuis sufficit em grā bi
tua: cetis nō obstantis q desiderio natum.
Si fuo temptatus es vexatus tribulatioibz
militis: nō timebo mala: dñi mecu fiat
grā tua: spā fortitudo mea: nra cona
lū cōfero et auxilū. Quis hosibz po
tētor est: et sapiētor: vñqz sapien
bz. Magna est veritas: doctorū disa
plina: lūmē cordis: solamē pressure.
Fugatur tristitia: ablatū innoxia: au
ary deuotio pducit laetitia. Ad
sū sine ea nisi aridū lignū: et saps inu
lis ad euadū: Aīa go me dñe grā sp
et puerit: et sequas: Tac bonis opibz iugit
psted est: mēti: p ihū xpm fiat. Amen.

Quod nos ipsos non negare et pro mundi debere propter. C. lxx.

Quanti a te vales exire: tanti in
me potes insire. Sicut michi fides co
cupiscentia in te pace fuerit: sic se meus in
que deo coniungit. Volo te addiscere perfectam abne
gationem tuam in voluntate mea sine contradictione
et querela. Sequere me. Ego sum via veri
tatis et vite. Sine via non itur: sine veritate
non cognoscitur: sine vita non vivitur. Ego sum via
quam sequi debes: veritas cui credere debes:
vita quam sperare debes. Ego sum via inuolabitur:
veritas infallibilis: vita inimitabilis. Ego
sum via rectissima: veritas summa: vita vera
vita beata vita iuxta. Si manseris in via mea
cognoscas veritatem: et veritas liberabit te:
et apprehendes vitam eternam. Si vis ad vitam in
gredi: serua mandata. Si vis veritatem cog
noscere: crede mihi. Si vis perfectus esse: vende
omnia. Si vis esse discipulus meus: abnega te
metipsum. Si vis beatam vitam possidere: persequere
persecutionem. Si vis exaltari in celo: humili
te in mundo. Si vis regnare mecum: porta
crucem meam. Soli enim servi crucis: inueniunt
viam beatitudinis et veritatis. Dñe ihu qui arta
vis vitam tuam et mundo despectam: dona mihi

te cū mūdi despici inuitā. Nō em̄ maiorē
seru9 dñō suo: nec discipulū sup magrū
Expectat seru9 tu9 in vita tua: qz ibi est
salus mea. et sc̄tas vera. Qz q̄ ex̄t ea
lego uel audio: nō me iocet̄ nec delēd
plene effili. quia hec sc̄o et legisti om̄a:
bc̄us eris si facis ea. Cum habz m̄data
mea et seruat ea: ip̄e est q̄ diligit me.
Et ego diligā eū: et m̄ifestabo ei m̄p
sū: et faciā eū q̄ sedē meū in v̄gnoparē
mei. Dñe ih̄u sicut dixisti et p̄misisti:
sic vtiqz fiat et in p̄m̄eri q̄ligat. Eiusc̄
pi suscepi de māu tua crucē: portabo et
portabo eā usqz ad mortē: sicut ip̄osulisti
m̄. Vere vita boni monachi cupē: sed
dux paradisi. Inceptū ē reuocā abie nō licet:
nec relinque op̄ret. Et si fr̄es p̄gri sūt: n̄h̄
erit nobiscū. p̄t ih̄m suscepi hāc crucē:
p̄t ih̄m p̄seuerem in cruce. Erit adiutor
nr̄: qui est dux nr̄ et p̄cessor. En rep̄not
ingredit̄ ante nos: q̄ pugnab̄ p̄ nobis.
Sequam̄ v̄nilit̄. nemo metuat fures:
sim9 p̄ati mōi forat̄ in bello: nec infam9
carnē gl̄e nr̄e. Et h̄o nō sit immo deic̄us
ut faciam9 a cruce

quando reliques habet defectus. Cap. lviij.

Illi. magis placet in patria: hincitatus
ad usum: quod multa consolatio et deus est in pro-
prios. Ut quid te contristat te propter factum con-
te dictum: Et amplius fuisset: quod moueri non debu-
isses. Et nunc proinde transire. Non est proinde
nouum: nec ultimum est si diu vixeris. Eam
vixit eo quod diu mihi obuiat adiut. Bene etiam
consulis et alios nosti roborare verbis: sed cum ad
iamuam tuam uenit repetita tribulatio: deficiat
alio et roborare. Declinade magnam fragilitatem
tuam: quam sepius expunxit in modicis obiectis
Tamen pro salute tua ista fuit: ad hec et filia
quod tangit. Pone ut melius nosti ex corde: et si
te tangit. non tamen deiciat nec diu implicet. Ad
modum sustineat pacem: si non potes gaudere.
Etiam si modum libenter audis et indignationem
sentis: repime te: nec pacis aliquid iordiam
tibi ex ore tuo exire unde propter scelerem
Cito quiescet quod moras exacerbat: et dolor
modum reuerente dulcorabit gratia. Adhuc vi-
uo ego dicat dominus iuuare te paratus et solito
plius consolari: si consilio fuisset in et deuote in-
uenis. Anequior esto: et ad maiorem sustine-
re accinge. Non est totum frustratum: si te se

¶ p̄p̄rio t̄bulatū uel fuit tēptatū. Homo
de et nō deus. Caro es. nō angel⁹. Quom̄
tu posses sp̄ in eodē statu uicis p̄manē?
q̄ hoc defuit āgelo in celo. 2 p̄mo hōt in pa
diso. Ego sū qm̄ merētes erigo sospitate?
et suā cognoscētes infirmitatē: ad meā p̄ue
ho dimittatē. Dñe b̄ndictū sit libitū tuū:
dulce sup̄ mel 2 fauū ori meo. Quid facit
re in tāto t̄bulacōibz 2 agustijs meis? n̄
me q̄ fortēs tuos scās sermōibz: Dūmō
tandē ad portū salutis p̄ueniā: qd̄ cure ē
que 2 q̄nta passus fuō? Da finē bonū: Da
felice ex hoc mūdo t̄nsitū. Memēto mei d̄s
me: et dirige me rō itine in regnū tuū d̄
De aliorū bz i bz 2 occultis iudicijs d̄i nō scrutādo

Pli. Caneas disputat de altis Ca. lviij.
maternis et de occultis dei iudicijs?
cur iste sic uolūguē. 2 ille ad tātā grām af
sumō? cur etiā iste tātū affligit? et ille tā
eximie exaltat? Ista oēm hūanā facultatē
excedūt: nec ad inuestigandū hūmā dīnū
ulla ratiō p̄ualer uel disputatō. Qñ ḡ hoc
tibi suggēit immē. uel etiā quidā curiosi i
quirit hōis: unde illud p̄ph̄e. Iust⁹ es dñe:

et rā iudiciū aū. Et illud. Iudicia dñi vā.
iustificata in semetipā. Iudicia mea meūc
da sūt. nō discutiēda: qz huāno intellā sūt
icōphensibilia. Noli eā inquirē. nec dispu
tā de meritis scōp: quis alio sic scōr. a qō
maior fuit in rēno celoz. Talia generāt
sepe lites 2 gēraones iuriles: nutruūt qz
supbia et vanā glām vnde oriūt iudie et
dissensionēs: dū iste illū scōr: et alij aliū co
nā supbe pferre. Talia aut velle scire et
iustigare nullū fructū afferūt: s; magis
scō displicēt: qz nō sū deus dissensionis sed
pax: iue pax magis i humilitate vā: q; in
pā exaltatōe q̄sistit. Qui dā zelo dilectōis
hūt ad hos vel ad illos āpliori affat: s; huā
no poat q; dīno. Ego sū qui cūctos q̄didi scōs:
ego donavi grām: ego p̄stia glām. Ego noui
singulorū merita: ego pueni eos in bñdiciōibz
dulcedis mee: ego p̄feci dilectōis an̄ seclā. Ego
eos elegi de mūdo nō ipi me p̄legerūt:
ego vocavi p grām. attraxi p mīam. Ego p
dixi eos p rēptacōnes varias: ego ifudi cō
solacōnes magnificas: ego dedi p̄seueran
ciā: ego coronavi eoz pacenciā. Ego p̄m
et nouissimū agnosco: ego omēs iēstribili

dilōne āplecter. Ego laudādus sū in a/
lue scīs meis: ego sup oīa bñdicendus
sū et honorādus in singulis: quos sic
glōse magnificauz et pdestinau sū ullis p/
cedētibz opēis mēis. Et uiz qd vñ de mī/
mīs meis gressit: nec honorat mag?
qz pñsillū: magm ego feci. Et q' der/
gat alicui scōp derogat et mī et cetis oibz
in regno celoz. Omēs bñdīcti p caritatē
vinculū: idē sentiūt idē volūt: et eos
in vñse diligūt. adhuc autē qd mīo al/
ci est: plus me q' se et sua mīta diligit.
Nā sup se rapit et ex pā dilōne tur/
ti. tota in amorē meū pgit: in q' et fructū
quiescūt. Nichil ē qd eos ante possit
aut depmē: quippe q' etna verēte ple/
m. igne ardescūt tepīguiblis caritatis
q' qceat igit carinales et aīales hoīes de
scōp statu differē: q' nō norūt n pūata
gaudia dilige. Spemūt et addūt pro sua
inclmacōe: nō qnt placet etne veicmā.
In mīcis est ignorācia: eoz mapie q' pa/
vū illūat. raur aliq p fā dilōe spūali
dilige norūt qulā adhuc nāli affectu

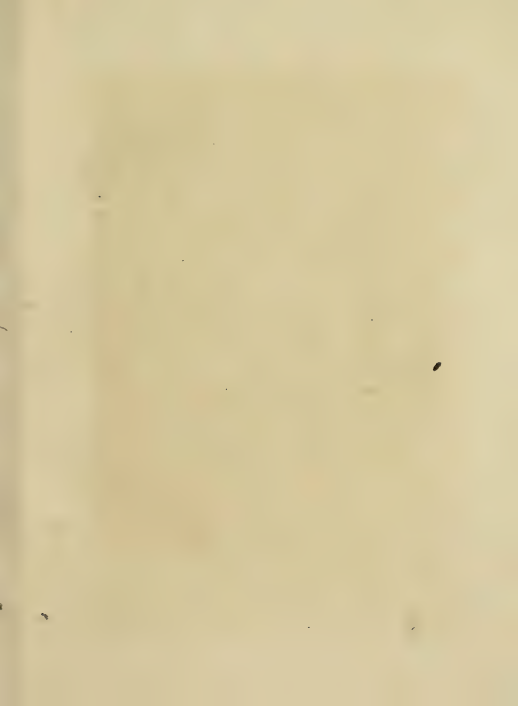
et humana amicitia ad hoc uel ad illud rē
nū: et sicut i inferioribz se hnt: ita et de celest
alibz ymaginā. Et ē distācia īopabilis q
īpfecti cogitāt: et que illuāt^{ur} p ruelacōne su
pna speculari. Caue gō fili de istis curiose
tractae q tuā scām excedūt: s; hoc magis
satage et infede: ut uel nūm^m regⁱ dei qas
uiemri. Et si quispiā sciret quis alio scire
esset ul maior habet^r in regno celoz: quid ei
hec noticia pdesset. n se ex hac cognicōe co
rāme humiliaret et ī maiore nōis mei lau
de exultaret: multo accepti^{us} deo facit qui de
patoz suoz magnitudie et uirtutū suaz pui
tate cogitat: et q longe a pfectōe scō. p distat:
q is qui de eoz maiortate ul puitate dispu
tat. meli^{us} ē scō deuotis patz et lacrimis ex
oraie. et eoz glōsa suffingia humili mēte im
ploraie: q eoz secreta uana mōsicoe pferu
turi. Illi bene et optie gremiāt: si hoies
saret gremiū et uamliqā sua qpesce. nō
glānt de aprijs meis: quippe q sibi nich
il donitatis assarbit s; totū m: qm pps
cūm ex infinita caritate mea donauit. Tā
to amor donitatis et gaudio superfluēti^{us}

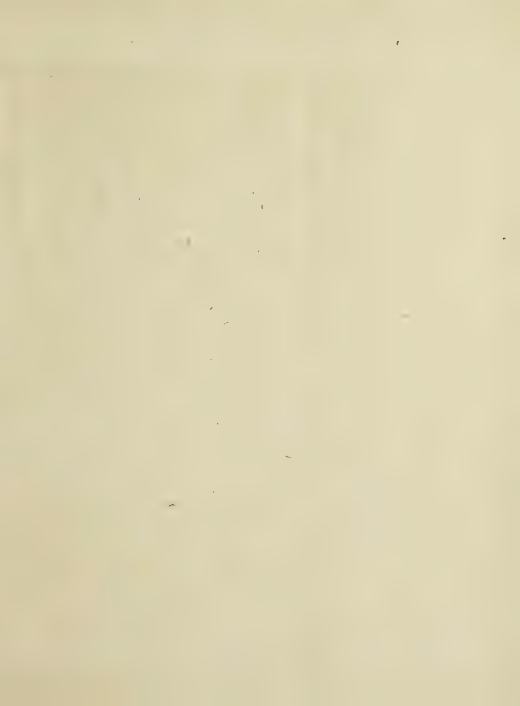
plenitudo: ut nichil eis desit glorie: nichilq; pos-
sit deesse felicitatis. Omnes scilicet quanto altiores in
gloria tanto humiliores in seipso: et in vicinioribus
et dilectiores existunt. Ideo q; habes scriptum:
q; mercedem coronas suas ante deum et crederunt
in facies suas coram agno: et adorauerunt vi-
uentem in secula seculorum. Quia quia maior
sit in regno dei: q; ignorat ante oculis minimis e-
runt digni computari. Magnus est uel minimus
et in celo. ubi omnis magnus sunt: q; omnes fi-
lij dei uocabuntur et erunt. quoniam enim eis in misericordia:
et pater ceterum amorem monet. Cum enim querunt
discipuli quis maior esset in regno celorum: ta-
le audierunt responsum. Nisi quis fuerit et effi-
ciatur sicut paruulus: non merbitur in regnum celorum.
Quia quia q; humiliavit se sicut paruulus iste:
hic maior est in regno celorum. De eis q; ali-
uiliis humiliare se sponte dedignant: quoniam
humilis ianua regni celestis eos non admittit:
ceterum in terra. De eadem dicitur. q; sunt hic con-
solaciones suas: q; pauperibus ministrant in
regnum dei: ipsi stabunt foras euidentes
gaudete humiles. et epulante pauperes:
quia uerum est regnum dei: si cum in uita ablatum.

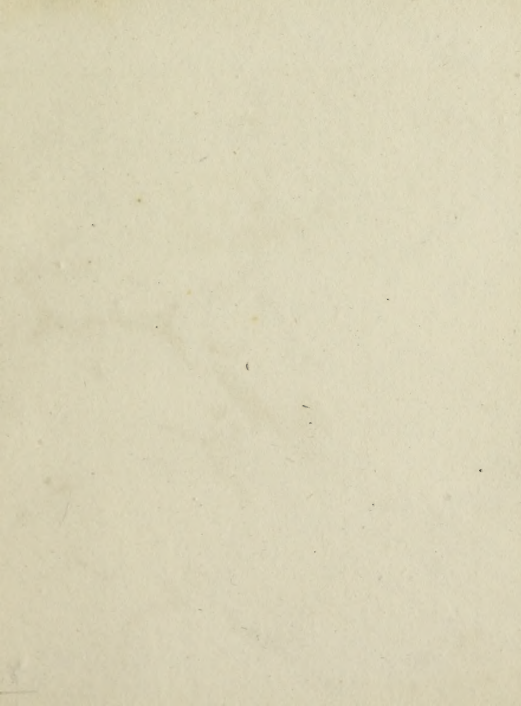
ex oibz spes & fiducia i solo dō ē figēda. Ca. lxx.

Domne que est fiducia mea quā in hac
vita habeo: aut qd manus solaciū meū
ex oibz apparentibz sub celo: Nōne tu dñe es
meus: cui? mē nō est mīs: vbi nī bñ fuit
sine te: aut qñ male esse potuit pñte te: exa-
lo paup ēē pp̄ te: qñ dives sine te. Eligō
pccā crāi mī crā pēgnai: qñ sine te celū pos-
sidi. vbi tū ibi celū: atz ibi mors & infūg:
ubi tu nō es. Tu nī mī desideio es: et deo
post te genie clamae et exoraie nō ēst.
In nullo deiqz possū plene qfide q t nō ita
bz auxilie oporūis: nisi i te solo deo meo.
Tu es spes mea tu fiducia mea: tu cōsola-
tor meū et fidelissimū in oibz. Omēs q sua
sūt querūt: tu salutē meā et pfectū meū
solūmō pcedis: et oīa in bonū mī gūtis.
Quā si varijs temptacōibz et adūsiōnibz ex-
ponas: hoc totū ad utilitatē meā ordinas:
qui in ille modis dīctos tuos pbae qfueisti
In qua pbae nō mī? diligi debes & tūc
dari: q si celestibz qsolaciibz me impleas.
In te gō dñe de' pono totā spem meā et
refugiū in te oīi tribulacōnē & agustā
meā qfueo: qz totū infimū & instabile tūc

mo: q' quid p't te conspiciat. Nō enī p'derū
mīlī amīcī. neq; fortes auxiliāy adiuuā.
poterūt: nec p'cedēs q'siliarij r'fūuāle
dare. neq; lib'ū doctoꝝ consolari: nec aliq'
p'iosa substācia libere. nec locus aliquis
seors et amen' cōtineri: si tuipē nō affi
tas iuues q'fortes q'solerio istruas et custo
dias. Omīa nāq; que ad pacē vident' esse
et felicitatē habendā: te absente nichil
sūt: nichil felicitat' in veritate q'serūt. si
mo 9° omī bonoꝝ et altitudo vite. et p'fimi
ditas eloquioꝝ tuos: et in te sup oīa spemē
fortissimū solaciū seruoꝝ tuoz. Ad test' ocll
merit' te confido deus meus mīaro pat'z. Tu
dic et s'ifica aīam meā b'ndictōe celestī. ut
fiat habitatio scā tua et sedes etne gl'e tue:
nichil q; in tēplo tue dignitatis inueniat' q'
oculos tue maiestatis offendat. Secūda
magnitudīe bonitatis tue. et mīlīaudi
tē m'seracōnī tuaz respice in me: et q'
audi orōnē paup'is serui tui longe opu
lētis ī regione vmbre mortis. P'cege et
q'serua aīam seruli tui in q' tot d'sm'ī
vite corruptibit: ac cōmūtā grā tuā d'ic
p' viā pacis ad patriā p'petue clauit' d'

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 063392481